Barbara Boswell

EDITURA MIRON

Lecții particulare

Love Sweept

Loveswept

Barbara Boswell

Lecții particulare

Private Lessons
by Barbara Boswell

Loveswept

Barbara Boswell

Lecții particulare

Traducere de Mihaela Mănescu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95059-0-6

Capitolul 1

El se simţea încordat şi obosit; aşa se simţise toată ziua. Gray McCall căuta astfel alinare în ceea ce el ştia că era o vindecare sigură. Ca om de acţiune, antidotul lui la orice suferinţă, fie că era frustrare, exasperare, grijă, furie, durere sau chiar această tensiune care-l stăpînea, era mişcarea.

Îmbrăcat într-un şort, în tricou, şi încălţat cu adidaşi, intră cu maşina sa în parcarea liceului *Riverview Junior* şi apoi se dădu jos. Erau nopţi în care alerga de jur împrejurul aleii de acolo, pînă cînd simţea că se prăbuşea. Apoi se tîra înapoi la maşina lui şi şofa pe drumul liniştit care ducea la locuinţa sa, de la periferia oraşului Ohio, din Riverview.

După un duş cald, cădea pe pat, fiind prea obosit ca să se mai mişte sau să gîndească. Era

trecut de ora şapte, dar cerul era încă luminat şi seara caldă, de septembrie, semăna mai mult cu perioada de vară decît cu „noaptea de şcoală" care era de fapt. Copiii vecinilor păreau să simtă la fel. Gray îi observă jucîndu-se pe terenul încă verde, în timp ce el se îndrepta spre aleea care-l înconjura.

– Aaron, Aaron, şutează către Bobby! Va marca el golul.

Şut. Gary se înveseli. Acela era un termen fotbalistic. Fiind antrenor al echipei de fotbal de la liceul de băieţi din Riverview, era mereu la curent cu tot ceea ce avea legătură cu fotbalul. Dar fu surprins să audă o voce feminină care stimula jocul.

Fete şi băieţi mai tineri jucau fotbal împreună, dar aceşti tineri păreau să fie la vîrsta adolescenţei, timp în care sexele erau de obicei separate, cel puţin din prudenţă sportivă.

Apropiindu-se, el văzu băieţii alergînd în căutarea rapidă a mingiei de fotbal. O fată, ba nu, o femeie, alerga alături de ei, dîndu-le instrucţiuni cu voce tare, ca un antrenor.

Un băiat lovi mingea spre poartă şi portarul execută o săritură spectaculoasă, aruncînd mingea în zbor înafara terenului. Un amestec zgomotos de urale şi strigăte de bucurie izbucni în seara liniştită, urmat de ciorovăiala furioasă a cîtorva băieţi.

– De ce n-ai şutat către Bobby, prostule?

– Aaron, tu încerci întotdeauna să fii un erou, dar pierzi mereu.

– Dacă Aaron e-n echipa mea data viitoare, eu nu mai joc!

Femeia care provocase jocul îi întrerupse.

– Ei, haide băieţi, spuse ea. Daţi-i pace lui Aaron. A făcut şi el ce-a putut.

Gray recunoscu pe cîţiva dintre jucătorii din tabăra echipei de juniori cu care avea program, timp de o lună, în fiecare vară. Unul dintre băieţi, obiectul batjocurii celorlalţi, avea doisprezece ani şi se numea Aaron Emory, fiind fratele mai mic al lui Seth Emory, un senior şi o stea a jucătorilor din echipa de fotbal a liceului.

– Oricum, nu-i decît un joc, băieţi, continuă femeia, cu o intonaţie clară şi logică. Cui îi pasă cine cîştigă sau pierde? Jucăm doar ca să ne distrăm.

Fiind bine familiarizat cu psihicul tinerilor băieţi, Gray ştia că încercarea ei nu va reuşi, chiar înainte de a începe huiduielile băieţilor.

El încruntă din sprîncene, dîndu-şi seama deodată că ştia cine era femeia. Era Elissa Emory, sora mai mare a lui Seth şi a lui Aaron, una dintre studentele lui de altădată. Ea se întorsese în acel semestru la liceul *Riverview* pentru a preda arta, deoarece profesorul titular era în concediu.

Gray se întreba ce făcea un profesor de artă, o femeie ca ea, cu o minge de fotbal, înconjurată de o mulţime de copii zgomotoşi?

I se stîrni curiozitatea şi păşi mai aproape, plimbîndu-şi privirea asupra ei. O imagine diferită îi apăru în minte, imaginea unei liceene fruntaşe şi vesele, aşa cum fusese ea cu opt ani în urmă, o adolescentă încîntătoare, cu ochi mari, albaştri, şi cu un zîmbet fermecător, irezistibil, un copil frumos, a cărui faţă expresivă îi trăda toate emoţiile. Ea participase la unul din cursurile de biologie predate de el şi, deşi nu fusese una dintre elevele lui cele mai bune, fusese cu siguranţă una memorabilă. Îi distrăsese şi-i menţinuse buna dispoziţie, deşi, în acelaşi timp, avea o uimitoare capacitate de a-l înnebuni uneori.

Nu mai era acel copil drăgălaş. Elissa Emory devenise o femeie care putea fi, pe deplin, calificată cu vechiul termen descriptiv de „knock out", formidabilă. Ochii ei de un albastru-deschis, mărginiţi de gene bogate şi întunecate, încadraţi de sprîncene negre, perfect arcuite, îl frapaseră întotdeauna. Avea pielea moale, ca de fildeş, pometii obrajilor îi erau ridicaţi, iar gura curbată precum arcul lui Cupidon. Părul ei bogat, de un blond-cenuşiu, era lucios şi tăiat scurt. Bretonul lung îi cădea pe frunte, accentuîndu-i trăsăturile delicate şi dîndu-i o înfăţişare erotic-exotică.

Silueta ei zveltă, aproape băieţească, din timpul liceului, suferise şi ea unele transformări. Era încă zveltă, dar se rotunjise seducător, în toate locurile cîndva neîmplinite. Pieptul îi era plin şi coapsele uşor arcuite. Gray simţi o încordare

ciudată, neplăcută, în mijlocul său. Era cu siguranţă timpul ca el să înceapă din nou să alerge.

– Hei, antrenor McCall!

Unul dintre puşti îl recunoscu şi se îndreptă spre el.

Cu părere de rău, Gray îşi amînă alergarea şi se alătură grupului.

– L-aţi văzut pe fratele meu, Andrew, cum a stopat? întrebă Aaron Emory, radiind de mîndrie frăţească. Este sau nu cel mai bun portar pe care l-aţi văzut?

– A jucat bine, fu Gray de acord.

Andrew, care avea treisprezece ani, fusese cel mai bun portar, a cărui incredibilă lovitură blocase golul şi dusese la umilirea fratelui lui mai mic. Oricum, se părea că lui Aaron nu-i păsa de asta. Dar ceilalţi fuseseră afectaţi.

– Dacă aţi văzut jocul acela, atunci cu siguranţă că aţi privit cum Aaron, idiotul, a pierdut jocul nostru, spuse nemulţumit un coleg de echipă. El se uită ameninţător şi încruntat la Aaron.

– Tu trebuia să-l laşi pe Bobby să marcheze golul, *neobrăzatule*.

– Destul, Dennis, spuse Elissa ferm, mişcîndu-se de la locul ei pentru a-l înfrunta pe băiat. Faptul că el era mai înalt decît ea şi mult mai solid, nu părea s-o deranjeze cîtuşi de puţin.

– Înjuratul şi bătaia nu aparţin fotbalului sau vreunui alt joc.

– Excepţie făcînd hocheiul, poate, sugeră unul

dintre băieţi.

– Incluzînd hocheiul, spuse ea. Aşa că, dacă intenţionezi să fii un slab sportiv, Dennis, atunci...

– Nu-mi puteţi spune că nu ştiu să joc, ţipă Dennis, întrerupînd-o în mijlocul frazei.

El se răsuci adresîndu-i-se lui Gray:

– Nu *poate* să *facă* asta, nu-i aşa?

– N-am auzit-o spunînd aşa ceva, spuse Gray calm. Ai întrerupt-o înainte ca ea să fi avut şansa să termine ce avea de zis. Acum, ca observator imparţial ce mă aflu aici, aş spune că-i datorezi scuze lui Aaron, Dennis.

El se lansă într-o discuţie rapidă, antrenantă şi prietenească despre o bună conduită sportivă şi apoi continuă cu proprietăţile şi eficacitatea jocului în echipă.

– Asta nu înseamnă să cauţi gloria pentru tine însuţi, ci să pui pe prim-plan echipa, Aaron, adăugă el. Adică e ca şi atunci cînd Elissa ţi-a spus să-l laşi pe Bobby să înscrie golul. Acesta a fost un sfat bun pentru echipă şi tu trebuia s-o fi ascultat.

Aaron dădu din cap aprobator, semn că înţelesese. Dennis spuse că-i părea rău. Gray îi puse pe cei doi băieţi să-şi strîngă mîna.

– O.K.

El îi lovi uşor pe umeri.

– Acum, întoarceţi-vă cu toţii pe teren şi să vedem ce ştiţi să faceţi.

El luă automat mingea de la Elissa, îi dădu

drumul pe pămînt şi o lovi puternic şi rapid. Mingea zbură drept în teren şi băieţii strigară admirativ, fugind să se joace. Gray şi Elissa au rămas singuri. Lui i se întîmpla ca aceasta să fie prima dată cînd avea ocazia să vorbească cu ea de la întoarcerea în Riverview. Drumurile lor nu se întîlniseră, deşi clasa şi laboratorul lui de biologie se aflau la etajul al treilea al liceului, iar sala de artă la subsol. El o văzuse la meciurile de fotbal, atunci cînd venise să-l urmărească pe Seth jucînd, şi la şedinţele corpului profesoral, dar nu discutaseră niciodată.

Acum stăteau în picioare, în linişte, privind cum jucau băieţii. Gray continua să-i arunce privire pe ascuns şi deveni conştient de existenţa unei ciudate tensiuni care se ridica în ea. Elissa se muta mereu de pe un picior pe altul, încrucişîndu-şi braţele şi apoi desfăcîndu-şi-le, împingîndu-şi mîinile în buzunarele şortului. Dacă el nu şi-ar fi reamintit ce adolescentă realistă şi încrezătoare în propriile ei forţe fusese, ar fi putut să creadă că era nervoasă. El era pe punctul de a vorbi cînd ea începu:

– Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc, spuse ea, pentru faptul că ai intervenit şi ai stăpînit situaţia cu băieţii. Tonul pe care-l folosise arăta că, de fapt, ea nu-i mulţumea lui deloc. El o privea fix, curios, mirîndu-se de vocea ei dispreţuitoare şi nervoasă. Din nefericire, în timp ce o privea, ochii îi coborîră atenţi pe corpul şi pe picioarele

uşor bronzate. Ochii i se măriră şi se forţă să-şi retragă privirea şi să şi-o concentreze asupra bentiţei albe care-i ţinea părul umed. Acela era un loc destul de inofensiv pentru a fi privit.

El îşi drese glasul.

– Ah, scuză-mă. N-am vrut să mă amestec.

Ea îşi ridică puţin bărbia.

– Da, dar ai făcut-o.

Gray îşi stăpîni un zîmbet.

– Bine, poate că am făcut-o. Nu mi-a plăcut să văd cum un incident minor ia proporţii, din cauza surorii mai mari, extrem de protectoare.

Ea se întoarse cu faţa către el şi cu mîinile în şolduri.

– Nu sînt foarte protectoare. Dar trebuia să spun ceva. Băieţii aceia îl necăjesc întotdeauna pe *bietul meu frate, doar pentru că este mai mic* decît ei şi nu joacă destul de bine. Aaron încearcă din răsputeri, dar ei îl ocărăsc şi îl critică şi...

– Copiii de vîrsta asta se insultă unul pe altul tot timpul. Acesta aproape că este un ritual al lor. Nu i-ai fi făcut o favoare lui Aaron spărgînd jocul fiindcă unul dintre băieţi l-a înjurat, Elissa.

– Dar nu intenţionam să fac asta.

– Dar aveai de gînd să-l scoţi pe Dennis din joc.

– Ei bine, da, recunoscu ea. Dar o merita. Ai auzit ce lucruri i-a spus lui Aaron, nu-i aşa? Şi s-a purtat aşa toată seara, cu toţi. Tu nu-ţi disciplinezi jucătorii, antrenor McCall?

Inflexiunea sarcastică a vocii ei îl amuza, dar îşi reţinu din nou zîmbetul, simţind că ea nu era amuzată.

– Sigur că da, dar există o diferenţă crucială, Elissa. Eu sînt antrenorul echipei. Copiii care joacă în seara asta nu sînt organizaţi într-o echipă, iar tu nu eşti antrenorul lor. Tu eşti sora mai mare a lui Aaron.

– Şi amestecul surorii lui mai mari va duce mai departe la ridiculizarea lui. Ea oftă. Bineînţeles că ştiu asta, dar pur şi simplu nu pot să stau deoparte şi să-l las să fie luat în zeflemea. Acesta este motivul principal pentru care am venit cu băieţii în seara asta. Am vrut să supraveghez lucrurile. Şi în mod special să am grijă de Aaron.

Ea îşi ridică brusc privirea şi ochii i se umplură de îngrijorare.

– Doar nu crezi că am făcut ca lucrurile să meargă mai rău venind aici, nu-i aşa?

Avea cei mai frumoşi ochi pe care el îi văzuse vreodată. Pentru cîteva secunde, Gray nu putu decît să-şi afunde privirea într-a ei, simţindu-se ciudat de dezorientat.

– Nu, spuse el încet, retrăgîndu-şi privirea. Se forţa să se concentreze asupra cursei băieţilor, din cadrul terenului. Dar recunosc că este o linie delicată de acţiune aceea dintre îndrumare şi amestec.

– E mult mai înşelător decît dansul pe sîrmă. Fără plasă de siguranţă.

El dădu din cap aprobator.

– Eşti inflexibilă. Băieţii de vîrsta asta se poartă grosolan unul cu altul.

– Dar este oare prea mult să le pretindem să se comporte ca nişte fiinţe umane? spuse ea ridicîndu-şi vocea. Să arate puţină răbdare, înţelegere şi compasiune unui copil de doisprezece ani, a cărui întreagă lume s-a întors pe dos din cauza unui şofer beat?

Ea se întrerupse, ţinîndu-şi strîns buzele, dar Gray ştia ceea ce voia ea să spună. Un şofer beat trecuse pe roşu şi intrase în maşina mamei ei cu trei luni în urmă, rănind-o grav. Seth îi spusese despre asta în timpul practicii de vară şi Gray ştia că doamna Emory era încă în spitalul de reabilitare din Lincoln Park, reînvăţînd să facă cele mai elementare lucruri.

El o privea pe Elissa care-şi freca braţele goale, legănîndu-se înainte şi înapoi, într-o continuă mişcare, dovadă evidentă a faptului că era puternic tensionată şi agitată.

– Calmează-te, spuse el uşor. S-a terminat acum şi totul e în regulă. Copiii sînt...

– Priveşte acolo! Ea arătă spre teren. Puştiul acela blond şi înalt, cel care arată precum un nazist din trupele de asalt, cred că se numeşte Jesse, tocmai i-a pus piedică lui Aaron în mod deliberat. Asta trebuie să se sfîrşească chiar acum. Impulsivă, ea porni către jucători. Rapid ca o scînteie, Gray o prinse de mijloc cu un braţ şi o

ţinu locului.

– Dezavantaj! strigă el cu o voce atît de dominatoare şi impunătoare, încît nici un jucător n-a îndrăznit să-l întrebe nimic.

– Împotriva lui Jesse. Cealaltă tabără obţine o lovitură de colţ.

Jesse şi ceilalţi au acceptat verdictul fără a protesta.

– Dă-mi drumul! spuse Elissa, agitîndu-se în braţele lui. El o stăpîni cu putere.

– Uite ce e, Elissa, ştiu că ai cele mai bune intenţii, dar nu poţi să susţi bătăliile lui Aaron. Dacă încerci, vei face ca lucrurile să fie mai rele pentru el. Cel mai bine e să stai deoparte.

– E uşor de zis pentru tine. Tu nu eşti acasă cu el să vezi cum un băiat care era de obicei vesel şi încrezător se transformă într-un copil liniştit şi trist care nu crede că mai poate face ceva bun şi corect. Cîteodată îl aud plîngînd în camera lui.

Ea se întrerupse din nou.

– Nu trebuia să-ţi fi spus asta. Aaron ar muri dacă ar şti că am spus cuiva aşa ceva, şi în special ţie, cel mai bun antrenor din Riverview.

– În privinţa acestui secret te poţi încrede în mine, spuse Gray. Cu siguranţă că pot să înţeleg un băiat care duce lipsa mamei sale. Eu mi-am pierdut amîndoi părinţii într-o prăbuşire de avion cînd eram doar cu cîţiva ani mai mare decît Aaron.

De ce îi scăpase lui acum asta? se întrebă Gray. Nu vorbea niciodată despre părinţii lui. N-o făcuse niciodată, cu excepţia fratelui său Gordon şi mai tîrziu a soţiei sale, Jackie. De ce naiba adusese vorba despre ei acum, pe terenul de joc al liceului de juniori, în faţa Elissei Emory? Regretă imediat şi spera ca ea să treacă peste asta, fără comentarii. Desigur că ea n-o făcu. Se întorase către el cu ochii plini de groază şi de milă.

– Amîndoi părinţii ţi-au fost ucişi cînd erai atît de tînăr? Asta-i îngrozitor. N-am ştiut. Eu... mie îmi pare rău.

El dădu din cap, privind atent jocul băieţilor şi nu la ochii ei mari şi blînzi, vag conştient că braţul său era încă în jurul ei, că-i putea simţi căldura trupului prin tricoul de bumbac, umed de transpiraţie.

– Ce s-a întîmplat cu tine? continuă ea. Cu cine ai locuit? Unde te-ai dus?

Elissa se apropie de el, fără să-şi dea seama, pînă cînd şoldul ei îi atinse uşor coapsa. Nu putu să reziste să nu-şi strîngă braţul în jurul taliei ei.

– Fratele meu şi cu mine ne-am dus să locuim cu mătuşa tatălui meu. Gray trebui să zîmbească gîndindu-se la mătuşa Kay. Ea este tipul de mătuşică-mamă, o nonconformistă care, nici mai mult nici mai puţin, şi-a asumat responsabilitatea de a avea grijă de noi în mod serios. Chiar a încercat să facă lucruri tradiţionale, cum ar fi coacerea prăjiturelelor, deşi noi am sfîrşit prin a

interveni pe lîngă ea să ne cumpărăm în schimb *Oreos*.

– Fratele tău era mai mare sau mai mic decît tine?

– Mai mare cu trei minute şi jumătate. Şi nu mă lăsa niciodată să uit asta.

– Gemeni?

El dădu din cap afirmativ.

– Da. Gemeni.

– Identici?

– În toate aspectele. El surîse rememorînd zilele bune de odinioară. N-ai putea să crezi cu cîtă greutate ne deosebeau oamenii. Semănam unul cu altul mult mai mult decît acei gemeni Kovach din clasă, din anul doi de studenţie. Au fost vremuri în care ne-am distrat din plin profitînd de asta.

– Deci, de fapt sînteţi doi ca tine? îl necăji ea cu o groază prefăcută. Acesta este un gînd înfricoşător. Fratele tău geamăn predă cursuri imposibile şi grele de biologie şi este în acelaşi timp antrenor de fotbal?

– Nu. Gray nu avea nici o intenţie de a-i dezvălui soarta lui Gordon. El îşi făcuse de mult un obicei din a nu încredinţa informaţii personale nimănui. Nu intenţionase să-i scape ceva în faţa Elissei despre averea moştenită de la părinţii săi şi nu ar fi comis acea greşeală de a vorbi despre Gordon. Ar fi fost prea mult, ar fi durut prea mult. El căută repede să schimbe conversaţia şi s-o

îndepărteze de problemele lui.

– Seth mi-a povestit despre accidentul mamei tale. Mi-a părut rău să aud asta. Cum îşi revine?

Elissa oftă.

– Încet, mult prea încet, atît pentru mama cît şi pentru tata. Ea se simte frustrată, plînge şi vrea să renunţe. Apoi tata înnebuneşte pentru că ea este atît de deprimată şi de îngrijorată. Îşi doreşte atît de mult ca ea să revină acasă şi totul să reintre în normal. Este... este... Ea făcu o pauză.

– Greu.

– Pariez că aceasta este o declaraţie incompletă.

Ea privi fix în pămînt.

– A fost greu în special pentru Aaron şi Andrew. Ei erau obişnuiţi s-o aibă pe mama în preajmă tot timpul şi acum ea nu mai este, iar persoana pe care o vizităm la clinica de recuperare... Ei bine, ea nu mai este mama pe care o ştiau ei.

– Bieţii copii, spuse Gray cu emoţie. Şi biata ta mamă.

– De aceea sînt aici, continuă Elissa. Eu locuiam în California, dar am venit acasă imediat după accident şi mi-am dat seama că nu mă pot întoarce pînă cînd mama nu va fi ea însăşi din nou. Tatăl meu este neajutorat în ceea ce priveşte gătitul, spălatul şi întreţinerea casei. Cînd m-am adresat pentru informaţii în legătură cu munca de profesor suplinitor în Riverview, am aflat că pro-

fesorul de artă plănuise să-şi ia concediu pentru un an. De cînd sînt profesoară de arte am fost angajată cu normă întreagă. Prietena mea Connie Ware...

– Connie Ware care predă engleza la *Riverview?* Eleva mea de odinioară de la biologie generală? Acea Connie Ware?

– Aceea şi numai ea. Sîntem prietene din liceu şi am rămas apropiate de-a lungul anilor. Oricum, Connie spunea că execuţia la timp a unei acţiuni e treaba Sorţii. Elissa zîmbi. Connie e foarte bună la lucruri din astea precum Ursita, Destinul şi Soarta. Ea vorbeşte despre ele ca despre oameni de care ai putea să te loveşti pe stadă. Gray rîse.

– Connie a fost întotdeauna un fel de... de... el se opri, căutînd un adjectiv potrivit.

– De, repetă Elissa rîzînd. Nu există nici un cuvînt precis pentru ea.

– Am fost surprins cînd ea s-a întors la Riverview ca profesoară.

– A o avea pe ea în clasă era ca şi cum ai fi susţinut o şedinţă televizată. Acum are responsabilitatea propriei sale clase. Ce idee!

– E ca un fel de continuare. Ce ai zice de Connie în clasă, partea a doua? Folosind numeralele ordinale desigur.

– *Teroarea continuă*, sugeră Gray.

Ei rîdeau împreună, cu căldură, ca doi vechi prieteni. Elissa îşi ridică privirea spre ochii teribil de întunecaţi ai lui Gray şi, deodată, fu pe deplin

conştientă de apropierea dintre ei, de căldura şi apăsarea mîinii pe talia ei, de cît de uşor fusese să aibă încredere în el, să rîdă cu el, această conştiinţă a apropierii dintre ei accentuîndu-se cu forţa unui val de pasiune. Şi odată cu această conştiinţă o copleşiră multe alte sentimente, în special, amintirea pasiunii pe care Gray McCall o aprinsese în ea, în urmă cu opt ani. Pînă a se reîntoarce la Riverview ea încercase, dar nu reuşise, să uite pasiunea nebună pe care o avusese pentru el atunci cînd avea şaptesprezece ani. Îl fusese profesor de biologie. Nu fusese nici un secret faptul că dragostea pentru el îi influenţase viaţă personală. Doar gîndindu-se la modul în care se comportase atunci, urmărindu-l pe Gray McCall, flirtînd cu el, vorbind despre el tot timpul, cu oricine şi cu toată lumea, o făcu să roşească. Faptul că el n-o încurajase deloc n-o ţinuse departe de el. Din contră, ea continuase să-l urmărească tot anul şcolar, inventînd povestiri romantice referitoare la relaţia dintre ei. Era o relaţie care existase numai în imaginaţia ei de şcolăriţă. În realitate, Gray nu făcuse nimic ca să-i sugereze, chiar şi de departe, faptul că el o vede ca fiind altceva decît una dintre elevele sale. Ea a înţeles asta acum. Dar în trecut interpretase greşit, orbeşte, fiecare cuvînt al lui, fiecare privire şi fiecare gest pentru a-şi alimenta visele zilnice. Respiraţia i se opri cînd îi aruncă o privire pe furiş. Acum el avea treizeci şi patru de ani, era înalt de un metru

şi nouăzeci de centimetri şi cu musculatura bine clădită a unui atlet. Şortul albastru de alergare îi punea în evidenţă abdomenul plat, coapsele puternice; tricoul alb din bumbac îi etala umerii şi pieptul cu adevărat bărbăteşti şi acele braţe puternice şi musculoase în care leşinase ea în liceu. Privirea i se îndreptă spre părul bogat, de un castaniu-închis, spre maxilarul puternic şi spre pomeţii ridicaţi ai obrajilor. Ochi îi erau negri şi pătrunzători, iar gura de o senzualitate neobişnuită. Singurul lucru pentru care se învinovăţea adolescentă fiind era gustul ei la bărbaţi. Gray McCall era un bărbat sexy, plin de viaţă, chiar mult mai atrăgător acum decît cu opt ani în urmă. Se îmbujoră făcînd acea constatare, conştientă deodată că se lăsase antrenată într-o examinare intimă a bărbatului. Îşi îndepărtă privirea de la el. Nu, îşi jură ea cu ardoare, nu avea de gînd să zboare spre el din nou! Era o femeie matură de douăzeci şi cinci de ani, sprijinul de nădejde al familiei, şi nu o şcolăriţă nechibzuită.

– Deci, spuse ea, încercînd ca vocea să-i rămînă calmă, de aceea m-am întors în Riverview. Se eliberă de braţul lui şi se îndepărtă uşor. Retragerea ei bruscă îl deranjă pe Gray mai mult decît ar fi trebuit. Avea sentimentul pierderii unei camaraderii care luase fiinţă între ei, deşi nu era sigur pentru ce ar fi simţit aşa. Privind-o cum stătea cu spatele la el şi cu picioarele depărtate, îşi simţea inima bătînd mai tare, respiraţia i se

accelerase, pradă unei excitaţii sexuale. Nu, Elissa Emory nu mai era deloc o adolescentă drăgălaşă; era o femeie interesantă pe care el dorea s-o cunoască. Porni spre ea zîmbind, căci se întreba dacă răceala ei neaşteptată se datora faptului că îşi amintise că aproape căzuse la examenul de biologie. Fusese cea mai slabă elevă la biologie pe care el o avusese vreodată. Tocmai ajunsese lîngă ea, cînd o auzi exclamînd:

– O, Doamne! Ea se întoarse să-l privească, speriată pentru o clipă că el era atît de aproape şi apoi arătă spre teren:

– Priveşte, Aaron sîngerează. E plin de sînge pe toată faţa. Asta s-a întîmplat. De data asta au mers prea departe! Ea porni spre băieţi, dar nu parcurse decît doi metri cînd Gray o prinse din nou, de data aceasta răsucindu-i ambele braţe în jurul taliei şi întorcînd-o în direcţia opusă.

– Lasă-mă să mă duc! îi ceru ea. Trebuie să-l ajut pe...

– Lasă-mă pe mine să rezolv asta, Elissa.

– Nu! Nu te mai amesteca. Aaron este fratele meu mai mic şi...

– Nu mă amestec. Aceşti puşti probabil că vor juca fotbal pentru mine în cîţiva ani. Voi avea de asemenea sarcina de a încerca să-i învăţ şi biologia tot atît de bine, aşa că asta îmi dă un motiv întemeiat să mă interesez de ei pe viitor. Tu eşti prea implicată sentimental ca să faci ceva bun, Elissa. Doar stai aici şi nu te băga.

El o eliberă şi se îndreptă către băieţi. Elissa era neîncrezătoare. Oare chiar credea că ea ar putea să stea deoparte?

– Încearcă şi ai să vezi, spuse ea şi începu să alerge.

Gray fugea spre băieţii care se strînseseră grămadă, făcîndu-şi loc, cu Elissa aflîndu-se în spatele lui.

– Ne-am ciocnit capetele, spuse Aaron sfios, încercînd să-şi oprească sîngele care-i curgea din nas. Cred că Boby e cu mult mai rău decît mine. O privire rapidă confirmă faptul că Boby era într-adevăr într-o încurcătură similară sau chiar mai rău, încercînd să-şi oprească sîngele din nas cu cămaşa. Elissa îşi băgă mîna în buzunarul şortului şi scoase nişte şerveţele în acelaşi moment în care Gray dădu la iveală o batistă din buzunarul său. Le dădură băieţilor.

– Tu chiar că ai un cap tare ca betonul, copile, spuse Elissa, ciufulindu-l pe Aaron. Era atît de uşurată că fusese doar un simplu accident!

– Bietul Boby. Ea îl ciufuli şi pe el.

Băieţii rîseră.

– Cred că e timpul să ne oprim, spuse Gray aruncînd o privire la ceas. E aproape întuneric, iar Boby şi Aaron trebuie să meargă acasă să-şi pună comprese cu gheaţă. Vrea cineva să-l ducă cu maşina?

– Eu vreau, spuse Boby. Locuiesc la patru blocuri de aici. Ca şi familia Emory de altfel. Ei

locuiesc de partea cealaltă a străzii mele.

– Noi putem să mergem pe jos, spuse Elissa repede.

– Nu şi eu, spuse Aaron. Eu vreau să merg acasă cu antrenorul McCall. Nasul meu sîngerează prea tare ca să merg pe jos.

– În regulă, tu te duci cu el, spuse Elissa. Andrew şi cu mine vom merge pe jos acasă. Ia mingea, Andrew şi hai să mergem.

Andrew se uită de la Gray la Elissa.

– Vreau şi eu să mă duc acasă cu ei, Lissy. El îl privea pe Gray cu admiraţie.

– Seth spune că ai un jeep *Cherokee*, domnule antrenor McCall. Doamne Dumnezeule! Mi-ar plăcea să merg cu el.

– Bineînţeles, spuse Gray imediat, pornind spre parcare cu cei trei băieţi urmîndu-l.

Parcurseseră cîţiva metri cînd el se opri şi se întoarseră.

– Eşti sigură că nu vrei să te conduc, Elissa?

– Absolut, răspunse ea.

Gray se întreba dacă să forţeze nota sau nu. Deşi rata criminalităţii era aproape neglijabilă în Riverview, ideea unei femei plimbîndu-se singură în amurgul întunecat îi trezea neliniştea. Ar trebui să se întoarcă şi să insiste să vină cu ei? Încearcă şi ai să vezi.

Provocarea ei anterioară avea ecou în mintea lui. Ce-ar fi dacă chiar ar face asta? Buzele i se curbară într-un zîmbet sălbatic. Elissa Emory

avea propriile ei idei şi Dumnezeu să-l ajute pe bărbatul nenorocos care încerca s-o determine să facă ceva ce nu avea chef.

– Ai grijă, se simţi el obligat să-i strige.

Elissa nu-i răspunse. Dispăruse deja din vedere.

Capitolul 2

Elissa o luă pe o scurtătură şi ajunse acasă cu cîteva minute mai înainte de a auzi maşina lui Gray trăgînd în faţa casei. Aştepta în bucătărie cu un şervet de vase înmuiat în apă rece pentru nasul lui Aaron, cînd băieţii au intrat înăuntru urmaţi de însuşi Gray McCall.

– Nu e nevoie să mai stai, spuse ea, pot să am grijă singură de Aaron.

– Sînt sigur că poţi, spuse Gray, dar mă gîndeam că dacă ai nevoie de ceva, eu aş...

– N-avem nevoie, îl asigură ea. Îţi mulţumesc că i-ai adus pe băieţi acasă şi-ţi doresc noapte bună.

– Elissa, asta cam sună a nepoliteţe, o admonestă Andrew.

Îşi luă asupra lui sarcina de a drege lipsa ei de ospitalitate.

– Domnule antrenor McCall, doriţi ceva de băut? Ca de exemplu o cola? Vocea lui coborî în mod conspirativ. Sau ce-aţi zice de o bere? Tata le ţine în frigiderul de la subsol. Avem patru sortimente. El continuă să pălăvrăgească. Ceva în tonul lui o alarmă pe Elissa. Şi-l imagina pe Andrew şi pe prietenii lui furişîndu-se în piviniţă şi făcînd inventarul tuturor categoriilor de bere disponibile.

Era cu siguranţă timpul să distrugă orice fel de planuri s-ar putea face.

– Dacă tu sau prietenii tăi veţi încerca vreodată să degustaţi ceva din berea aceea, Andrew, spuse ea sever, voi avea grijă să nu izbuteşti pînă cînd nu absolvi liceul. Şi să nu crezi că n-am s-o fac sau că nu pot s-o fac.

Faţa lui Andrew se înroşi puternic şi el privi ţintă în podea. Lui Gray îi păru rău pentru el. Era în mod evident uimilit de ameninţarea surorii sale mai mari după încercarea de a se purta bărbăteşte. Gray cunoştea totul despre eul fragil al tinerilor băieţi.

– Hei, o să beau o cola, Andrew. Îţi mulţumesc pentru ofertă, adăugă el.

Însufleţindu-se, Andrew porni către frigider.

– Trebuia neapărat să-l insulţi atît de tare pe puşti? murmură Gray către Elissa, pe un ton coborît, în timp ce ea punea şervetul umed pe nasul lui Aaron. El încerca numai să...

– El făcea pe grozavul, se opuse ea. Se întîmplă ca eu să nu gîndesc că e o treabă in-

teligentă ca un elev de clasa a opta să alerge să ofere bere. Mama noastră a fost rău rănită de un şofer beat şi eu nu am nici...

– Nu-mi ţine din nou discursul ăsta! spuse Andrew. Faţa sa era roşie ca sfecla în timp ce îi dădea cutia de sifon lui Gray. Eu nu voi conduce niciodată beat, Elissa. Ştiu ce i s-a întîmplat mamei. Dar aş dori uneori să taci şi să nu mai pomeneşti de asta! El fugi din cameră.

– Mă duc să vorbesc cu el, spuse Aaron. Nu te îngrijora, Elissa, e doar într-una din pasele lui proaste. Fratele mai mic mîngîie braţul surorii sale şi apoi părăsi bucătăria, apăsîndu-şi şervetul pe nas.

Elissa şi Gray rămaseră singuri. Ei îi căzură umerii.

– Dă-i drumul şi spune-o, bombăni ea cu o voce obosită şi înfrîntă. Am întrecut măsura.

Din colţ, un canar galben, aflat într-o colivie spaţioasă cu două nivele, emitea o serie de ţipete. Elissa oftă.

– Chiar şi Peep este de acord.

Gray se uită la pasărea zgomotoasă şi apoi îşi întoarse privirea spre Elissa.

– Cred că Peep exagerează cu critica. Încearcă să priveşti situaţia în felul în care obişnuiam eu să examinez rezultatele voastre la biologie. Tu ai încercat, dar ţi-ai ieşit din fire.

– Ştiu, zise ea aşezîndu-se pe un scaun. Zilele astea n-am putut să fac nimic ca lumea, după

părerea lui Andrew. Mi-aş fi dorit ca Seth să stea pe aici mai mult. Andrew îl idolatrizează.

– Dar ce poţi să-mi spui despre tatăl tău? Gray se aşează pe un scaun din partea opusă a bucătăriei. Unde este?

– Tata este supraveghetor de trafic aerian în Columbus şi lucrează în mai multe schimburi, uneori chiar şi două schimburi, totul depinzînd de orarul şi necesităţile aeroportului. Trasă un semn pe suprafaţa mesei, continuînd să-şi ţină privirea întoarsă de la el. Şi de la accidentul mamei, tata nu mai este el însuşi. E atît de îngrijorat şi de preocupat, încît nu este capabil să mai acorde atenţie copiilor lui.

– În concluzie, tu le eşti şi tată şi mamă.

– Cam aşa ceva. Ea oftă. Poate că dacă ei ar fi fost fete mi-ar fi fost mai uşor. Se pare că nu ştiu ce vor cu adevărat băieţii la vîrsta asta. E greu să te interesezi de lucrurile care-i interesează pe ei; sportul, Nintendo... Ea zîmbi crispată. Dacă ei ar dori să discute despre manichiură sau aranjarea părului aş fi chiar pe subiect.

– E adevărat. Dar dacă s-ar interesa despre făcutul unghiilor cu ojă sau despre fuste, ai avea un întreg nou set de probleme.

Ea rîse, simţindu-se mai uşurată, în ciuda faptului că nimic nu se schimbase cu adevărat. Într-un fel, Gray ştia să spună cuvîntul potrivit pentru a o scoate din starea aceea de nelinişte. Ei nu-i stătuse în fire niciodată să răstălmăcească durerile

sufleteşti. Mai degrabă prefera acţiunea şi umorul.

– Bine spus, zise ea zîmbindu-i.

Lui Gray i se tăie respiraţia. Gropiţele din obrajii ei erau încîntătoare; ochii albaştri străluceau de rîs. Simţi un nod în gît. Buzele ei păreau atît de moi şi de pline de senzualitate. Tentante, atît de excitante, alarmant de tentante... Se asigura pe sine însuşi că asta nu se întîmpla, chiar dacă sîngele îi pulsa fierbinte în vene. Realmente nu simţea ameţeala care-i tăiase respiraţia în timp ce o privea. Trupul său devenise fierbinte şi tare şi...

Sări în picioare. Îşi jură că totul a fost doar o iluzie. Totul. Aceste gînduri şi sentimente nu erau reale. Refuză să le lase să devină reale. Avusese parte de asta o dată, cu toate vicisitudinile trecătoare ale sentimentelor schimbătoare. În cele din urmă, viaţa sa devenise calmă şi calculată, exact aşa cum şi-o dorea, şi nu avea intenţia să permită ca cineva sau ceva să-i tulbure pacea cuceritâ cu greu. Şi dacă s-ar întîmpla să fie cineva, toate instinctele lui de autoapărare îl avertizau că acel cineva ar putea fi ea, Elissa Emory.

– Ştii ceva, eu trebuie să plec. Fără a arunca o privire în urmă şi fără alte cuvinte, ieşi glonţ din bucătărie.

Elissa clipi din ochi.

– Ce-au fost toate astea? întrebă ea cu voce tare.

Peep îi răspunse cu un tril melodios.

Elissa îşi sugea buza de jos, gînditoare, refă-

cînd în minte această scenă. Ei vorbiseră, rîseseră, ea îl privise şi...

De data aceasta ea sări în picioare atît de repede, încît răsturnă scaunul. Cum se uitase ea la el? se întrebă în timp ce inima începu să-i bată cu putere. Oare ceva din felul ei de a-l privi îi reamintise de modul în care-l urmărise cu mult timp în urmă? Fusese el oare îngrijorat ca nu cumva ea să fi interpretat greşit prietenia lui şi să-i fi luat prezenţa în bucătăria ei drept o încurajare pentru a începe din nou hărţuiala? Se înroşi din cap pînă-n picioare, ruşinîndu-se. El se înşela desigur, dar nu ştia asta. Fugise de parcă îşi scăpase cu greu viaţa. Pentru că el credea că scăpase de ghearele neîndurătoarei şi infatuatei Elissa Emory? Simţi un val de umilire cuprizînd-o, sentiment pe care-l trăia întotdeauna cînd se gîndea la cît de tînără şi de proastă fusese.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, domnule antrenor, spuse ea dorindu-şi ca şi el s-o poată auzi. Nu am de gînd să mă arunc asupra ta din nou, în nici un fel, sub nici o formă, în nici un chip.

În seara următoare, într-o casă mică din oraşul Blairsville, la cîteva mile sud de Riverview, Gray şedea la masa din bucătărie cu o şurubelniţă,

fixînd o rotiţă la un vagon de nisip de mărimea unei păpuşi. În partea cealaltă a încăperii, o femeie înaltă şi atrăgătoare scotea porţii generoase de salată dintr-un vas mare de ceramică şi le trecea în alte trei mai mici.

– Mandy s-a declarat mult mai emoţionată anul acesta decît anul trecut în legătură cu ora ei de dans, spuse Gray, zîmbindu-i femeii. Şi după ce am văzut recitalul de dans din iunie, cred, în mod sigur, că fetiţa are talent, Jackie.

Jackie se strîmbă crispată.

– Aş vrea ca ea să fie tot atît de entuziasmată şi de şcoală, aşa cum este de dans, de gimnastică, de păpuşile ei şi de...

– Hei, tu vorbeşti despre nepoata mea, o întrerupse Gray cu umor. Are doar opt ani şi să ştii că se întîmplă să fie chiar perfectă.

Jackie rîse.

– Ştiu că tu gîndeşti aşa. Ea aşează vasele cu salată pe masă şi începu să încarce trei farfurii cu spaghete. Poţi să suporţi spaghete din nou? Mi se pare că le fac de trei ori pe săptămînă, dar se fac repede şi uşor.

– Îmi plac spaghetele tale, spuse Gray. Ascultă, Jackie, a mînca la tine acasă este ca şi cum ai cina la un restaurant de patru stele, indiferent ce ai servi.

– Asta e valabil doar în comparaţie cu felul tău de a găti, îl necăji ea. M-am întrebat adesea cum unui tip deştept ca tine i se pare gătitul atît de

complet neinstructiv.

– Cred că treaba asta e ereditară. Gordon nu putea să realizeze nici rostul apei fierte, îţi aminteşti?

Jackie privi în gol.

– Îmi amintesc, spuse ea încet şi apoi continuă:

– Gray, Paul m-a cerut aseară în căsătorie. Ea turnă chifteluţe cu sos peste spaghete. Privirea i se îndreptă spre Gray care şedea liniştit şi tăcut la masă.

– Nu i-am spus încă lui Mandy sau părinţilor mei. Am vrut ca tu să afli primul.

Gray respiră adînc, apoi se ridică în picioare şi traversă bucătăria, cuprinzînd-o cu braţul.

– Mă bucur pentru tine, Jackie. Paul e un tip nemaipomenit. O strînse mai tare. Şi sper că ştie ce tip norocos este să vă aibă alături pe tine şi pe Mandy. În orice caz, eu asta intenţionez să-i spun.

O întoarse în braţele sale şi privi în jos la ea.

– Sper că nu eşti îngrijorată în legătură cu mine sau cu reacţia mea, Jackie. Eu înţeleg că ce a fost aparţine trecutului, dar realmente vreau ca tu să fii fericită. Eşti prea tînără şi prea iubitoare ca să-ţi petreci viaţa singură. Amintiri întunecate îi veniră în gînd fulgerător, dar el le lăsă să treacă. Şi va fi grozav pentru Mandy să facă parte dintr-o nouă familie. Tu şi cu Paul intenţionaţi să aveţi şi propriii voştri copii?

Jackie dădu din cap afirmativ.

– Mi-ar plăcea asta foarte mult. Gray, vreau ca tu să ştii că l-am iubit cu adevărat pe Gordon şi... şi că-l voi iubi mereu.

– Ştiu asta, Jackie. Tu ai fost tot ceea ce o soţie putea fi pentru el. Nu ştiu cum s-ar fi descurcat... cu toate problemele, fără ca tu să nu fii lîngă el la fiecare pas. Nu ştiu nici cum te-ai fi descurcat tu fără el. Înghiţi cu greu. Dar Gordon este mort şi de atunci au trecut opt ani. În timp ce rostea aceste cuvinte vechea durere familială îl sfîşie. Inspiră puternic şi-şi îndreptă umerii. Iar tu eşti tînără şi frumoasă şi atît de plină de viaţă, Jackie. E timpul să-ţi continui viaţa. Şi aşa au trecut opt ani, repetă el.

Opt ani de la moartea neaşteptată a fratelui său geamăn. Nouă ani de la diagnosticarea teribilă a tumorii inoperabile pe creier, care în cele din urmă îi răpise viaţa lui Gordon McCall, lăsîndu-i soţia văduvă la douăzeci şi patru de ani, fiica nou-născută fără tată şi pe fratele său geamăn dezolat şi singur.

– Opt ani, spuse uşor ca un ecou Jackie. Ea se strecură din braţele lui Gray şi duse farfuriile pe masă. Gray, nu vreau să mă înţelegi greşit, dar e timpul şi pentru tine să-ţi continui viaţa.

– Vai, dar o fac, o asigură el. Anul acesta e într-adevăr măreţ. Echipa de fotbal este destul de bună ca să meargă la finale şi să ocupe locuri de onoare, dacă continuăm să ne concentrăm şi să

ne strecurăm teferi şi nevătămaţi. La clasa de avansaţi la biologie am cu adevărat nişte elevi promiţători, tipul de copii care apar poate o dată la zece ani. Lucrurile stau grozav, Jackie.

– Nemaipomenit, repetă ea, arcuindu-şi sprîncenele. Dar ceea ce voiam să-ţi spun este că e timpul să începi să te gîndeşti să-ţi găseşti pe cineva pentru...

– Taci! El îşi ridică mîna ca şi cum ar fi vrut să pareze, jucăuş, următoarele ei cuvinte. Mi s-a pus destul problema „cînd ai de gînd să-ţi găseşti o fată drăguţă şi să te stabileşti şi tu?“ şi multe chestii de-astea de către mătuşa Kay. Şi ceea ce mereu îi spun ei o să-ţi spun şi ţie. Nu mă interesează căsătoria. Am fost căsătorit o dată şi crede-mă că asta nu e ceva pe care mă grăbesc s-o repet.

– Ai fost însurat cu o viperă, spuse Jackie cu ochii strălucindu-i de indignare. Asta nu contează. Lily Holden a fost cea mai egoistă, cea mai dură şi cea mai crudă femeie pe care am avut nefericirea s-o cunosc vreodată.

– Da, şi am avut cea mai uimitoare, cea mai slabă judecată ca să o iau de soţie, spuse el pe un ton sec. Şi asta este exact o confirmare decisivă a capacităţii mele de a-mi alege o tovarăşă de viaţă, hm? Divorţul a fost cel mai bun lucru care s-a întîmplat în căsnicia noastră. Mă învinovăţeşti că nu sînt mai nerăbdător să repet această experienţă?

– O învinovăţesc pe Lily pentru că te-a făcut să suferi într-un moment în care treceai deja printr-o încercare greu de suportat! Ea te-a invidiat pentru timpul petrecut cu fratele tău care era pe moarte şi te-a părăsit în cea mai grea perioadă a vieţii tale...

Jacki îşi înăbuşi un suspin de furie.

– După opt ani de zile tot la concluzia asta ajung, Gray. Ea şi-a bătut joc de tine cu adevărat, te-a schimbat şi de atunci n-ai mai fost acelaşi, niciodată. Aş vrea s-o omor pentru ceea ce ţi-a făcut.

– A trecut de mult vremea în care prezenţa lui Lily mă supăra, Jackie. Nu ea reprezintă motivul pentru care am devenit un celibatar convins. El îi zîmbi. Adevărul e că îmi place viaţa mea aşa cum este ea acum. Am o meserie pe care o iubesc şi-mi pot dedica timpul copiilor de la clase şi echipei de fotbal, fără să mă simt vinovat că-mi neglijez o soţie. Iar eu chiar am o familie: pe tine, pe Mandy şi pe draga şi bătrîna mătuşă Kay, care sper din toată inima să rămînă în continuare ocupată cu expoziţiile de artă, cu turneele de bridge şi cu excursiile în grup, în îndepărtata Arizonă.

Starea lui de veselie şi de bună dispoziţie nu a atenuat încordarea lui Jackie.

– Gray, vreau ca tu să ştii că eu şi cu Mandy vom face mereu parte din familia ta, spuse ea. Şi chiar dacă voi avea şi alţi copii cu Paul, ei vor

intra tot în familia ta. N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru Mandy şi pentru mine. Cum ai fost mereu alături de noi, chiar şi în timpul bolii lui Gordon şi în toţi anii care au trecut de la moartea lui.

– Acum nu începe să mi te plîngi, spuse Gray răguşit. Noi sîntem o familie şi nimic nu va schimba asta.

Era o minciună permisă. Noul mariaj al cumnatei sale va schimba în mod sigur lucrurile şi amîndoi ştiau asta. Dar Jackie era îndrăgostită de Paul Whittier, primul bărbat cu care îşi dăduse întîlnire de la moartea lui Gordon. Din fericire, Paul a răspuns la fel sentimentelor ei. Gray ştia că se bucură pentru ei, ştia că rostise adevărul atunci cînd spusese că Jackie merita să fie fericită. Ştia, de asemenea, că va trece ceva timp pînă cînd se va atenua sentimentul dureros al pierderii. Reuşi să-i zîmbească lui Jackie, apoi se duse către uşa bucătăriei, pentru a o striga pe Mandy să vină la masă.

Cu codiţele castanii săltînd în vînt, fetiţa năvăli în bucătărie o clipă mai tîrziu. Îşi aruncă braţele în jurul lui şi-l îmbrăţişă cu putere.

– Paul vine pe aici, în seara asta? întrebă ea în timp ce se aşeza la masă.

Jackie îi aruncă o privire lui Gray.

– Da, vine, spuse ea.

– Bine! spuse Mandy. Vreau să-i arăt lucrarea mea de ortografie. Am primit calificativul „A“ cu

numărul o sută. Paul m-a ajutat să studiez pentru test. Este de un real ajutor.

– Asta e grozav, Mandy, spuse el, dar în interiorul său se simţi uşor pustiit. El o ajutase pe Mandy la ortografie încă din clasa întîi, dar se pare că fusese înlocuit. Şi apoi eforturile lui de a o ajuta să înveţe s-au sfîrşit prin a fi el convins de Mandy să joace în *Ţara dulciurilor* sau *Paraşutele* sau *Scările*. Ea nu mai adusese acasă niciodată un calificativ „A" la testul de ortografie, deşi cu siguranţă că era capabilă de asta.

– Ca instructor de ortografie se pare că Paul are priceperea necesară, spuse el zîmbindu-i copilului.

– Pun pariu că el are şi stofă de tătic.

Jackie veni pînă lîngă el şi îşi puse mîna pe mîna lui.

– Mandy, spuse ea, am nişte veşti foarte vesele pentru tine...

Imaginea celor trei persoane – Mandy, Jackie şi Paul – stînd în faţa televizorului din sufrageria lui Jackie, tabloul familiei reunite, rămase întipărită în mintea lui Gray mult timp după ce el plecă. Cu acea imagine în gînd el fu cuprins de o singurătate teribilă, atît de pătrunzătoare, încît parcă ar fi fost o durere fizică. Timpul trecea, lucrurile se schimbau. Viaţa pe care şi-o construise în jurul lui Jackie şi al lui Mandy luase sfîrşit. Timp de o clipă chinuitoare îşi făcu o imagine clară a viitorului său, îmbătrînind singur, trăind părăsit, din ce în ce

mai mult la periferia vieţilor lui Mandy şi a lui Jackie, căci ele plecau, lăsîndu-l pe el în urmă. Nici Gordon nu păruse să fie atît de îndepărtat, o amintire umbrită dintr-un trecut rapid consumat. Fiind el însuşi, Gray nu-şi permise decît o singură clipă de durere. Se schimbă în hainele sale de alergare şi şofă tot drumul cu radioul din maşină cîntînd atît de tare, încît i-ar fi fost imposibil să se gîndească la ceva. Dorea să se antreneze, avea nevoie de mişcare. Deodată îi veni un gînd. De ce să nu alerge prin împrejurimile casei? De asta avea el nevoie, de o schimbare de decor. Părăsi terenul pe care alerga în mod obişnuit şi alergă pe drumul plantat cu pomi. Da, luase o decizie corectă, se gîndi el, în timp ce simţea cum tristeţea i se risipea, fiind înlocuită de un sentiment de aşteptare, deşi nu era sigur ce putea aştepta. Alergă pe distanţa a trei sau patru blocuri.

– Hei, domnule antrenor McCall!

Gray îşi ridică privirea şi-i văzu pe Aaron şi pe Andrew Emory îndreptîndu-se către el, ţinînd amîndoi în mîini o lesă ataşată de gîtul unui cîine, un danez enorm.

Se afla pe strada unde locuia familia Emory! Gray încercă să se convingă pe sine însuşi că era surprins, inconştient de direcţia spre care se îndrepta. Dar nu i-a mers, nu reuşise. Ştia, presimţise din ce în ce mai mult că se va gîndi s-o revadă pe Elissa.

Se opri în faţa băieţilor şi a cîinelui uriaş.

– Acela este un ponei sau un cîine? întrebă el glumind. Şi mai important, e îmblînzit sau e un mîncător de oameni?

– Vai, dar e cu adevărat prietenos, spuse Aaron, mîngîind capul cîinelui uriaş. Se numeşte Jaws[1].

– Jaws, repetă Gray pe un ton sec. Sună precum un nume obişnuit de cîine de lux.

– Hai, mîngîiaţi-l, domnule antrenor, spuse Andrew. N-o să vă muşte.

Gray îşi arcui sprîncenele.

– Ultimele tale cuvinte sînt celebre. Am auzit că centrul medical din Columbus lucrează mult la fixarea membrelor rupte, aşa că mi se acordă o şansă.

El mîngîie cpaul căţelului. Jaws se aşează jos imediat, prompt, şi părea că de fapt rînjeşte de plăcere.

– V-am spus că e prietenos, spuse Aaron. Vă place, domnule antrenor?

– Andrew! Aaron!

Uşa casei în faţa căreia se aflau se deschise şi un băieţel de vreo cinci sau şase ani se apropie în fugă.

– Ghiciţi ce s-a întîmplat? strigă copilul emoţionat. Gerbilul meu are şapte pui! Vreţi să intraţi să-i vedeţi? Sînt în cuşcă şi sînt foarte foarte mici.

---

1. Fălci

– El este Jared Berman, îi explică Andrew lui Gray. Uneori stau cu el să-l îngrijesc. Lissa spune că eu şi cu Aaron sîntem idolii lui.

– Chiar sîntem, spuse Aaron. Cred că ar fi mai bine să mergem să-i vedem puii, Andrew.

Jared coborî să li se alăture.

– Ei, haide, trebuie să veniţi să-i vedeţi, strigă el, sărind în sus şi în jos de nerăbdare.

Andrew şi Aaron schimbară priviri amuzate, paterne.

– În regulă, Jared, vom veni să-i vedem, spuse Andrew. El îi înmînă lui Gray cîinele în lesă.

– Domnule antrenor McCall, îl duceţi dumneavoastră pe Jaws în curtea noastră? Elissa este afară şi udă florile. Poţi să i-l laşi ei. Lesa îi era deja îndesată în mînă, înainte ca Gray să aibă ocazia să refuze. Îi privi pe cei trei băieţi alergînd în casa lui Jared, apoi se uită în jos la cîinele mare care stătea mulţumit la picioarele lui.

– Hai să mergem, băiete, spuse el, şi Jaws se ridică amabil şi porni repede de-a lungul străzii către casa lui.

Elissa era într-adevăr în faţa curţii, ţinînd în mînă furtunul de stropit grădina. Uda un strat de geromin, plantat sub un stejar înalt, cu o coroană bogată. E un loc grozav pentru geromin, spuse biologul din el, neputînd rezista. Nu are suficient soare. N-ar fi făcut nici o sugestie dacă Elissa s-ar fi mirat să- l vadă şi încă în posesia cîinelui.

– Poate că de aceea nu o duc prea bine.

M-am gîndit că este din cauză că de obicei uit să-i ud.

– Plantele din aer liber nu se udă în această parte a zilei, cu puţin înainte de a se întuneca. Cînd se răcoreşte, umezeala poate provoca apariţia mucegaiului care...

– Destul! exclamă ea. Mă simt de parcă m-am întors din odiosul laborator de biologie. În continuare, vei scoate dintr-un vas de formaldehidă nişte creaturi scîrboase şi moarte şi vei aştepta ca eu să le deschid prin tăiere.

– Termenul se numeşte disecţie, spuse el.

Vrînd-nevrînd, îşi plimba privirea peste ea. Rochia de plajă din bumbac, de culoarea piersicii, îi scotea în evidenţă formele suple, perfect arcuite, i se mula pe piept, iar fusta scurtă şi amplă îi atingea uşor genunchii. Era bronzată, tînără şi minunată şi discutau despre disecţie, formaldehidă şi mucegai.

Îi zîmbi crispat. Deja auzea vocea lui Gordon, tachinîndu-l: „Trebuie să-ţi reîmprospătezi practica socială, frate. Ai fost în mijlocul copiilor de vîrstă şcolară prea mult." Jaws se smuci din lesă, încercînd să se elibereze şi să se ducă la Elissa.

– Cum s-a întîmplat de ai rămas cu Jaws? întrebă ea curioasă.

– Politeţea fraţilor tăi mai mici. Îl eliberă pe Jaws care lătră bucuros şi porni repede spre Elissa. Ei m-au rugat să-l aduc acasă în timp ce

fac o vizită unor pui nou-născuţi de gerbili.

Ea dădu din cap.

– Ai lui Jare, presupun. Puse furtunul jos şi ridică lesa lui Jaws, apoi îi aruncă o privire mirată. Ai trecut pe aici doar ca să-l aduci înapoi pe Jaws?

El ridică din umeri, conştient că adevărul era mult mai complex şi mai revelator.

Elissa părea să accepte ridicarea din umeri ca pe un răspuns şi se uită la cîine. Jaws îi interpretă privirea ca pe un fel de încurajare căci lătră din nou şi se ridică pe picioarele de dinapoi, punîndu-şi labele din faţă pe umerii ei.

Gray rîse.

– Voi doi arătaţi de parcă dansaţi împreună.

– Chiar aşa şi e. Lui Jaws îi place foarte mult să danseze.

Ea-şi puse mîinile pe trupul căţelului şi făcu cîţiva paşi. Cîinele se mişca odată cu ea.

– De fapt, el este unul dintre partenerii mei cei mai buni. Nu mă calcă pe picioare niciodată în timpul dansului.

Limba lui Jaws atîrna şi părea fericit.

– Vrei să dansezi cu el? întrebă Elissa, cu un surîs provocator în colţul gurii. Ochii ei străluceau ca diamantele.

Gray o privea fix, încremenit. Ea se mişca mai aproape chiar, făcînd în aşa fel încît să i-l transfere lui pe Jaws.

– Nu, mulţumesc, spuse el repede. N-am

nimic personal cu tine, Jaws, dar nu dansez cu alţi tipi.

Ochii lui întîlniră privirea Elissei.

– Şi totuşi, voi dansa cu tine...

Comentariul lui provocator părea să plutească în aerul dintre ei. Gray vedea în gînd cum o lua pe Elissa în braţe; Elissa însăşi se imagina aflîndu-se acolo. Îşi susţinură reciproc privirile doar cu o clipă mai mult decît ar fi trebuit, traversînd tărîmul intangibil al unei acute conştiinţe senzuale.

Gray simţi cum i se înteţesc bătăile inimii. Respiraţia Elissei se acceleră. Apoi uşor, liniştit, amîndoi se retraseră. Era mult mai sigur ca el să pretindă că glumise.

– Nimic personal, spuse ea, luîndu-şi privirea de la el, dar i-am promis lui Jaws toate dansurile din seara aceasta.

– Rămîi cu tipul cu care ai venit. Foarte lăudabil.

Gray îşi drese vocea şi respiră adînc, dorindu-şi departe de el trădătoarele elemente şi principii ale trezirii sale bruşte şi dure. O tensiune conştientă îl ameninţa şi Jaws, simţind poate ceva, începu să facă salturi caraghioase prin curte. Amuzaţi de această distracţie, Elissa şi Gray rîseră.

– L-ai făcut să se simtă un cîine foarte fericit, spuse Gray.

În acea clipă automobilul albastru-închis al lui Seth, tip *Plymouth Laser,* se opri în faţa casei.

Băiatul ieşi din maşină şi veni alergînd spre ei.

– Bună, domnule antrenor! îl salută el pe Gray, entuziasmat. Aţi venit să mă vedeţi?

El nu aşteptă nici un răspuns, crezînd că acesta este afirmativ.

– Echipa e puţin îngrijorată în legătură cu meciul de mîine, de la Northgate. Jucătorii lor de la mijlocul terenului – mijlocaşii – sînt cu toţii seniori care au mai jucat în echipa sportivă universitară de la începutul anului întîi. I-au eliminat săptămîna trecută pe cei din echipa *Raccoone Township* şi...

– Ce v-am spus eu, băieţi, în după-amiaza aceasta ia antrenament, referitor la pericolele de a fi doborîţi în plan psihic, de reputaţia altei echipe? Gray se întrerupse calm. Dacă se întîmplă asta, puteţi pierde meciul chiar înainte de a-l începe. Noi sîntem bine pregătiţi pentru Northgate.

– Şi pentru că discutăm subiectul unei bune pregătiri, ai învăţat pentru testul de limba franceză de mîine, Seth? întrebă Elissa.

Seth putea să vorbească cu uşurinţă despre fotbal toată noaptea. Pe de altă parte, franceza nu era un subiect pe care-l discuta cu tot atît de mult zel.

– Profesoara de franceză mă place. N-o să mă lase niciodată corijent, spuse Seth cu încredere. Tocmai îi răspunsese la întrebare.

– Intră în casă, scoate-ţi cartea de franceză şi

începe să înveţi, îi ordonă Elissa.

– Am învăţat! spuse Seth. Am fost la Vicky Drayton azi-noapte şi am învăţat la franceză. Pe cuvînt! adăugă el în timp ce sora lui ridica din sprîncene, sceptică.

– Vicky Drayton? se miră Gray. Ea este noua ta prietenă?

Ca antrenor cu rol de părinte şi mentor, el încerca să se intereseze de viaţa personală a jucătorilor săi, dar uneori idilele din liceu se derulau prea repede ca el să poată ţine pasul cu ei.

– Oh, încă ies cu Brenda Cooper, spuse Seth. Vicky e doar o prietenă. De fapt, ea şi-a petrecut cea mai mare parte a serii vorbind despre dumneavoastră, domnule antrenor. El îi făcu cu ochiul lui Gray, ca de la bărbat la bărbat. Vicky e nebună după dumneavoastră. Vreau să spun că vă iubeşte la nebunie.

Gray se gîndi la vesela şi zăpăcita Vicky Drayton, cea cu părul roşu, una dintre elevele lui de la ora de biologie. Îl iubea ca o nebună pe el? Aproape că gemu tare.

– Nu, n-am ştiut, spuse el. Dar asta explică cîteva lucruri.

– Ca de exemplu faptul că-i face atîta plăcere, încît moare de bucurie de cîte ori se află lîngă dumneavoastră? Ca atunci cînd vă urmează peste tot, făcînd orice ca să vă atragă atenţia? chicoti Seth.

Gray rămase perplex.

– Hei, domnule antrenor, ar trebui poate să încercaţi să ieşiţi cu Vicky. Şi pe deasupra, tatăl ei este directorul exectuiv al lanţului hotelier *McKnight*. Este unul dintre cei mai bogaţi tipi din Riverview. V-aţi putea căsători cu Vicky, v-aţi retrage din învăţămînt şi l-aţi lăsa pe tăticul ei să vă aranjeze într-o slujbă uşoară, administrativă, la Columbus. Ce credeţi? O viaţă liniştită, hîm?

Gray era prea îngrozit ca să-i răspundă.

– Cred, spuse Elissa, că tu şi cu Vicky ar trebui să vă petreceţi mai mult timp cu studiul limbii franceze, decît să puneţi la cale un complot care sună ca şi cum ar veni direct din „Tînăra şi neastîmpăratul". Şi acum, du-te să înveţi, Seth. Bună seara şi succes.

Gray fu foarte uşurat cînd Elissa îi venise în ajutor.

– Seth, există un cuvînt care îi desemnează pe bărbaţii care doresc cu pasiune fete tinere, dar acela nu este profesor, spuse el.

– Vicky nu este o fetiţă, spuse Seth. E într-adevăr drăguţă şi are realmente un trup fierbinte. Ea...

– Este un copil, spuse Gray ferm. Uite ce e, Seth, ştiu că voi, elevii, în special seniorii, vă credeţi a fi destul de maturi, dar profesorii îi văd pe copii aşa cum sînt ei. Copii. El se întoarse spre Elisa. N-am dreptate?

– Nu te aştepta ca ea să fie de acord cu tine, spuse Seth, înainte ca Elissa să fi putut vorbi.

Deoarece fusese redus la statutul de copil, el era gata să se răzbune puţin.

– Mai demult, cînd Lissy era în liceu, a fost nebună după dumneavoastră, nebunie ce a depăşit pasiunea actuală a lui Vicky.

El îşi lovi, în mod dramatic, fruntea.

– Eram, pe atunci, în clasa a patra, dar încă îmi amintesc cum vorbea ore-n şir despre dumneavoastră. Adică tot timpul, ce mai!

– Seth, spuse Elissa dulce, o să te omor.

Gray îi surîse.

– E adevărat?

– Că o să-l omor pe groaznicul meu frăţior? Oh, da, absolut. Va trebui să-ţi găseşti alt înaintaş pentru echipă, domnule antrenor.

– Nu mă refer la asta, rîse Gray. Chiar m-ai iubit la nebunie, Elissa?

– Bineînţeles că da, triumfă Seth. Doamne, domnule antrenor MacCall, cum de nu aţi observat? Vreau să spun că asta s-a întîmplat acum opt ani şi eu eram doar un copil atunci, dar chiar şi eu ştiam că vă iubeşte ca o nebună!

– Cu opt ani în urmă, repetă Gray, gînditor. Cu opt ani în urmă el se luptase cu ruptura căsniciei sale şi cu moartea fratelui său. Pe atunci nu prea eram atent la ce se întîmplă în jurul meu, mărturisi el. Mă tem că ar fi trebuit să mă dobori cu o maşină cu optsprezece roţi pentru a mă determina să observ.

– E bine că Elissa n-a ştiut asta, căci poate ar

fi încercat s-o facă, spuse Seth, rîzînd zgomotos de propria sa glumă.

Gray o privi pe Elissa. Ea îşi încrucişase braţele în faţă şi încerca să pară liniştită şi calmă. Dar într-un fel, el ştia că ea nu era. Şi asta îl mulţumea.

– Aşadar, ai fost îndrăgostită nebuneşte de mine?

– Nu.

El zîmbi neîncrezător şi ea oftă.

– Bine, în regulă, recunosc. Am fost. Dar asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă. Am mai crescut de atunci şi între timp mi-a trecut.

– Oare? Răguşeala vocii sale îl surprinse pe Gray. Ceea ce-l surprinse şi mai mult fu nerăbdarea lui de a continua această discuţie care era jenantă, atît pentru el cît şi pentru Elissa. În mod ciudat, nu se simţea stingherit. Se simţea uluit şi emoţionat.

– Vai, da, m-am vindecat complet, spuse Elissa.

Era umilită de mărturisirea sinceră a fratelui ei, şi totuşi era uimită de faptul că fusese nebună după Gray într-un mod atît de flagrant, iar el nici măcar nu bănuise. Şi dacă era adevărat, medită ea, atunci de ce el alergase după ea cu o seară în urmă? Evident, nu pentru faptul că ar fi crezut că dragostea ei nebunească era pe punctul de a reveni. Situaţia era tot atît de dificilă la ca prezenţa lui acolo, în acea seară. „Prostuţa fetiţă se

îndrăgosteşte, continuă ea. Un fapt pentru care noi toţi îi sîntem recunoscători."

Se strădui să-i întîlnească privirea, dar apoi îşi dori să n-o fi făcut. Felul în care o privea Gray îi tăie răsuflarea şi-i provocă furnicături prin toate terminaţiile nervoase. Tot ce se afla în jurul lor părea să dispară, lăsîndu-i cu o aureolă de intimitate intensă.

Pusă în încurcătură, Elissa îşi întoarse privirea de la el şi se îndepărtă. Cădea ea oare în acea capcană a evocării momentelor romantice prin care trecuse singură, clipe de care Gray McCall era total inconştient? O asemenea comportare era destul de rea la vîrsta de şaptesprezece ani, dar era fără scuză la douăzeci şi cinci de ani.

– Hei, Lissy, încerci să îneci sărmanele flori sau ce ai de gînd? o readuse la realitate vocea lui Seth care-i întrerupse şirul gîndurilor. Îl văzu ridicînd furtunul care încă mai împrăştia apă, inundînd geranimul nefericit.

Gray, de asemenea, fu luat prin surprindere de Seth, ieşind din ceaţa uşor senzuală. Era uimit de modul vehement în care-şi dorea ca jucătorul lui cel mai bun de fotbal să dispară, lăsîndu-l singur cu sora lui.

Elissa fu cea care dispăru totuşi, alergînd în faţa casei ca să oprească apa. Jaws o urmă şi nu se mai întoarse nici unul dintre ei. Cîteva minute mai tîrziu ea reapăru în veranda din faţă a casei pentru a-l chema pe Seth înăuntru.

– Noapte bună, domnule antrenor McCall, adăugă ea, vocea fiindu-i clară şi liniştită.

Gray o privi intrînd în casă şi văzu cum se închide uşa în urma ei. I-au trebuit cîteva clipe ca să-şi amintească că, de fapt, pornise să alerge prin vecinătate şi nu să stea în picioare, amuţit, în faţa casei familiei Emory.

Începu să alerge şi nu încetini pînă cînd nu simţi că o să-i explodeze plămînii.

Capitolul 3

În noaptea aceea, pînă tîrziu, Gray se zvîrcolea în aşternut, răsucindu-se şi întrebîndu-se de ce alergarea lui foarte lungă din urmă cu cîteva ore şi duşul liniştitor nu avuseseră asupra lui obişnuitul efect, care-i trimitea trupul obosit într-un somn adînc şl fără vise.

Ura faptul de a sta treaz şi singur, pentru că, în mod inevitabil, mintea îi evoca imagini pe care intenţionat le alungase în timpul orelor cînd era ocupat. Era vorba de părinţii lui, rîzînd şi luîndu-şi rămas-bun cînd plecaseră la aeroport, adică ultima dată cînd îi mai văzuse. Şi fratele său, Gordon, care devenea din ce în ce mai slăbit şi mai bolnav, pînă cînd a intrat în comă şi nu şi-a mai revenit. Şi mai era şi fosta lui soţie, Lilly, atît de frumoasă, atunci cînd îi spusese că vrea să divorţeze, că el reprezentase un eşec şi o dezamăgire

a vieţii ei şi nicidecum bărbatul cu care crezuse ea că se căsătorise.

Gray împinse perna şi se forţă să se gîndească la meciul de fotbal al echipei sale împotriva celei de la liceul *Northgate.* Schiţase strategia folosind puterile fiecărui jucător, împotriva a ceea ce ştia despre tabăra adversă. Parcursese întregul proces de mai multe ori, născocind chiar planuri alternative referitoare la folosirea jucătorilor din seria a treia. În cele din urmă, ochii iui se închiseră şi adormi... şi...

Putea să-i simtă parfumul feminin, provocator şi ispititor, căci îşi apăsa buzele pe buzele ei.. Atingerea pielii ei fine era ameţitoare, iar el o mîngîiase şi o gustase în timp ce ea îi şoptea numele. Îi sărută obrazul delicat pînă la gură, la frumoasa ei gură, moale, senzuală şi irezistibilă.

Ea dorea ca el s-o sărute adînc şi puternic, exact în felul în care el dorea s-o sărute. Buzele ei se deschiseră, iar limba lui intră adînc în interiorul gurii ei, o înîlni pe a ei şi se angajară într-un duel pasional, care-i lăsă pe amîndoi fără respiraţie. Era încîntat, dar nu mirat de faptul că ea era goală şi el savura netezimea caldă, mătăsoasă a pielii ei.

Sînii îi erau plini şi moi. Cînd îi cuprinse în mîinile sale, gemetele ei de plăcere îi spuneau că-i plăcea ceea ce făcea el, tot atît de mult pe cît îi plăcea lui s-o facă. Era întuneric şi nu putea să-i vadă sfîrcurile, dar degetele lui alunecau cu

precizie peste ele şi zîmbi cînd o auzi scîncind de dorinţă. Simţi cum se întăresc şi se încordează şi-şi continuă jocul erotic. Ei îi plăcea teribil asta, din felul în care gemea şi-i murmura numele. Nu se grăbi, mîngîind-o prelung, înainte ca mîinile să-i fie înlocuite de gura sa. Limba i se învîrti în jurul sînilor ei şi-i dezmierdă pînă cînd ea se zvîrcoli sub el, strigîndu-i în neştire numele. Alunecă cu coapsa între picioarele ei lungi şi ea îi freca gamba cu talpa piciorului. Mîinile ei îl mîngîiau peste tot, nu era nici sfioasă, nici inhibată, ştia exact unde şi cum să-l atingă pentru a-l înnebuni de dorinţă.

Ea îi şoptea numele rugîndu-l s-o pătrundă, în timp ce el îi mîngîia coapsele satinate. Simţi cum ea îl cuprinde lacom cu mîna, cum devenea agresivă, excitată la maximum. Însă el îşi continua explorarea tacticoasă a trupului ei, nu se grăbea, savurînd fiecare moment al preludiului lor mult prea mult pentru a grăbi lucrurile. În final, degetele îi alunecară printre coapsele ei, spre centrul feminităţii fierbinte şi moale. Ştiu că era foarte pregătită pentru a-l primi. Şoptindu-i promisiuni intime, o acoperi cu trupul lui ca să pună capăt chinului senzual, deşi acesta fusese minunat şi reuşise să-i satisfacă pe amîndoi. În timp ce-şi fixa poziţia deasupra ei, simţindu-i trupul care i se oferea, îi privi chipul. Ochii ei albaştri străluceau de pasiune, privindu-l intens şi zîmbindu-i în timp ce îi mîngîia obrazul, şoptindu-i numele.

– Elissa! îi strigă Gray numele şi se trezi. Privi sălbatic de jur împrejurul dormitorlui său. Totul era întunecat şi liniştit şi patul lui era gol. Era singur şi visase, visase că face dragoste cu Elissa Emory. Transpirase, respira cu greutate, iar trupul său era stîrnit, tremurător şi nesatisfăcut. Aruncă păturile şi merse încet la baie. Niciodată nu avusese un vis atît de real, atît de profund şi niciodată nu fusese atît de afectat de un vis.

La dracu', încă mai era tulburat! Nu se putea opri să nu se gîndească la cît de pasionată şi de plină de dorinţă fusese ea în vis, la cît de mult o dorise şi cît de mult o mei dorea încă. Înjurînd, dădu drumul la duş. Apa era rece şi el nu se putea adapta, chiar gemu cu voce tare cînd fu stropit peste trupul înfierbîntat. Îşi spunea sieşi, în timp ce tremura sub jetul rece ca gheaţa, că a fost un vis, doar un vis. Asta nu însemna că el o dorea. Nu putea s-o dorească. Refuza s-o dorească. Fusese doar una dintre elevele lui, pentru numele lui Dumnezeu! şi fusese îndrăgostită nebuneşte de el. Acest gînd îi veni pe neaşteptate în minte şi Gray păli. Oare faptul că aflase asta îi inspirase visul? Crezuse ceea ce îi spusese lui Seth. Fetiţele nu apelau la el, iar el îşi privea toate elevele ca pe nişte adolescente. Cînd Elissa avusese şaptesprezece ani şi se îndrăgostise nebuneşte de el nici nu observase. Şi chiar dacă ar fi băgat de seamă n-ar fi avut nici o importanţă. Ea fusese un copil. Dar acum nu mai era. Cuvintele

părеau să aibă un ecou în noapte, de parcă le-ar fi rostit cu voce tare. Trupul lui încă fierbinte ardea la această sugestie pînă cînd mintea lui disciplinată şi riguroasă îl smulse cu forţa, încă o dată, de sub controlul libidoului său dezlănţuit. Deşi Elissa Emory nu mai era o şcolăriţă era totuşi încă prea tînără pentru el. Avea abia douăzeci şi cinci de ani în comparaţie cu cei treizeci şi patru de ani ai lui. Şi cînd aceste cifre nu-i păreau deloc inacceptabile, şi-o reaminti pe vremea cînd era la grădiniţă, jucîndu-se cu păpuşile şi dormind, în timp ce el avea paisprezece ani, purta bretele şi ofta după Mary Alice Beamon. Lăsînd vîrsta la o parte, adevărul era că Elissa Emory era nepotrivită pentru el. Era prea sentimentală. O femeie ca ea ar cere bărbatului cu care se culcă să fie... ei bine... să fie implicat în viaţa ei şi nu numai fizic. Total. El nu-şi dorea nici un fel de solicitare sentimentală sau de implicare emoţională cu o femeie. Era prea matur pentru asta, prea obosit, prea neînduplecat şi prea cinic. Pierduse deja drumul spre dragostea veşnică şi gîndul de a îndura o altă suferinţă emoţională, într-o altă relaţie, îi îngheţa sîngele în vene. Sau poate că era apa rece ce curgea pe el şi care-i răcorise sîngele. Îngheţase şi mai bine ar fi terminat cu duşul înainte de a se instala hipotermia. Închizînd robinetele, Gray ieşi de sub duş şi se înfăşură în halatul său gros, din prosop. Deşi se simţise pentru o clipă îngheţat, echilibrul mental fusese restabilit. Nu vor mai exis-

ta în noaptea asta alte gînduri sau dorinţe disperate în legătură cu Elissa Emory şi nici altă dată, îşi promise el cu hotărîre, îndreptîndu-se către dormitor.

– Aceasta este echipa de volei? întrebă Elissa, privind la cele opt fete care stăteau în faţa ei, în sala de gimnastică. Ele o priviră în linişte. Cînd o angajase ca profesoară de artă în Riverview, Usula Warburton, impunătoarea şi aroganta directoare a şcolii, îi ceruse Elissei să preia echipa feminină de volei. Iniţial refuzase, pe motiv că nu ştia nimic despre sport, cu excepţia puţinului pe care şi-l amintea de la orele de gimnastică din liceu. Stăruitoarea doamnă Warburton îi procurase manualul antrenorului şi îi pomenise despre dezamăgirea tuturor jucătorilor tineri, nerăbdători, care ar fi fost privaţi de participarea la sporturile preferate, dacă nimeni nu-l înlocuia pe antrenorul lor.

Nimeni din facultate nu se oferise voluntar pentru acest post. Dacă Eiissa nu accepta, n-ar mai fi existat nici o echipă feminină de volei. Ea capitulă în faţa inevitabilului şi studia manualul în fiecare noapte înainte de a merge la culcare. Îşi anunţase antrenamentul cu echipa, cu trei zile

în urmă. Toate acele jucătoare nerăbdătoare şi entuziaste de care o asigurase doamna Warburton şi care făceau parte din echipa de volei, ar fi trebuit să ştie despre antrenament şi să se prezinte la sală. Dar unde erau ele? Pentru o echipă de volei era nevoie de cel puţin şase jucătoare. Cinci potenţiale jucătoare stăteau în faţa ei. Celelalte trei fete...

– Nu puteţi forma o echipă completă, spuse ea cu un amestec de rugăminte şi neîncredere. Le cunoştea pe celelalte trei fete – Rachel, Shannon şi Donna – de la orele sale de artă, iar ele nu practicau nici un sport. Fetele acestea cu siluete armonioase şi cu pieptănături sofisticate, machiate ca nişte manechine, erau prinţesele. Elissa cunoştea bine acest tip pretenţios de fată care evita tot ceea ce provoca transpiraţia.

– Noi sîntem echipa de volei, spuse una dintre gemenele Kovach, deşi Elissa n-avea nici o idee care dintre ele era. Ori crezi asta, ori nu.

– Prefer să nu cred, spuse Shannon, o blondă înaltă, platinată, care arăta de parcă era un manechin de înaltă clasă.

– Cu acest fel de echipă fantomă, cum este posibil să cîştigăm chiar şi un singur meci? întrebă Laretha Warren, una din stelele echipei feminine de alergări.

Era competitivă şi rapidă şi ar fi fost o jucătoare serioasă, iar Elissa ştia asta.

– Am dorit să încep cu un sport uşor de sală,

dar nici nu m-am gîndit că ele vor opta pentru volei. De ce aţi făcut asta?

– Aveam nevoie de un sport pentru curriculum vitae de la colegiu, explică Donna, o blondă dulce, care era puţin mai scundă decît Shannon, dar tot atît de fermecătoare.

– Aşa că am optat pentru volei, negîndindu-ne însă că ar fi trtebuit vreodată să-l şi practicăm.

– Am avut două antrenamente în vara asta cu antrenorul Marsh, spuse o fată cu părul de un roşu strident, în care Elissa o recunoscu pe Vicky Drayton, dar ele n-au reuşit să joace nici acolo. Toate trei au avut scutiri medicale de la doctorii lor.

– Falsificate cu siguranţă, spuse Laretha.

– Cînd antrenorul Marsh a intrat în spital, îi spuse Shannon Elissei, am crezut că s-a terminat cu prostia asta de volei, pînă cînd am văzut anunţul acela groaznic în legătură cu antrenamentele. Domnişoară Emory, eu sînt o artistă, după cum bine ştiţi de la orele de artă. Cu siguranţă că nu mă veţi pune pe mine să joc!

– Aceste trei fete nu ştiu nimic despre volei, spuse Adrienne Simms. Ea făcea parte din două echipe de înot şi doborîse recordul districtual la scufundări.

– Ele gîndesc probabil că termenii set, volei, ţintă şi a servi au de-a face cu modul de îngrijire al părului şi al unghiilor.

Elissa se gîndi la echipa ei. Fetele nu aveau

deloc profunzime; nu era nimeni care să le înlocuiască pe cele cinci fete care ştiau ce făceau şi care doreau să joace. Aceste cinci jucătoare ar fi trebuit să joace mai multe meciuri, fără timp de odihnă sau de prelungire, acordate de arbitru ca urmare a accidentării jucătorilor. Şi a şasea jucătoare ar fi trebuit să fie Rachel, Shannon sau Donna, se gîndi ea, speriată cu adevărat.

Ea se uita la cele cinci fete care le priveau duşmănos pe celelalte trei, ambele tabere dispreţuindu-se reciproc. Nu exista un spirit de echipă aici şi părea să nu existe nici o soluţie. Pentru o clipă îl invidie pe antrenorul Marsh care stătea temporar în spital, dar ştia că trebuia să se ocupe de asta.

– Vă rog să luaţi loc, spuse ea şi aşteptă pînă cînd fetele se aşezară pe bănci.

– Avem nevoie de voi toate, continuă ea. Şase să joace şi două să fie rezerve. Sîntem o echipă şi avem programate deja meciurile cu alte şcoli. Trebuie să jucăm şi să le cîştigăm, nu să le pierdem.

Deşi aveau un echilibru instabil, ea fu conştientă de faptul că cel puţin fetele o ascultau.

– Aşa că, de vreme ce sîntem aici, haideţi să instalăm plasa şi să ne antrenăm.

Adrienne, Laretha, Vicky, gemenele Kovach şi a cincea fată, Bethany Becker, care era scundă, slabă, şi arăta ca şi cînd ar fi avut doisprezece ani, o ajutară pe Elissa să fixeze plasa. Celelalte trei le priveau aşezate pe bănci.

– Ne vom alinia, cîte patru de fiecare parte a fileului, ordonă Elissa. Cine vrea să servească prima? Shannon, ce ai zice dacă ai începe tu?

Shannon se retrase îngrozită.

– De ce eu?

– Ei, haide, n-are să fie chiar aşa de rău, îi zîmbi Elissa încurajatoare.

– Ei bine, va trebui să-mi arătaţi cum, pentru că nu ştiu cum s-o fac.

Pentru a face ca lucrurile să meargă, Elissa stătu într-una din echipe şi servi mingea. Din păcate, se pricepea tot atît de puţin să servească ca şi pe vremea cît fusese la liceu. Lovi mingea cu partea interioară a încheieturii moi şi sensibile şi o durere cumplită îi paralizâ braţul. Sări ca arsă, fiind sigură că-şi făcuse o rană.

– Of, domnişoară, e mai uşor şi mai puţin dureros dacă o faceţi aşa, spuse Laretha, sărindu-i în ajutor şi demonstrînd modul corect de a servi. Mingea trecu pe deasupra plasei şi Adrienne aproape că se ciocni de Donna în timp ce sărea în faţă să respingă mingea.

Donna dădu peste una din gemenele Kovach, o prinse cu mîna ca să se echilibreze şi apoi îi dădu drumul scoţînd un ţipăt ascuţit.

– Oh, nu! Mi-am rupt o unghie!

Rachel şi Shannon fugiră la ea s-o consoleze, în timp ce Adrienne şi Laretha făcură schimb de priviri exasperate.

– Te poţi îngriji de unghia ta mai tîrziu, spuse

Elissa. Vicky, de data asta serveşti tu.

În timp ce Vicky ridica mingea de jos uşile sălii de gimanstică se deschiseră zgomotos. Un grup de băieţi năvăli înăuntru, rîzînd şi ţipînd, şi se opriră indiferenţi la vederea fetelor.

– Este echipa de fotbal! exclamă Adrienne.

– El trebuie să fie cu ei! spuse Vicky răguşit, scăpînd mingea.

Ca o replică la aceste cuvinte, Gray păşi în sala de gimnastică şi Eliisa o auzi pe Vicky icnind. Ea însăşi simţea nevoia să ofteze. Nu-l văzuse pe Gray de patru zile, din ziua cînd Seth îl informase de dragostea ei nebunească din trecut.

– Poartă blugi! şopti Vicky.

– Vaai, pare aşa de fierbinte!

Elissa îşi închise ochii cu groază. Jucase această scenă cu opt ani în urmă, fiind ea însăşi în rolul principal, adică în locul lui Vicky cea nebună de dragoste. Cu o dorinţă aproape nestăpînită ochii ei se deschiseră şi se fixară asupra lui Gray. El purta blugi şi parcă pe nimeni nu cădeau mai bine ca pe el. Braţele şi umerii puternici îi erau scoşi în evidenţă de tricoul roşu.

Gray o zări pe Elissa din momentul în care intră în sala de gimnastică. Fără să vrea, îşi strînse mîinile în pumni. Ultima oară cînd o văzuse se întîmplase în acel vis care se derulase precum una din scrisorile acelea fantastice de la Penthouse care prindeau viaţă. Ea fusese goală, fierbinte şi nerăbdătoare atunci, iar el o evitase

intenţionat din acea zi.

Acum era aici şi întîlnirea lor era inevitabilă. Mult timp stătu pe loc împietrit şi rece, nesigur de ceea ce urma să facă sau să spună, simţindu-se tot atît de stîngaci ca un adolescent şi avînd palmele umede.

– Domnule antrenor, ce fac aceste fete aici? întrebă unul dintre jucătorii lui.

Ăsta era chiar stimulentul de care Gray avea nevoie pentru a se putea concentra. În fond, el fusese capabil întotdeauna să facă ceea ce era de făcut. Se îndreptă spre Elissa, spunîndu-şi că nu mai avea nici o altă scăpare. De fapt, ea era singurul adult prezent acolo. Încercă să ignore bătăile accelerate ale pulsului, dar nu se putu abţine să n-o privească fix. Ea purta un şort de stofă ecosez şi un tricou verde-deschis. Picioarele ei erau lungi şi subţiri, iar el îşi aminti cum le simţise lîngă ale lui, cum îi mîngîiase pielea catifelată.

O explozie de căldură îl cuprinse rapid, ca o vîlvătaie. El nu-şi amintea, pentru că nu-i atinsese niciodată picioarele. Visase doar s-o facă! Dar visul părea atît de viu, atît de real. Şi mai rău încă era faptul că retrăia acea scenă în clipele sale libere din timpul zilei şi fără să vrea, noaptea. Un aflux puternic de sînge îi încălzi gîtul şi faţa. Se simţea vinovat ca un elev de şcoală.

Elissa se îndreptă spre el să-l întîmpine. Îşi încruntase sprîncenele şi asta-l îl zăpăci şi mai mult. Nu era posibil ca ea şă ştie la ce se gîndise

şi ce visase. Dar de ce-l privea aşa? Atît de calm şi, în mod sigur, dezaprobator.

– Ce faci aici? întrebă ea, ţinîndu-şi privirea concentrată spre un punct din stînga lui.

Era iritată de prezenţa lor, nu se putea îndoi de asta. Gray simţi că abia se stăpînea să nu zîmbească. Elissa îşi arăta deschis sentimentele şi, deşi el pretindea că manifestările sentimentale îl făceau să se simtă stingher, de fapt, retragerea ei glacială era aceea care-l deranjase. Fosta lui soţie fusese rece, distantă şi rezervată; chiar şi-n vremurile bune el citise cu greu în ea. Elissa era atît de diferită. Ea lăsa pe toată lumea să afle ce simte. Şi chiar acum, ea aştepta nerăbdătoare un răspuns la întrebarea ei.

– Tocmai acelaşi lucru voiam să te întreb şi eu pe tine, spuse el.

– Noi sîntem aici pentru că a început să plouă în mijlocul antrenamentului de fotbal. Toarnă serios, cu fulgere şi trăznete, aşa că am intrat înăuntru să continuăm exerciţiile.

– Ei bine, eu am rezervat sala de gimnastică pentru antrenamentul de volei de după-amiază, spuse ea prompt. Tu şi echipa ta ne ţineţi pe loc, aşa că va trebui să plecaţi.

Ochii lui se măriră şi deodată rîse.

– Antrenament de volei?

– Eu sînt antrenoarea echipei de volei, spuse Elissa.

Ea inspiră adînc şi se strădui să ignore chi-

cotitul lui neîncrezător.

– Şi da, noi ne antrenăm. Primul nostru joc va avea loc la începutul săptămînii viitoare. „Cerul să le ajute", continuă ea în gînd.

– Stai puţin, nu pot să accept toate astea imediat.

Gray rîdea acum.

– Oare ochii mei îmi joacă feste sau chiar le văd aici pe Rachel, Shannon şi Donna. Asta trebuie să fie prima dată cînd vreuna dintre ele au pus vreodată piciorul în sala de gimnastică din *Riverview*. Cît despre a juca în mod real un meci, eu nu le-am văzut niciodată mişcîndu-se mai rapid decît într-o plimbare uşoară.

– Laretha, Adrienne şi gemenele Kovach sînt dotate şi sînt nişte atlete minunate, spuse ea, apărîndu-şi cu loialitate echipa.

– Şi celelalte fete... sufletul. Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Încetează cu rîsul!

– Scuză-mă.

El îşi ridică mîna, ca şi cum ar fi vrut să oprească hohotul de rîs care ameninţa să izbucnească. Dar n-a mers. Încercă să se stăpînească, dar izbucni din nou.

– Ca antrenor, ştiu cît de important e... sufletul, dar pentru ca o echipă să cîştige un joc are nevoie de mult mai mult. Talent, pricepere, putere, înălţime, profunzime.

– Le avem pe toate astea, spuse Elissa fu-

rioasă. Nu trebuie decît să le dezvoltăm. Şi, deoarece le sînt antrenoare, e de datoria mea să le ajut în această problemă.

Ea îşi ridică capul şi îşi îndreptă umerii foarte hotărîtă.

Gray surîse.

– Dacă o iei pe Donna Lydon şi-o pui chiar să atingă mingea, te votez pentru a fi antrenoarea anului.

Elissa îl privi: era cel mai chipeş antrenor din Riverview, cu o echipă de fobal deja clasată pe locul întîi în statul Ohio, şi în prezent evaluată la un grad superior în plan naţional pe lista de alegători ai liceului de fotbal, publicată în *U.S.A. Today*. Ce îngîmfare groaznică din partea lui să facă cu ea glume despre antrenorul anului.

– Nu crezi că putem cîştiga nici un meci, nu-i aşa?

El îşi acoperi zîmbetul cu mîna.

– Hm, cum să spun asta în mod diplomat?

– Las-o baltă cu diplomaţia, răspunde-mi doar la întrebare.

– Bine. Nu. Nu cred că ai o rugăciune cu care să poţi cîştiga chiar şi un singur meci cu această echipă.

Pînă-n clipa aceea chiar că nu avusese, dar era ceva în ochii lui întunecaţi şi jucăuşi, ceva în zîmbetul lui sexy, care o făceau să se certe cu el, să fie în tabăra adversă şi să nu-i dea pace pînă cînd... Elissa înghiţi în sec. Pînă cînd ce? Toate

instinctele ei o avertizau că păşea pe un teren periculos.

Mai mult decît atît, zîmbetul lui nu era sexy, se mustră ea. Era nesuferit de arogant şi asta nu avea nici o legătură cu sexul. În mod involuntar, privirea ei îi măsură trupul, pieptul şi umerii largi, potrivirea splendid de bărbătească a blugilor săi.

Elissa şi scutură capul, străduindu-se să privească în altă parte, simţindu-se, pe moment, tot atît de ameţită şi de pierdută ca biata Vicky Drayton cea bolnavă de dragoste, care veni ţopăind spre el.

– Domnule antrenor McCall, echipa dumneavoastră ne-a furat mingea! exclamă Vicky chicotind. Asta înseamnă că noi ar trebui să jucăm volei cu asta? Ea roti o minge de fotbal.

– Vreţi să serviţi dumneavoastră la fileu cu mingea asta, în timp ce ei trimit mingea noastră de colo-pînă colo, fără rost? Ea se dădu mai aproape de el, oferindu-i mingea.

– Lovesc cu piciorul în mingea de volei? Gray, absent, luă mingea de fotbal, concentrîndu-şi atenţia asupra băieţilor, care în mod sigur, loveau mingea de volei de colo-colo, prin sala de gimnastică, izbind-o de pereţi şi strigînd de bucurie. Mingea era moale şi nu era făcută pentru o asemenea maltratare.

– Hei! ţipă el. Terminaţi!

Înaintă cu paşi repezi spre băieţi, lăsînd-o în urmă pe Vicky care ofta.

– Daţi-le fetelor mingea înapoi.

– Bine. Iată mingea voastră, fetelor! spuse Seth şi trimise mingea dezumflată, driblînd, spre ele.

Adrienne o ridică. Era moale şi fără formă, ca o coajă de grepfruit, al cărui interior fusese golit.

– Uitaţi-o, domnişoară Emory, spuse ea, ducînd-o la Elissa.

– Au terminat-o. Cred că antrenamentul s-a sfîrşit.

Elissa examină mingea spartă. N-o puteau folosi la antrenament şi drumul la magazia de echipament pentru a obţine una nouă, părea un efort inutil. Cel puţin trei dintre jucătoarele ei ar fi fost de mult plecate pînă să aducă mingea nouă. Mai bine să amîne antrenamentul în altă zi.

– Hai să zicem că ziua de lucru s-a terminat. Vom...

– Scuză-mă, domnişoară Emory, o întrerupse Gray. Băieţii ar dori să-şi ceară scuze faţă de tine şi de echipa ta.

El li se alăturase iar şi băieţii se strînseseră în spatele lui. Rostiră în cor o scuză timidă şi apoi Gray se lansă într-o cuvîntare riguroasă despre respectarea recuzitei şcolare şi despre drepturile celorlalţi.

Elissa asculta, mirată că el luase aşa în serios acest incident.

Fetele stăteau în picioare, ţintuite locului, încremenite.

– E ca şi cum noi chiar sîntem o echipă care merită respect, şopti Bethany Becker.

– Desigur că sîntem, o asigură Elissa.

Cînd prelegerea lui Gray luă sfîrşit, băieţii se azvîrliră pe podea ca să execute cele douăzeci de flotări pe care le ceruse antrenorul ca pedeapsă pentru fapta lor. Fetele se deplasară să-şi adune lucrurile ca să plece acasă. Elissa stătea pe loc, ţinînd mingea nenorocoasă şi uitîndu-se la băieţi. Era conştientă că Seth, căpitanul echipei, fusese iniţiatorul răutăţii comise în acea după-amiază şi îi era recunoscătoare lui Gray că rezolvase problema disciplinei în calitate de antrenor.

– Elissa, îmi pare rău cu adevărat de ceea ce s-a întîmplat.

Gray i se alătură, privind cu tristeţe mingea.

– Fetele au apreciat faptul că ai luat totul în serios. Şi eu am aprobat acest lucru, deşi sînt mirată că ai făcut-o. Deodată un zîmbet îi arcui buzele, reamintindu-şi privirea comică de pe faţa lui din momentul în care aflase cine făcea parte din echipa de volei şi cine o antrena. Dar cred că ne jucăm cu drepturile, îhîm? Chiar şi o glumă merită respect.

El îşi muşcă buzele.

– Tu nu eşti o glumă.

– Nu?

Ea-şi întoarse capul încă rîzînd.

– Atunci sînt un caz fără speranţă? O cauză pierdută?

– Tu să-mi spui.

Ochii lor se întîlniră şi un fior de electricitate senzuală, aproape tangibil ca intensitate, se ridică între ei. Amîndoi l-au simţit, deşi nici unul n-a îndrăznit să-l recunoască. Nu s-a mişcat totuşi nici unul. Nici nu şi-au schimbat privirea. Şi apoi interludiul intim a fost spulberat.

– Domnişoară Emory, strigă Laretha, tonul ei exasperat străpungînd ceaţa senzuală care-i învăluise pe Elissa şi pe Gray.

– Vreţi să le spuneţi acestor proşti că vor exista mai multe antrenamente de volei, că exerciţiile nu au fost anulate definitiv şi că echipa nu se va desfiinţa?

Eliisa şi Gray se întoarseră şi le văzură pe Donna, Shannon şi Rachel uitîndu-se urît la Laretha, care le privea pe toate trei cu un dispreţ făţiş.

Gray zîmbi răutăcios. Deodată se simţi cu inima liberă, inexplicabil de nerăbdător şi de exuberant.

– Mă tem că e adevărat, domnişoarelor, spuse el. Mai sînt programate multe antrenamente de volei. El o privi pe Elissa. Cînd se vor relua exerciţiile, doamnă antrenoare?

– Poimîine, răspunse ea. Chiar după ore. Ne vom întîlni aici, în sala de gimnastică.

– E minunat! Ne vedem atunci, domnişoară Emory, spuse Laretha şi-şi notă repede în agendă.

Rachel, Shannon şi Donna au plecat scuturînd din cap cu disperare. Gray le privi cum se îndepărtează şi apoi se întoarse spre Elissa. Păea că nu se putea abţine să nu zîmbească. Ea observă.

– Te distrează asta, nu-i aşa? Există în firea ta ceva pervers care găseşte plăcere în anticiparea unei catastrofe atletice, cu condiţia să nu-i instruieşti tu.

– Ei, ştii ceva, chiar te admir pentru curajul tău. Trebuie să ai un adevărat curaj ca să instruieşti o echipă atît de... ăă... variată ca a ta.

– Acum încearcă să spui asta privindu-mă direct în faţă, îl provocă ea.

Gray tăcea.

– Aha! Nu poţi.

Ea avea dreptate, el nu putea.

Gîndul la nefericita ei ehcipă de volei îl făcu să zîmbească; ideea de a le vedea jucînd într-o competiţie îl dărîma.

– Mă voi duce să văd primul tău meci, promise el. De fapt, intenţionez să prind cîte jocuri interne pot. Voi căuta să informez editorii anuarului şi pe cei ai publicaţiei *Riverview Gazette* din presa sportivă, de asemenea, deoarece ei vor dori un record de fotografii al sezonului tău. Vreau să spun că ai în mînă echipa clasică a Cenuşăresei, completată cu trei prinţese autentice şi...

– Oh, te rog, revino la problema jocurilor, i-o tăie ea.

– Intenţionez să iubesc expresia chipului tău atunci cînd noi vom învinge.

Ochii ei străluceau, iar el ştia că se distra spunînd asta tot atît de mult ca şi el.

– Şi vom birui, tu ştii asta. Vom cîştiga cel puţin un joc în acest sezon şi ne vom îmbogăţi palmaresul în fiecare an, pînă cînd ne vom clasa pe plan naţional ca şi echipa ta de fotbal.

– Mm-hmm. Şi pariez că încă mai crezi în iepuraşul de Paşte şi-n Vrăjitoarea dinţoasă.

– Iar eu pun pariu că noi vom cîştiga unul, poate chiar două jocuri, în acest sezon.

El îşi arcui sprîncenele.

– Cred că începi să suferi de mania grandorii. Dacă accept acest pariu, care sînt mizele?

Ea nu ezită.

– Trebuie să însoţesc Dansul toamnei pe care liderii de onoare ai sărbătorii o sponsorizează. La sfîrşitul lunii octombrie. Dacă echipa cîştigă, tu va trebui să-mi iei locul şi să fii însoţitor în noaptea aceea. Programul jocurilor noastre se va încheia pînă atunci, aşa că vom şti cine cîştigă sau cine pierde pariul.

– Dacă pierd eu, adică, dacă echipa ta cîştigă un joc, eu va trebui să însoţesc dansul dintr-un liceu? Uau! Ce soartă! Bine că nu accept posibilitatea unei înfrîngeri. Detest dansurile din liceu şi mi-e silă şi mai mult să le însoţesc.

– La fel ca şi aici. Acum că am şansa să ies din asta, voi avea un stimulent real ca să fac

echipa să cîştige.

Ea îi aruncă un zîmbet provocator.

– Lustruieşte-ţi pantofii de dans, Gray, deoarece vei fi acolo la acel dans. Ea începu să se îndepărteze, iar el o ajunse rapid şi o prinse de încheietura mîinii, oprind-o.

– Eşti sigură de tine, hm? Să faci o promisiune şi o ameninţare în acelaşi timp.

Degetele ei se strînseră şi el îi simţi pielea moale, osul delicat şi pulsul care i se înteţise la atingetea lui. Era mult mai puternic decît ea. Tot ceea ce trebuia să facă era s-o tragă de mînă, iar ea ar fi venit la el. În loc de asta ea tresări de durere. El îi eliberă imediat încheietura mîinii.

– Te-am rănit? întrebă el.

Ea-şi frecă încheietura.

– Nu tu. Voleiul. Am lovit atît de tare cu partea interioară a încheieturii, încît a început deja să se învineţească.

El se apropie să se uite. O julitură proaspătă era vizibilă pe partea interioară a încheieturii şi avu cea mai ciudată dorinţă, şi anume, aceea de a o atinge cu buzele şi de a o săruta. Desigur că n-a făcut aşa ceva.

– Pare inflamată, murmură el. Îmi pare rău. Nu te-am ajutat purtîndu-mă grosolan cu tine.

O tensiune conştientă apăru între ei şi Elissa căuta cu disperare s-o risipească. Umorul părea singura cale potrivită să readucă atmosfera destinsă de care se bucuraseră amîndoi pînă cînd el

o atinsese.

– Eşti sigur că nu vrei să contramandezi pariul? îl tachină ea.

– Mizele sînt foarte clare. Nu te sperie?

– Să mă sperii? El trebuia să rîdă de asta.

– Nu prea tare, domnişoară antrenoare. Dar mi se pare că ar trebui să fixez şi eu miza mea personală. De exemplu, ce se întîmplă dacă cîştig? Desigur că nu va trebui să însoţesc acel dans, dar ar trebui să fie ceva mai mult. Ceva ce tu va trebui să faci pentru mine. Ca de exemplu... vai, nu ştiu. Poate să-mi speli maşina? Incluzînd curăţatul interioarelor cu aspiratorul?

Ea se strîmbă.

– N-ar putea fi vorba şi de alte treburi casnice? Ştiu. Aş putea să pregătesc cina pentru tine. Sînt o bucătăreasă grozavă. Cel puţin tata şi fraţii mei aşa cred.

El se gîndi.

– Deci, dacă cîştig acest pariu, o să prepari cina pentru mine?

Avînd în vedere talentele lui fără speranţă în ceea ce privea gătitul, ideea părea prea bună ca s-o lase să treacă.

– Totuşi, nu poate fi vorba de spaghete, adăugă el, gîndindu-se la meniul foarte neinspirat al cumnatei sale.

– O masă cu trei feluri: supă, salată, o gustare, nu spaghete. Plus desert.

– Deja mi-e foame. Ai făcut un pariu.

Ei l-au tăiat.

– E destul de rău pentru că vei pierde, spuse ea peste umăr, în timp ce se îndrepta spre vestiarul fetelor.

– Nu vei obţine masa aceea şi sper să te distrezi de minune la Dansul toamnei.

– Regret, dragă, dar ai inversat rolurile, strigă el după ea. Poţi deja să fixezi meniul, deoarece intenţionez să cîştig. Şi sper ca *tu* să te distrezi grozav la dans.

Capitolul 4

– Ei bine, spuse Donna Lydon, bucuroasă, în timp ce ea, Rachel şi Shannon ieşeau din sala de gimnastică, fără să aibă părul ciufulit şi cu unghiile lungi, date cu ojă, intacte.

– Aşa cum spune tăticul meu, întotdeauna cîştigi ceva şi pierzi ceva. Nu poţi să ai totul de partea ta.

Restul fetelor din echipa feminină de volei le privea plecînd.

– Ei bine, eu sigur o să cîştig! 21 la 0!

Roşie de furie, Adrienne Simms păşea înainte şi înapoi, cu mîinile şi fălcile încleştate.

– Complet în afara terenului. Nu pot să cred că nu am marcat nici măcar un singur punct.

– Asta s-a întîmplat, dar din cauza faptului că n-ai încercat deloc, Adrienne, spuse Elissa.

– Ai făcut ce ai putut. Ai dat dovadă de un

efort de o sută zece la sută.

– Şi pentru ce? spuse Laretha.

Ea părea tot atît de înfierbîntată şi de supărată ca şi Adrienne.

– Niciodată n-am jucat mai prost ca în acest meci. Ai văzut cum cealaltă echipă rîdea de noi? Rîdea! Pentru că sîntem atît de groaznice. N-am fost aşa de umilită în toată viaţa mea.

– A fost doar primul nostru meci, spuse Elissa, încercînd să le susţină moralul şi vorbind pe un ton vesel şi optimist. Vom progresa. Trebuie doar să ne antrenăm, să ne antrenăm şi iar să ne antrenăm şi să nu cedăm.

– Domnişoară Emory, spuse Laretha, nu contează cît ne antrenăm. Tot vom avea o reputaţie proastă pentru că avem trei idioate şi jumătate în echipă, care nu pot şi nu vor...

– Eu sînt jumătate idioată? întrebă Bethany. Nu era nici o îndoială în privinţa identităţii celorlalte trei.

– Nu tu, Bethany, spuse Laretha, cu vocea ei moale. Tu chiar te-ai străduit şi ai şi prins mingea de cîteva ori. Vorbesc despre ea!

Fără a fi subtilă, ea o indică cu degetul pe Vicky. Toate privirile căzură pe adolescenta roşcată care sărea în sus şi-n jos, părînd într-o continuă mişcare pe cînd sporovăia cu Gray McCall.

Adrienne dădu din cap ca fiind de acord cu cele spuse mai înainte.

– Vicky a jucat bine la antrenament, dar în

clipa în care l-a văzut pe domnul antrenor McCall intrînd în sala de gimnastică, am ştiut că sîntem pierdute. Ea înnebuneşte complet cînd el este prin preajmă. Domnişoară Emory, i-aţi putea spune domnului antrenor McCall să nu mai vină la meciurile noastre? Fără el pe aici, Vicky ar fi capabilă să se concentreze asupra jocului.

– Iată-l că vine! şopti Laretha. Spuneţi-i acum, domnişoară Emory.

Gray, îmbrăcat în echipamentul echipei *Riverview* se apropie de ele, cu Vicky alături, care sărea şi vorbea vioaie precum un căţeluş turbulent ce latră zgomotos. El părea s-o privească ca atare, zîmbindu-i indulgent.

– Am privit aproape o jumătate de meci, le spuse el celor patru colege de echipă care stăteau şi-l fixau cu o privire oarecum de reproş. Şi chiar voiam să vă spun că am văzut nişte pase memorabile.

– Chiar şi el îşi bate joc de noi acum! exclamă Bethany cu ochii în lacrimi. Ea se-ntoarse şi fugi din sala de gimnastică.

Gray părea nedumerit.

– Ce a fost asta? Tocmai eram pe punctul de a vă felicita pe voi, cele patru fete, pentru că aţi făcut un mare efort în ciuda... ăă... unor factori cu siguranţă potrivnici vouă.

Laretha se încruntă.

– Domnule antrenor, echipa a jucat groaznic şi noi toate ştim asta. Ea se îndepărtă.

– Toată lumea e puţin supărată acum, spuse Elissa repede. Mai bine m-aş duce să vorbesc cu Bethany şi Laretha şi să încerc să le liniştesc.

– Nu, o să facem noi asta, domnişoară Emory, spuse Adrienne. Dumneavoastră staţi aici şi... ăă..., vorbiţi cu domnul antrenor McCall. Haide, Vicky, tu vino cu noi.

Ea o înşfăcă de braţ pe Vicky şi o scoase cu greutate de acolo, geamăna Kovach mergînd în urma lor.

Gray şi Elissa se uitară unul la altul. Ochii lui sclipeau de veselie.

– În ciuda lucrurilor pe care se pare că echipa ta le gîndeşte, eu nu am venit aici să-mi bat joc de voi şi de faptul că aţi pierdut meciul. Unele din fetele tale au jucat formidabil astăzi. Dar restul...

– Dă-i drumul şi necăjeşte-ne, spuse Elissa sec.

Gray nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

– Doamne, Elissa, au fost teribile! Nu, mult mai rău decît groaznice. Au fost...

– Ştiu, ştiu. Aşa că acum mă tachinezi şi te bucuri. Ar putea să-ţi fie ruşine de tine însuţi, domnule antrenor McCall.

– Aşa ar trebui, probabil. Dar continuu să mă gîndesc la răsplata gastronomică de la sfîrşitul sezonului de volei. Carne de vită Wellington, viţel scaloppini, pui Kiev. Posibilităţile sînt nesfîrşite.

– Aşa după cum le-am spus şi fetelor, acesta este doar primul nostru meci. Ne vom îmbunătăţi

mai mult jocul şi vom cîştiga. Îşi înclină capul într-o parte şi-l privi provocator. Deci, îţi sugerez să începi să asculţi benzi cu muzică heavy-metal şi rap pentru a te imuniza împotriva lor, pentru că asta vei auzi timp de trei ore la dansul toamnei. Ah, am menţionat oare că aceste cîntece vor fi ascultate cu volumul dat la maximum? O investiţie înţeleaptă ar consta în procurarea unor căşti.

– Atunci, mai bine ai investi tu în ele. El zîmbi răutăcios. Pentru că vei avea nevoie, domnişoară antrenoare. Nu există nici o şansă ca tu să nu însoţeşti dansul acela mizerabil şi să nu găteşti o cină cu şase feluri pentru mine.

– Şase? Am crezut că-i vorba de trei, plus desert.

– Cînd văd ce disperată este echipa ta în acţiune, îmi măresc miza.

– Şase feluri. Ea se încruntă gînditoare. Ce include asta? Ar fi mai bine să nu fie ceva prea exotic, sau, dacă va fi aşa, tata şi fraţii mei nu vor mînca. Lor le place în general carnea cu cartofi. O caserolă cu carne de ton şi tăiţei e un festin pentru ei.

– Pentru tatăl şi pentru fraţii tăi? Lui îi trecu prin minte că ei aveau speranţe diferite referitoare la plată. Elissa se gîndea că el se va alătura clanului Emory ca să ia masa pregătită de ea, dar el îşi imaginase un scenariu cu totul deosebit de acesta, unul în care lipseau fraţii mai mici şi dragul lor tată bătrîn. Unul în care apăreau doar ei doi, la el

acasă.

– Ei nu sînt incluşi, spuse el, şi deşi intenţionase să spună asta pentru a o tachina, pe un ton delicat, tonul lui sugera o intimitate periculoasă.

Inima Elissei începu să bată cu putere. Oare asta însemna că Gray vrea să fie singur cu ea? Atunci de ce n-o invita să iasă împreună undeva, în loc s-o tachineze mereu c-o vorbă caldă şi cu una rece? Ea decise să se poarte la fel, calmă, rece şi confuză. De neînţeles.

– Ei bine, oricum nu contează, din moment ce ai să pierzi.

Fu mulţumită de nonşalanţa vocii ei şi se întoarse să-şi strîngă lucrurile. Gray aşteptă şi apoi îşi potrivi pasul cu al ei în timp ce ieşeau din sala de gimnastică. Continua s-o privească pe furiş, în timp ce mergeau prin holul prăfuit şi întunecos. În acest mod el realiză cît de mică era ea faţă de el. Îi ajungea cu creştetul capului doar pînă la umăr. Privirea lui îi urmări linia părului blond-cenuşiu şi des, care se legăna liber în timp ce mergea, desfăcîndu-se din cînd în cînd pentru a-i descoperi curba delicată a gîtului. Pielea ei părea atît de mătăsoasă şi de albă acolo, neatinsă şi vulnerabilă.

Lui Gray i se opri respiraţia, ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. Dorinţa de a o atinge era atît de puternică, încît se surprinse mişcîndu-şi degetele pentru a o atinge. Era atît de aproape şi ar fi fost atît de uşor... Tot ceea ce

trebuia să facă era să-şi înfigă mîna în ceafa ei şi s-o tragă înspre el. Ea şi-ar coborî capul, şi-ar desface buzele şi apoi...

Elissa se opri deodată din mers: Conştient de faptul că se uitase prea atent şi prea intens la ea, Gray clipi şi se uită în altă parte. Se simţea tensionat şi înfierbîntat. Oare ea sesizase dorinţa aprigă, sinceră şi arzătoare din ochii lui? Se înfurie pe el însuşi pentru faptul că-i răspundea în acest fel, mai ales că ea nu făcuse nimic ca să-i stîrnească o aşa de mare poftă sexuală. Nu făcuse nimic altceva decît să fie lîngă el, arătînd drăguţă şi sexy, alimentîndu-i fanteziile şi inspirîndu-i nevoi arzătoare.

Scrîşni din dinţi. Nu avea timp de asemenea prostii şi refuză să cedeze în faţa lor.

Elissa îi zîmbea şi el simţea efectele acelui surîs prin tot trupul său deja excitat. Îşi înăbuşi un geamăt. Cum putea să-l afecteze doar o privire de a ei atît de mult?

– Mă duc la vestiar să vorbesc cu fetele înainte de a pleca, spuse ea.

– Nu vorbi numai cu copiii, ci fă-i să te asculte cu adevărat. Ele au nevoie de o corectare a comportamentului lor şi, ca antrenoare, depinde de tine să vezi dacă asta se realizează sau nu.

– Mmm, sigur că da. Şi, după ce pun la punct atitudinea fiecăreia şi le transform într-o echipă de învingătoare compatibile şi competitive, mă voi ocupa de lucruri mai uşoare, cum ar fi rezolvarea

problemelor economice ale Rusiei şi instalarea păcii în Orientul Mijlociu.

Vorbele ei îl făcură să zîmbească. Fusese întotdeauna capabilă de asta, chiar şi-n timpul celor opt ani întunecaţi şi grei cînd el trăise ca-n iad şi ea era o adolescentă zăpăcită. Îndrăgostită nebuneşte de el. Maxilarul i se încleştă şi el îşi dădu seama că nu i-ar displăcea ca ea să fie nebună după el acum. Toate instinctele lui de autoapărare a celibatului mureau.

– Uite, poate că acest pariu nu e o idee prea bună. Nu e prea cinstit să...

– Să te sperii aşa de tare? întrebă el.

– Asta înseamnă că pierzi, domnule antrenor McCall. Consideră-te însoţitorul oficial al Dansului Toamnei de la Riverview. Voi avea grijă ca organizatorii să ia legătura cu tine pentru detalii.

Ea reîncepu să meargă.

– Nu! Hei, aşteaptă puţin.

– Vai, dar o să te distrezi, îi răspunse ea. Sînt sigură că Vicky va fi emoţionată să te scoată pe ringul de dans. Va fi pentru ea o fantezie ajunsă la punctul culminant.

Gîndul de a trebui să danseze cu elevele sale, şi în special cu una îndrăgostită de el, era prea îngrozitor, chiar şi numai pentru a fi studiat.

– Pariul nu s-a încheiat! strigă el.

Elissa tocmai deschidea uşa de la vestiar cînd se opri şi-i dădu drumul să se închidă cu zgomot.

– Trebuie să mă gîndesc la asta.

– Nu mai e nevoie să te gîndeşti la nimic. Pariul rămîne valabil.

– Ah-ah. De cînd te-a dat gata, trebuie să fie renegociat în mod oficial. Şi înainte de a fi de acord cu asta, el trebuie să îndeplinească anumite condiţii.

Gray îşi trecu mîna prin păr, exasperat şi amuzat în acelaşi timp.

– Eşti o adevărată baracudă, Emory, rosti el tărăgănat. Expune-ţi condiţiile.

– De fapt nu e decît una singură. Nu mai poţi să vii la nici unul din meciurile noastre de acum încolo. Fetele cred că-i distragi atenţia lui Vicky prea mult, şi după jocul ei de azi, sînt înclinată să cred că au dreptate şi sînt de acord cu ele. Cu alte cuvinte, avem nevoie ca fiecare jucătoare să se afle într-o formă foarte bună.

El zîmbi.

– Vrei să termini cu prostia asta legată de Vicky? După cum i-am spus şi fratelui tău, nu sînt absolut deloc interesat de elevele mele în afară de grija normală pe care le-o port ca profesor.

– Eu te cred. Dar Vicky nu are de gînd să renunţe şi, atîta timp cît te afli în preajma ei, gîndul nu-i va sta la volei.

– Eşti expertă în domeniul pasiunilor nebune de adolescentă, hîm? întrebă Gray sec. Să trag concluzia că ai scos asta din propria ta experienţă?

– Off! Asta a fost urît din partea ta, McCall!

Ea încercă să scape de stînjeneală, rîzînd. Era inevitabil ca el să nu facă vreun comentariu în legătură cu dragostea ei nebunească de odinioară. Se aşteptase la asta. Şi ea îi plăti cu aceeaşi monedă imediat.

– De fapt, asta a fost extraordinar de urît. Reacţionînd instinctiv, îl lovi superficial, dar ferm. Crescînd împreună cu patru fraţi duri şi dezordonaţi, bătăuşi, ea învăţase cum să contracareze o tachinare nemiloasă cu o acţiune fizică. Gray reacţionă cu precizia rapidă a unui adevărat atlet experimentat. Lovitura ei nu fu destul de puternică ca să-l determine să-şi piardă echilibrul, deşi el făcu un pas înapoi. În acelaşi timp el îi prinse ambele mîini înainte ca ea să şi le retragă, blocînd-o.

O privi intens, de la părul ei ciufulit pînă la balerinii cu care era încălţată. Ea purta o cămaşă albă şi largă, încinsă în talie cu o curea lată, multicoloră, şi jambiere de culoare corai care-i ajungeau pînă la gleznă. El mai văzuse pe cîteva dintre studentele sale în haine asemănătoare, dar nici una nu arăta atît de sexy ca Elissa.

Continua s-o privească atent în timp ce-i ţinea mîinile, incapabil să-şi mute privirea de la ea. Gura îi era uscată şi ştia că trebuia să spună ceva. N-o putea ţine acolo, cu mîinile ţintuite de pieptul lui, în timp ce o privea pierdut în admiraţie.

– În mod sigur tu nu arăţi ca orice antrenoare pe care am văzut-o vreodată, murmură el în cele

din urmă.

Efectul apropierii de el era electrizant. O săgeată de dorinţă fierbinte îl străpunse şi îşi dădu seama că se lupta deja să-şi păstreze stăpînirea de sine.

Apropierea lui avea acelaşi efect sălbatic asupra Elissei, dar ea reuşi să spună cu voce calmă, deşi tremurătoare:

– Sper că nu eşti înscris la acea şcoală sexuală, în a cărei concepţie o antrenoare trebuie neapărat să arate ca un butoi, cu glezne goase şi cu o tunsoare urîtă.

Apucînd-o de mîini, el o trase mai aproape. Elissa nu se gîndise niciodată să protesteze. Într-un fel, era inevitabil ca asta să se întîmple.

– Nu am aceste concepţii despre diferenţa sexelor, spuse el, şi crede-mă că tu nu eşti deloc un butoi.

Zîmbind hoţeşte, el o inspectă din cap pînă-n picioare într-o manieră elaborată şi prea exagerată.

– Gleznele tale şi tunsoarea sînt, de asemenea, excelente.

Ea îi susţinu privirea.

– Aşa crezi?

– Oh, da. De fapt, tu în totalitate... Vocea lui profundă se pierdu treptat. Încet, el îşi mişcă mîna pe curba delicată a gîtului ei, întinzîndu-şi degetele pentru a-i cuprinde ceafa.

Murmurînd o exclamaţie uşoară, Elissa îi înco-

lăci încheietura mîinii cu degetele. Acest mod de a acţiona o apropie de el şi mai mult, atît de mult, încît pieptul ei se freca de al lui, atît de aproape erau unul de altul, încît coapsele lor se atinseră.

O căldură dulce o ardea în interior. Ea tremura şi rămase fără suflare în timp ce îl privea atentă. Coridorul începea să se învîrtă şi tot ce era în jur părea să dispară, lăsîndu-i singuri, într-un vîrtej ameţitor şi senzual. Ea îi simţi mîna cealaltă pe talie, simţi cum îşi petrece braţul în jurul ei şi cum o trage spre el. Gray o susţinea, sprijinind-o intim de corpul său şi se contopeau potrivindu-se perfect. Simţi cum bătăile inimii sale se opresc, şi apoi încep din nou să zvîcnească sălbatic, iar sîngele îi vîjîia în urechi. Asta era exact aşa cum visase, aşa cum ştia că ar fi situaţia dintre ei în pat, adică cu ea, care i se abandona, potrivindu-se împreună ca şi cum ar fi fost creată special pentru el. Între coapsele ei desfăcute el îi simţi moliciunea feminităţii atingîndu-i bărbăţia trezită.

Elissa îşi ridică capul şi-l privi în faţă în momentul în care el îşi cobora capul spre al ei. Privirile lor se ciocniră şi o tăcere senzuală, grea, îi cuprinse. Din ce în ce mai aproape, gurile lor se mişcară şi buzele se vor atinge.

– Aşa! Deci aşa merg lucrurile!

Vocea entuziastă şi voioasă părea să ricoşeze prin sală precum o împuşcătură. Elissa şi Gray icniră, şocaţi, în acelaşi timp şi săriră să se despartă unul de altul. Amîndoi erau în mod egal

îngroziţi de apariţia unei brunete micuţe, cu părul drept şi scurt, care stătea în picioare în faţa lor, zîmbind fericită. Elissa se gîndi că ea semăna puţin cu un cartofor nebun şi îşi înăbuşi un geamăt.

– Connie, spuse ea slab.

Vocea ei vibra de emoţie şi timbrul sexy şi răguşit îl afectă visceral pe Gray. Întreg trupul îi reacţionă, tremurînd, dovadă şocantă a faptului că apropiata lui întîlnire cu Elissa fusese profundă. El o atinsese şi-şi pierduse complet controlul! Revelaţia era distrugătoare, pierderea controlului şi a păcii sale sufleteşti îl îngrozeau. Fuseseră prinşi într-un vîrtej fierbinte de pasiune pe holul liceului din Riverview! Ce se întîmpla cu el? O privi pe Elissa şi simţi un fior de panică amestecat cu un intens resentiment. După toţi aceşti ani, exact atunci cînd el se considerase, în sfîrşit, imun la sentimente şi complicaţii emoţionale, atunci cînd descoperise că exerciţiile fizice şi munca grea îi înlocuiau viaţa sexuală, exact în acest moment se ivise ea, stîrnindu-i dorinţe frenetice, pe care le credea – spera – moarte de mult. El se dădu înapoi, aruncînd privire furioase, ca un nebun, de la Elissa, încă buimăcită, la Connie Ware, amuzată şi curioasă.

– Noi eram... ăăă...

El tuşi şi încercă din nou.

– Asta. Nu este ceea ce ar putea să pară. El voia să nege scena respectivă atît pentru el, cît şi pentru Connie.

– Nu e ceea ce pare.

– „În lumea reală, ca şi în vise, nimic nu e chiar ceea ce pare a fi“, citā Connie.

– Nu aduce misticism în lumea contemporană, te rog! Acesta e doar un caz simplu de... Nu e ca şi cînd... El se întrerupse, conştient pe deplin că se bîlbîia incoerent.

– Nu trebuie să încerci să-mi explici nimic mie, spuse Connie voioasă. În nici un caz nu-mi spune că ţi-ai făcut din asta o meserie foarte bună.

Elissa gemu.

– Connie, ce faci tu aici?

– O întrebare pe care vouă, tipilor, e mai bine să nu v-o pun, hm? Connie se distra de minune. În fine, eu mă aflu aici pentru programul de instrucţie cu adulţii. Eu îi meditez pe adulţi să citească, o dată pe săptămînă, de la ora cinci şi jumătate la şapte.

– Cinci şi jumătate?

Gray prinse aceste cuvinte ca un om înecat care se apucă strîns de un colac de salvare pe o mare furtunoasă.

– Este deja cinci şi jumătate?

El îşi privi ceasul care să-i confirme ora, ca şi cum chiar îl aştepta cineva la o întîlnire.

– Eu am întîrziat. Doamne Dumnezeule, cinci şi jumătate. Eu... ăăă...

Dădu din cap spre Connie, dar nu îndrăzni să privească în direcţia Elissei, de parcă ea ar fi fost o vrăjitoare care îl fermecase. Dacă nu fugea

acum, va fi prins în capcană pentru totdeauna.

– Ne mai vedem, murmură el, nimănui în mod special, după care plecă, nemaiprivind înapoi.

– Uau! Asta a fost o evadare rapidă. Connie scutură din cap. Îmi pare rău, Lissy. Cred că trebuia să trec de voi în vîrful picioarelor sau să fac altceva, dar...

– E-n regulă, Con, o întrerupse Elissa. Era pe deplin conştientă că prietena ei n-ar fi fost capabilă, prin firea ei, să se strecoare discret, fără comentarii.

– Cel puţin bine că am fost eu şi nu bătrîna Wartburton! chicoti Connie. Imaginează-ţi, doi profesori, pipăindu-se unul pe altul în hol, să fie prinşi de director.

Imaginea aceasta părea să o mulţumească, căci rîdea de plăcere.

Elissa nu era tot atît de încîntată.

– Mai bine nu mi-aş mai imagina nimic. Îşi duse mîinile îngheţate la obrajii îmbujoraţi.

– Connie, noi sîntem prietene de mult timp, nu-i aşa?

Connie aprobă din cap, iar Elissa continuă:

– Vrei să-mi faci o favoare? Una mare?

– Sigur, Lissy. Orice.

– Niciodată să nu mai vorbeşti despre această... această scenă cu Gray McCall, ai înţeles? Nu vreau să discut despre asta sau...

– Să nu discuţi despre asta? urlă Connie. Dar Elissa, luînd în consideraţie faptul că de mică erai

nebună după el, că te-ai întors înapoi la liceul din Riverview şi că acum eşti aici, avînd o relaţie cu el, pe sală, aş spune că asta este chiar mîna destinului! E *Soarta* ta, asta trebuie să fie! Cum să nu putem vorbi despre ceva atît de important şi de minunat?

– Gray McCall nu are nici o intenţie să se încline în faţa dorinţelor Destinului, spuse Elissa. La fel se întîmplă şi-n cazul Soartei. Eu, eu cred că e atras de mine, dar urăşte acest fapt. El a făcut ca totul să fie mult mai clar folosind recordul de viteză cu care a fugit de aici. Ca să nu mai vorbim de felul în care s-a uitat la mine, ca şi cum i-aş fi furat, în mod voit, judecata şi bunul simţ şi l-aş fi determinat... Ea făcu o pauză şi înghiţi în sec, coborîndu-şi vocea... să mă atingă.

– Să nu mai vorbim despre asta, spuse Connie oftînd tristă, căci felul în care a fugit n-a fost prea, ei bine, cavaleresc.

– E mai mult de atît în treaba asta.

Elissa se mira de ce simţea nevoia să-l apere pe Gray. El încercase să nege că momentul lor întrerupt de pasiune nu însemna nimic pentru el şi apoi îi dăduse cu piciorul, aruncîndu-l departe de ea. Deodată ea simţi, intuitiv, că înţelege.

– El s-a tras înapoi cînd am început să ne apropiem, ca şi cum...

– Aah! Un alt bărbat care are fobie faţă de greşeli! Connie schiţă o grimasă, arătîndu-şi dezaprobarea.

– Mi-am irosit trei ani cu unul din aceste nevăstuici!

Elissa se încruntă.

– El nu este unul dintr-ăştia.

– Asta este ceea ce fiecare om obsedat de greşeli vrea să te facă să crezi. Că de data asta, cu tine, totul va fi altfel. Ha!

– Ei bine, şi atunci ce zici de destin, de soartă!

Elissa nu se putu abţine să n-o întrebe.

– Nu a fost acesta primul tău diagnostic?

– Nu pretind că ştiu chiar toate răspunsurile, Elissa.

– Aminteşte-ţi de promisiunea făcută, îi aminti Elissa.

Ea deschise uşa de la vestiar şi pătrunse înăuntru.

– Eu nu am văzut nimic, strigă Connie după ea.

– Aşa că nu avem despre ce să vorbim, nu-i aşa? Nimic, repetă Elissa, capul ei învîrtindu-se într-un vîrtej de confuzie şi mînie, atît de temeinic unite, încît ea nu putu să le despartă.

– Absolut nimic.

Capitolul 5

Cîteva zile mai tîrziu, liceul din Riverview preluă conducerea, imediat, în meciul de fotbal împotriva nefericitei echipe de la *Brighton Heights*. Deşi era mereu o plăcere să-l vezi pe Seth jucînd, lipsa de suspans din timpul meciului îi oferi Elissei ocazia de a observa ce se petrecea pe banca antrenorului şi în tribune. Andrew şi cîţiva dintre prietenii lui bombardau cu dropsuri un grup de junioare de la liceu, iar fetele le răspundeau ţipînd şi adunînd de pe jos bomboanele şi aruncîndu-le înapoi. Nu prea se uita nimeni la meci. Aaron stătea cît putea de aproape de banca echipei de fotbal, cu privirea aţintită pe teren. Dacă vreun jucător îi vorbea, faţa lui tînără se lumina de plăcere că i se acorda atenţie.

Conducătorii de galerie făceau tot felul de semne. Acesta era primul an în care fuseseră se-

lecţionaţi în mod oficial să ovaţioneze şi să aclame la meciurile de fotbal şi Elissa îi ajutase. Ea le asculta pe cele obişnuite şi îşi însemnase în memorie să încerce ceva deosebit de acelea. Ceea ce făceau ei nu prea mergea. Susţinătorii, oricum, aveau chiar un fan. Elissa observase fetiţa cu părul lung şi negru, pieptănat în codiţe, care le privea fiecare mişcare şi o imita. Observă zîmbind că avea o mimică bună şi era, de asemenea, o gimnastă destul de bună. Putea să sară în sus şi să aterizeze pe teren făcînd şpagatul cu mult mai multă graţie şi precizie decît erau în stare gemenele Petersen, co-căpitanii seniori ai galeriei.

Şi dacă se întîmpla ca privirea ei să cadă, ocazional, asupra lui Gray McCall... Ei bine, de la asta nu se putea abţine. Nu era ca şi cum ea s-ar fi uitat prosteşte la bărbatul pe care nu l-a văzut şi nu l-a auzit de la întîlnirea nereuşită din holul şcolii. Aaron stătea jos, pe lîngă echipă, iar ea trebuia să-i ţină socoteala, să aibă grijă de fratele ei mai mic, nu-i aşa? Îşi mută privirea de la Aaron la Gray, care păşea înainte şi înapoi, cu toată atenţia concentrată asupra meciului şi a jucătorilor.

Nu, nu chiar toată atenţia. O brunetă înaltă, deosebit de atrăgătoare, apăruse de nicăieri şi păşea lîngă Gray, cu gura ei minunată rotunjită într-un zîmbet jucăuş. Îşi strecurase mîna în îndoitura cotului lui şi se uita la el cu afecţiune. Sau era oare adoraţie?

– Vai, doamne, ea este, răsună vocea lui Connie în urechea Elissei.

Surprinsă, Elissa se întoarse cu faţa la prietena ei care apăruse tot atît de repede şi pe neaşteptate ca şi bruneta care se afla lîngă Gray.

– Cine este ea? întrebă Elissa.

– Nu ştiu cum se numeşte sau cine este ea cu exactitate, dar de trei ani de cînd sînt în Riverview, aceeaşi femeie a apărut la cîteva meciuri de fotbal în fiecare sezon. Connie făcu o pauză să respire. Şi este evident că se află aici pentru a-l vedea pe antrenor, nu echipa, nu-i aşa? Trimestrul acesta n-am văzut-o şi, după ce te-am găsit pe tine cu Gray pe hol, alaltăieri, îmi pare rău, n-o să mai vorbesc despre asta, am crezut că ea a ieşit din joc.

Se părea că Connie bănuise greşit, se gîndea Elissa, simţindu-se ciudat, ca şi cum n-ar mai avea aer să respire. Era o senzaţie neplăcută, similară cu cea pe care o simţise cînd fratele ei cel mare, Tommy, o lovise, accidental, în stomac, în timpul jocurilor dure din copilăria lor. Cu excepţia faptului că atunci nu avea acea durere sufletească îngrozitoare.

Privirea ei zbură la Gray şi la brunetă. Anumite lucruri începeau să se închege acolo, deşi ei nu-i plăcea imaginea care se profila. Nu-i de mirare faptul că Gray ura să fie atras de ea şi lupta din greu împotriva sentimentului. Era era deja implicat cu o altă femeie!

– Aşa că, după toate astea, el nu are fobia greşelilor, spuse ea, sperînd ca vocea să-i sune calmă şi amuzată, cu toate că ea nu se simţea deloc aşa.

– Se pare că a greşit cu ea.

Mîndria o făcea să nu-şi arate, nici chiar faţă de Connie, durerea şi dezamăgirea. Poate că nu avusese succesul pe care-l sperase, deoarece Connie o privea gînditoare.

– Poate că nu a greşit cu ea, Elissa. Poate că el încă umblă de pomană. Uite, dacă îţi doreşti bărbatul, du-te după el. Dejoacă-i planurile brunetei. Vreau să spun că sînt ani de zile şi ea nu l-a cîştigat încă. M-aş bucura să te ajut să-ţi planifici strategia campaniei.

Elissa scutură din cap.

– Îţi apreciez oferta, şi, deşi ştiu că eşti tot atît de vicleană în tactică ca generalul Schwarzkopf, am de gînd s-o refuz, Connie. Dacă trebuie să vînez un bărbat, ca pe un fel de joc mare de vînătoare, atunci nu-l vreau pe el.

– Dacă tu zici aşa, îi replică Connie, neconvinsă. Dar ţine minte, totul e permis în dragoste şi în război.

– Nu pot să discut despre asta.

Elissa îl privi pe Gray oprindu-se din mersul său neobosit şi cuprinzînd cu braţul liber umerii brunetei.

Connie se uită şi ea.

– Chiar vrei să stai aici şi s-o priveşti cum îl

agaţă pe Gray?

Acesta îi zîmbea femeii care spunea ceva ce-l amuza. Era o intimitate între cei doi, atît de evidentă, încît te durea să-i priveşti.

În mod voit, Elissa îşi îndepărtă privirea de la ei.

– Nu e treaba noastră, Connie.

Dînd din umeri, Connie plecă. Elissa se duse pînă la galerie să le dea cîteva indicaţii. Fata atentă, cu părul închis la culoare, o ascultă cu atenţie şi apoi se apropie de ea.

– Tu eşti şefa celor care dau semnalul pentru galerie? întrebă ea cu o privire respectuoasă în ochii ei căprui.

Elissa zîmbi.

– Ei bine, cred că ai putea să spui asta. Şi te-am urmărit şi pe tine aclamînd. Execuţi cele mai perfecte roţi pe care le-am văzut vreodată şi şpagaturile tale sînt fantastice, Mandy, adăugă ea, citindu-i numele tipărit cu steluţe multicolore pe tricou.

Faţa fetiţei radia de plăcere.

– Vreau să fiu o susţinătoare de urale şi ovaţii. Zîmbetul îi pieri o clipă. Dar unchiul meu spune: „Nu-i aclama doar pe băieţi, fă-ţi singură jocul."

Elissa dădu din cap cu înţelegere şi simpatie.

– E o alegere greu de făcut, nu-i aşa? Dar uneori fetele le fac pe amîndouă: ovaţionează şi joacă. Dar nu în acelaşi timp, desigur, adăugă ea.

– Asta şi vreau să fac în anul următor, spuse

Mandy hotărîtă. Să joc fotbal şi să fiu o susţinătoare. Cînd o să împlinesc nouă ani.

– Foarte bine, spuse Elissa.

Vrînd să fie binevoitoare, ea le chemă pe gemenele Petersen şi le sugeră ca grupa lor s-o includă şi pe fetiţă. Gemenele fură de acord şi o conduseră pe fetiţă pentru a se alătura celorlalte. La cîţiva metri depărtare, Jackie se uită după fiica ei şi o văzu în mijlocul galeriei.

– Of, Doamne Dumnezeule, Gray! exclamă ea, prinzîndu-l de braţ pe cumnatul ei. Uită-te la Mandy! Ea dă semnalul pentru începerea ovaţiilor şi e chiar alături de ceilalţi susţinători. Ei chiar o lasă să strige o literă. Riverview era rostit, literă cu literă, cu voce tare, iar Mandy făcea roata una după alta şi-l striga pe al doilea în timp ce ateriza din nou pe picioare.

– Nu-i drăguţ din partea lor s-o includă şi pe ea? Jackie era încîntată. Of, aş vrea ca Paul să fie aici cu camera video s-o înregistreze.

Privirea lui Gray se mută de la joc la tribunele cu susţinători, cu care micuţa lui nepoată se distra de minune. El îşi propuse să cumpere el însuşi o cameră video. El cu Jackie şi cu Mandy se descurcaseră foarte bine în toţi aceşti ani cu aparatul de treizeci şi cinci de milimetri, pînă cînd Paul Whittier apăruse cu echipamentul lui video. Şi ce mult îi plăcea lui Mandy să se privească pe mulţimea de casete video pe care Paul le tot înregistra.

Gray se încruntă la direcţia în care o luară gîndurile sale. Se simţea meschin, iritat şi ruşinat de el însuşi. Lui Mandy îi plăcea viitorul tată vitreg şi Gray se bucura pentru asta. Nu şi-ar fi dorit să se întîmple altfel, dar fetiţa era tot ceea ce îi mai rămăsese de la Gordon. Nu voia s-o piardă şi pe ea! Gîndurile lui erau prea dureroase, prea contradictorii şi el îşi îndreptă rapid întreaga atenţie înapoi la meci, deşi acesta se transformase într-o fugă dezordonată care avea nevoie de puţină coordonare. În clipa următoare privirea îi zbură la susţinători, iar Mandy nu era cu ei. Se lipise de Elissa Emory şi, chiar de la distanţă, Gray putea spune că Mandy îi vorbea Elissei la urechea dreaptă aşa cum numai o guralivă de opt ani putea s-o facă.

Totuşi Elissa părea să dea atenţie micuţei ei tovarăşe. O asculta şi conversa, chiar luînd mîna fetiţei la un moment dat ca s-o ferească din calea unui grup de liceeni gălăgioşi care excaladau băncile. Privelişte a îl încălzi. Orice gest de bunătate îndreptat către Mandy îi declanşa o căldură sufletească.

Dar, în timp ce continua să le privească pe amîndouă, căldura ce fusese generată în trupul lui se lega din ce în ce mai puţin de sentimentele lui de unchi, şi din ce în ce mai mult de junghiurile hotărîte, pline de dorinţă pentru Elissa. Şi dacă el avea vreo îndoială în ceea ce priveşte dorinţa, trupul lui îi arăta al naibii de clar care e situaţia.

Gray simţea cum înmugurea în el valul de dorinţă, generînd o presiune aproape dureroasă. Era un fel de durere acută, amestecată cu o plăcere anticipată, atît de puternică, încît gemu cu voce tare.

– Trebuie să mă aşez, murmură el, îndreptîndu-se spre bancă.

Cerînd nişte apă cu gheaţă, îşi stropi faţa cu ea în loc s-o bea. Ar fi dorit să se arunce în apă şi să se scufunde. Doar privind-o pe Elissa se înfierbînta. Ţinîndu-şi intenţionat privirea departe de zona periculoasă în care umbla şi respira acea femeie, îşi îndreptă din nou atenţia spre echipă, chiar dacă asta însemna s-o ignore pe Jackie. Oricum, se părea că ei nu-i păsa.

Plăcerea de a o vedea pe Mandy umblînd de colo-colo cu noii ei prieteni o dăduse gata, dar această plăcere Gray şi-o refuza cu îndîrjire.

Cînd Aaron se apropie de Elissa pentru a-i cere bani să-şi cumpere un sandviş, ea îl rugă să ia ceva şi pentru Mandy. Fetiţa spunea că-i este foame şi se părea că nu era nimeni pe acolo care să se ocupe de asta. Cine o adusese pe Mandy la meci? Elissa se mira că se apropia sfîrşitul meciului şi nu venise nimeni s-o ia.

Misterul fu rezolvat imediat după ce meciul luă sfîrşit. Bruneta cea drăguţă, care stătuse lîngă Gray toată după-amiaza, se apropie de Elissa.

– Vrea să-ţi mulţumesc pentru că ai distrat-o pe Mandy, spuse ea. De obicei se plictiseşte atît

de tare la meciurile astea, încît trebuie să plecăm de aici devreme. Dar nu şi astăzi, deşi asta s-a întîmplat datorită ţie.

– Mămico, aceasta este prietena mea, Elissa, sări Mandy în sus. Ea este şefa galeriei de susţinători şi fratele ei este Seth, care face parte din echipă şi celălalt este Aaron, care mi-a dat asta!

Ea flutură un corn *Life Sawrs*, cel cu cinci arome.

– M-am distrat atît de bine azi!

Elissa era la pămînt. Avusese grijă de fetiţa prietenei lui Gray. Amîndoi fuseseră conştienţi pe deplin de locul unde se aflase Mandy pe parcursul meciului şi găsiseră că este mult mai convenabil s-o lase acolo unde era. Într-un fel, zîmbetul politicos al Elissei nu înceta să-i facă buzele să tremure.

– A fost distractiv, spuse ea, cu tact. Personal însă ea credea că Mandy merita mai mult decît să-şi facă loc lîngă o străină, astfel încît mama ei să se poată ocupa de vînarea lui Gray McCall. Dar, aşa cum îi spusese şi lui Connie, asta nu era treaba ei.

Ele îşi luară rămas bun şi Elissa o privi pe Mandy şi pe mama ei făcîndu-şi drum spre Gray.

Se uită repede în altă parte. Era timpul să-şi adune fraţii şi să plece acasă.

Era trecut de ora opt în seara aceea. Seth se dusese la bibliotecă să studieze.

– Nu ştiu dacă Brenda va fi acolo, îi spusese

el Elissei, indignat, atunci cînd ea îl întrebase. Acesta nu-i un truc ca să ies din casă. Trebuie să-mi fac lucrarea la engleză.

Adnrew se afla la prietenul lui, Bobby.

– Nu am de făcut nici o temă, îi răspunsese el Elissei la întrebare. Nimeni nu mi-a dat vreo temă de făcut azi, pe cinstea mea!

Tatăl lor făcuse schimb de tură, lucrînd pînă la miezul nopţii la aeroport şi Elissa îl ajuta pe Aaron să-şi înveţe lista bogată a cuvintelor din vocabular, cu ortografia şi pronunţia lor adecvată, cînd sună soneria de la intrare.

– „Dinastie", citea din listă în timp ce se ridica să răspundă la uşă.

– D-i-, începu Aaron încet. D-i-n-a-s-t-i-e?

– Crezi că ai putea să-l pronunţi fără acel „i" de data asta? întrebă ea sec.

Aaron se uită cu o privire inexpresivă la Elissa şi ea îşi stăpîni un oftat. Fratele ei mai tînăr părea să aibă o înclinaţia naturală spre pronunţarea greşită a cuvintelor, luate literă cu literă. Ori era asta, ori asta era prima dată cînd se uitase pe lista cuvintelor date.

– Încearcă din nou, Aaron. Studiază cuvîntul şi apoi scrie-l de cinci ori. Mă duc să văd cine este la uşă.

Ea deschise şi-l găsi pe Gray stînd în prag. Era atît de mirată să-l vadă, încît, pe moment, rămase fără grai. El era îmbrăcat exact aşa cum fusese la meciul din acea după-amiază, cu blugi

şi cu o cămaşă albastră. Ea se schimbase şi purta acum un tricou larg, de un galben apropiat de culoarea bananei şi un şort din bumbac.

– Bună.

Vocea lui era răguşită de emoţie, privirea îi era fierbinte şi intensă.

– Seth nu-i aici, spuse ea, regăsindu-şi vocea. Este la bibliotecă să înveţe pentru lucrarea de engleză.

– Bine. Mă bucur întotdeauna să aud că jucătorii mei ţin pasul şi la învăţătură.

Tensionat şi fără a zîmbi, Gray continua s-o privească. El aştepta ca ea să-l invite înăuntru, dar ea n-o făcea. Expresia ei era indescifrabilă şi, deşi îi vorbise pe un ton politicos, comportarea ei era reţinută, chiar rece.

– Şi unde este monstrul ăla de cîine al vostru? întrebă el.

– Jaws este în curtea din spate, jucîndu-se cu jucăria lui preferată, un vas de salată. Vrei să-l vezi?

Gray îşi drese vocea.

– De fapt, am venit să te văd pe tine.

– Pe mine? Ochii ei se măriră de uimire. De ce?

– Voiam să-ţi mulţumesc pentru că ai fost drăguţă cu Mandy azi după-amiază. Ea mi-a spus că le-ai cerut suporterilor din tribune s-o bage şi pe ea în grupa lor obişnuită, că i-ai cumpărat un hot dog, apă minerală şi bomboane. Atît eu, cît şi

Jackie apreciem cu adevărat grija ta.

– Jackie, îl întrerupse Elissa. Ea este mama ei?

Acum ea avea un nume pe care să-l asocieze cu bruneta cu ochii negri. Gray şi Jackie, Jackie şi Gray.

Gray confirmă dînd din cap.

– Mandy se plictiseşte de obicei în timpul meciurilor şi...

– Da, îl întrerupse Elissa din nou. Mi-a spus Jackie.

Ar fi vrut să adauge că, în viaţă, copiii mici se plictisesc des cînd sînt lăsaţi singuri de pretinşii lor însoţitori. Dar decise să nu-i spună asta.

– Mandy este o fetiţă drăgălaşă şi mi-a făcut plăcere compania ei, adăugă ea în schimb.

Gray n-avea nici un dubiu ca s-o creadă. El însuşi era terbil de încîntat de compania lui Mandy. Relaxîndu-se puţin, lui îi fu uşor să vorbească despre nepoata lui adorată.

– Mandy vorbeşte deja despre venirea ei la alte meciuri, unde să ovaţioneze alături de suporteri. O să înregistrez întreg spectacolul acesta obişnuit cu noua mea cameră video. Mi-am programat să-mi cumpăr una în acest weekend.

– E drăguţ din partea ta, spuse Elissa simplu.

Gray se mişca de pe un picior pe altul. Răspunsurile Elissei erau tot atît de reci ca ale unei străine, iar el se simţea dezamăgit. Ce dracu' făcea el aici? se întreba, şi-apoi dori să cunoască răspunsul la această întrebare. Voia să se con-

vingă pe el însuşi că, de fapt, venise aici pentru a-i mulţumi în numele lui Mandy. Dar nu-i mergea. Nu putea să creadă această minciună, nu şi de data asta. Adevărul era că el se afla acolo deoarece nu se putuse gîndi decît la Elissa şi la nevoia pe care o simţea s-o vadă şi asta nu mai putea nega.

Tot timpul cît durase cina din seara aceea cu Jackie, Paul şi Mandy el fusese absent, cu gîndul la Elissa, cu trupul tremurînd din cauza gîndurilor sale provocatoare.

După ce-i lăsase în tihnă pe cei trei, el nu mai simţise singurătatea amorţită care tindea să-l apese atunci cînd îşi lua în consideraţie solitudinea întregii sale vieţi. Figura Elissei îi umpluse deja toate gîndurile, nelăsînd nici un spaţiu gol în mintea lui pentru altceva sau pentru altcineva. Oh, el încercase să vorbească deschis cu sine însuşi în legătură cu fanteziile sale, afirmînd cu voce tare să obsesia lui pentru Elissa era ridicolă, inoportună şi chiar teribil de alarmantă.

Deşi fusese de acord cu această constatare, iată-l în pragul uşii ei, trăncănind fără nici un rost despre Mandy şi despre camera video. În acelaşi timp, trupul său îndurerat şi excitat, îl îndemna să tacă şi să facă ceva pentru a-şi potoli acest chin sălbatic şi senzual.

Răspunsurile indiferente şi rezervate ale Elissei îl dezechilbrară totuşi. Ea îl dorea. Ştia asta. Felul în care-i răspunsese în hol, înainte de a fi fost

întrerupţi de îndrăzneaţa Connie, nu-i lăsase nici o urmă de îndoială în legătură cu asta. Dar părea convinsă acum că trebuia să se poarte cu răceală. Se simţea frustrat şi dezamăgit; lui nu-i plăceau jocurile, decît atunci cînd se afla pe terenul de sport. Deodată îi reveniră în minte modurile de manipulare ale lui Lilly. De obicei, o astfel de amintire era deja suficientă pentru a-l face să fugă, dar de data asta el stătea ţintuit locului. În prezenţa Elissei, spectrul lui Lilly se cufunda în uitare. Se părea că nimic nu putea să-i potolească dorinţa care-i cuprinsese trupul în timp ce o privea.

El îi studia ochii albaştri, strălucitori, şi liniile senzuale ale gurii ce avea o formă atît de frumoasă. Ştia exact unde se aflau gropiţele din obraji, deşi acum nu se vedeau căci ea nu zîmbea.

Elissa era conştientă de cercetarea lui atentă şi era destul de speriată. Ştia că nu se înşela în privinţa privirii lui înfometate şi chinuite de dor şi, aruncînd o privire rapidă peste trupul lui, avu dovada fizică că era stîrnit. Ce fel de joc făcea?

Se umplu de mînie. Ea nu va juca rolul celeilalte femei. Triunghiurile romantice nu erau pentru ea. Oricum, trecuse de faza visurilor amăgitoare şi ameţitoare pe care şi le făcea în legătură cu ea şi cu Gray McCall. Îşi îndreptă umerii şi-i zise:

– Ei bine, mi-ai mulţumit pentru că am avut grijă de Mandy, spuse ea pe un ton aspru. Şi,

după cum am mai spus, plăcerea a fost de partea mea. Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

Gray zîmbi sumbru.

Atît de politicoasă. Dar ea ar putea tot la fel de bine să-i spună să dispară, atît de evidentă îi era dorinţa şi nerăbdarea de a-l vedea plecat. Începuse deja să închidă uşa, condusă mai mult de o emoţie pură, dar el puse o mînă pe tocul ei ca s-o menţină deschisă. Nu era obişnuit să cedeze şi refuza să plece tocmai acum.

– Încă ceva, spuse el. Jackie mi-a sugerat ca, data viitoare, cînd ea şi Mandy vor veni la meci, să ieşim să luăm cina împreună după ce se termină. Ai dori să faci asta cîndva?

– Noi toţi? repetă Elissa neîncrezătoare.

– Vrei să spui noi patru, adică tu, Jackie, Mandy şi cu mine?

Vai, asta n-ar fi distractiv? se gîndi ea. Ea ştia exact ce rol ar fi avut, s-o ţină pe mica Mandy departe de lumea îndrăgostiţilor.

– Am o idee mai bună chiar, spuse ea sec. De ce nu ne-aţi lăsa pe mine şi pe Mandy la *Chuck E. Cheese* în timp ce tu şi cu Jackie să mergeţi la *Columbus* să cinaţi ca între adulţi?

– Ce? zise Gray, privind-o cu uimire, tresărind la răspunsul ei.

Simţul umorului Elissei se făcea bine remarcat. Gray nu era prea priceput la născociri. De fapt era groaznic şi ea era amuzată.

– Gray, eu ştiu ce se petrece. Nu e greu să-ţi

dai seama. Eşti tot atît de subtil ca un comandant de război.

– Chiar aşa?

Tonul lui era ameninţător, dar ea era neclintită.

– Nu e deloc nevoie să te ascunzi. Vrei să fii singur cu Jackie, ai nevoie de cineva care să aibă grijă de Mandy şi, după ziua de astăzi, se pare că sînt potrivită pentru rolul ăsta.

Ea îşi ridică umerii cu o mişcare uşoară, elegantă şi indiferentă. Păcat că nu era instructoare de dramă în loc de volei, se gîndi ea. Ca actriţă, recunoscu că era o forţă.

– Nu mă supăr să am grijă de Mandy uneori, doar să mă anunţi cînd e cazul, adăugă ea veselă. Într-adevăr, acest joc al ei era demn de o recompensă materială academică.

– Ea poate să vină aici. Oricum eu sînt acasă cu băieţii aproape în fiecare seară.

Gray o privea uimit. Elissa credea că el era îndrăgostit de Jackie, că voia să scape de Mandy ca să fie singur cu mama ei! Ideea asta era atît de şocantă, atît de inacceptabilă şi de nepotrivită, încît atingea obscenul. Chipul fratelui său geamăn îi apăru în faţa ochilor, la fel de clar, ca şi cum Gordon era chiar acolo. Şi-l aminti cum zîmbea la descrierea fetei elegante „incredibil de frumoasă, de nostimă, de deşteaptă" pe care el o întîlnise la ora de istorie, într-un colegiu foarte prost de altfel. Acea fată fusese Jackie şi, de la prima lor întîlnire, nu mai fusese nimeni în viaţa amîndurora. Cît

despre Gray, el nu se uitase la Jackie niciodată astfel, nu dorise să... Clipi, concentrîndu-se din nou asupra chipului Elissei. Ea îl privea ironic. Capul lui se umplu de o furtună de vibraţii cînd îşi coborî privirea asupra gurii ei. Buzele ei aveau o formă senzuală, iar el le privea atent, ca în transă. Nu, nu o privise astfel pe Jackie niciodată şi nu se întrebase cum s-ar simţi gura ei sub gura lui, nu simţise niciodată un impuls irezistibil de a o trage în braţele lui ca să afle asta. Lucru care se întîmpla acum, în timp ce o privea pe Elissa.

– Nu înţelegi, murmură el.

– Eu cred că da, îi replică imediat Elissa.

Felul în care el o privise o făcuse să se simtă slăbită. Ea se mustră, căci ar trebui să-i fie ruşine că îi răspundea cu atîta intensitate. Pe de altă parte, el nu era total nevinovat. Dacă ea simţea căldura senzuală, asta se întîmpla pentru că el o generase. În mod deliberat.

– Oricum, pe ce drum al eului te afli? întrebă ea. Nu mă vrei doar ca îngrijitoare la copil, dar vrei să te doresc şi pe tine, deşi tu o ai pe Jackie. Eşti un ticălos, Gray McCall!

– Te înşeli atît de mult, pentru că...

Fu întrerupt la jumătatea propoziţiei de vocea lui Aaron, care venea din sapte, din cealaltă cameră.

– Elissa, ascultă asta! D-i-n-a-s-t-i-e. Şi nici nu mă uit în carte.

– E grozav, Aaron, îi răspunse Elissa. Du-te

acasă, îi spuse ea hotărîtă lui Gray, cu o privire rece ca o noapte polară.

Pentru prima dată ea chiar era nerăbdătoare să facă exerciţii de pronunţie cu Aaron. Era o schimbare şi avea nevoie de una chiar acum.

– Acum rosteşte pe litere cuvîntul „licenţă", Aaron. Şi apoi „incitare".

Aaron dădea drumul cu voce tare la versiunile lui, adăugînd şi înlocuind pe „c" cu „s" şi pe „s" cu „c" şi spunîndu-le pe amîndouă nesperat de prost. În acelaşi timp Gray nu făcu nici o mişcare pentru a pleca. În schimb o urmă înăuntru. Ea îl privi duşmănos.

– Ţi-am spus „noapte bună", Gray.

– Nu, n-ai spus. Ai zis „du-te acasă", o corectă el sec. Uite, Elissa, în legătură cu Jackie... El se opri căci un manual zbură prin cameră, urmat de Aaron cel furios şi frustrat.

– Urăsc materia asta! urlă el, lovind cu piciorul cartea şi azvîrlind-o în aer. Ortoepia este stupidă! Nici nu-mi pasă dacă mă trînteşte la materia asta!

Gray şi Elissa tresăriră, căci cartea de ortoepie trecu vîjîind pe lîngă ei, gata-gata să-i atingă. Lovi peretele şi ateriză deschisă pe podea, cu faţa în jos.

– Aaron Charles Emory, destul! exclamă Elissa. Acea carte aproape că ne-a lovit.

– N-am intenţionat să vă lovesc, bolborosi Aaron. E din cauza zborului pe care i l-am imprimat cînd am lovit-o cu piciorul. Îmi pare rău. El

privi în podea. N-am ştiut că sînteţi aici, domnule antrenor McCall, adăugă el ruşinat.

– Asta da, lovitură, Aaron, spuse Gray. Pentru o clipă am crezut că mă aflu la antrenamentul de fotbal.

– Sînt, într-adevăr, tîmpit, continuă Aaron jalnic. Nu pot să fac nimic. Nu pot să joc fotbal aşa de bine ca Seth şi ca Andrew, nu pot să pronunţ cuvintele astea stupide şi...

– Poţi să stai aşa văitîndu-te şi autocompătimindu-te, îi strecură Gray, fără menajamente, sau poţi să faci exerciţii pînă cînd vei fi bun şi la asta. Exersează ortoepia şi fotbalul şi nu renunţa pînă nu faci totul cum trebuie, corect, indiferent cît de greu este şi de cît de mult timp îţi ia. Concentrarea şi hotărîrea pe care le foloseşti în sport pot fi utilizate în acelaşi fel şi pentru a reuşi în studiile tale. Asta te face să fii învingător, Aaron, refuzul de a ceda şi concentrarea asupra ţelurilor tale. Concentrează-te pe ce vrei şi realizează pînă la sfîrşit totul. Dacă faci asta, va fi doar o chestiune de timp pentru ca toată lumea să ştie exact de ce eşti capabil.

Tonul lui era plin de forţă, ferm şi intens, încît Aaron, cît şi Elissa, au ascultat cu ochii măriţi de atenţie, spusele lui. El părea să degaje o energie dinamică care făcea imposibil faptul de a nu crede ceea ce zicea el, de a nu fi inspirat să începi să faci exact ce-a spus el.

– Mă duc sus în camera mea să studiez,

spuse Aaron hotărît.

El îşi ridică cartea şi se îndreptă spre scări urcînd cîte două trepte deodată.

– Asta a fost o corectare a comportamentului, spuse Elissa, privind gînditoare la Gray. Sînt impresionată. Crezi că ai putea să vii în vestiar, înainte de următorul nostru meci de volei, ca să le vorbeşti fetelor? Nu e mult ceea ce ai spus, dar contează cum ai spus-o.

– Sînt exilat de la meciuri, ţi-aminteşti? rosti el tărăgănat. Am fost caracterizat prea emoţionant pentru a face faţă unor anumite jucătoare.

El îi zîmbi şi Elissa aproape că-îi întoarse zîmbetul. Ochi lui o invitau s-o facă.

În schimb, ea lupta împotriva acestui impuls.

– Ei bine, poate că aş putea înregistra pe o bandă cuvîntarea ta, spuse ea cu voce tremurată.

Încerca să-şi adune din nou toată furia necesară pentru a-i cere să plece. De fapt, nimic nu se schimbase pentru ea ca să-i permită să rămînă. Dar furia nu-i veni, ci doar o emoţie palpitantă care o furnică, se instală şi apoi crescu în ea, împotriva voinţei sale.

Ear demoralizant să-şi dea seama că îi era tot atît de greu să facă faţă farmecului său diavolesc, cum îi era şi tinerei Vicky. Respirînd adînc, îşi răsuci după ureche cîteva şuviţe libere de păr, cu un gest rapid şi nervos. El îi potrivi altă şuviţă mătăsoasă după ureche. Gestul familiar şi afectuos îi ameţi pe amîndoi. Pentru cîteva

secunde rămaseră nemişcaţi, unindu-şi privirile, degetele lui Gray fiind încă încolăcite în jurul şuviţei de păr.

– Înainte de a pleca, vreau să te lămuresc în ceea ce mă priveşte. Greşeşti în legătură cu mine şi cu Jackie, Elissa. Ea este soţia lui Gordon.

– Gordon? Fratele tău?

El afirmă din cap şi ea simţi cum un val de roşeaţă îi coloră obrajii. Jackie nu era prietena lui Gray, ea era soţia fratelui său geamăn! Ce concluzie greşită şi stînjenitoare trăsese ea!

– Şi asta face ca Mandy să-ţi fie nepoată, desigur.

– Îhîm, eşti rapidă. Dacă ţi-ai fi folosit aceste puteri ascuţite de judecată prin deducţie şi-n biologie, ai fi putut să fii o altă doamnă Curie.

– N-a fost ea chimistă, ripostă ea.

– O foloseam doar ca pe un exemplu de succes în domeniul ştiinţific. Ca să fiu mai clar despre specialitatea ei, ei bine, ea a fost chimistă şi fiziciană.

– Oh, spuse Elissa, simţindu-se timidă. Dar nu în legătură cu marea doamnă Curie, ci referitor la alte lucruri.

– Oh, o imită Gray ţîfnos. El îi strîngea tare părul. Dacă a folosit gestul pentru a o propulsa în faţă sau dacă ea venise din proprie dorinţă, nu se putea spune nimic cu siguranţă. Oricum asta s-a întîmplat, ea era în braţele lui, apăsată de el aşa de tare, încît îi putea simţi fiecare parte de corp

încordată. Era conştientă în mod acut de bărbăţia trezită care pulsa spre ea. O căldură fierbinte se aprinse în adîncul abdomenului şi simţi un tremur necunoscut, dureros.

– Eu... ăă, cred că ar trebui să-mi cer scuze pentru că am insinuat că eşti un ticălos care duce o viaţă dublă, şopti ea.

Vorbele ei erau destul de pline de remuşcări, se gîndi Gray, dar el îi prinse scînteia aţîţătoare din ochi şi se înveseli. Încerca să-i amintească ce simţise data trecută, ca un copil într-un parc de distracţii, emoţionat şi ameţit în legătură cu ce avea să urmeze.

– Aştept acele scuze, spuse el cu voce răguşită.

Ea îşi ridică privirea spre el. Îşi petrecu braţul pe după gîtul lui şi îşi arcui trupul înspre al lui.

– Le vrei în cuvinte? murmură ea, rotunjindu-şi buzele într-un zîmbet sexy. Sau în fapte.

– Oh, iubito! El scoase un sunet care era jumătate rîs, jumătate geamăt.

– Mă gîndeam dacă ştii ce faci...

Mîinile lui alunecară peste ea, mîngîindu-i spatele prin bumbacul moale al cămăşii.

Ea se retrase puţin ca să-l privească, arcuindu-şi sprîncenele.

– Ce te face să crezi că nu ştiu?

El privi în jos, spre ochii veseli şi provocatori şi fu pierdut. În acel moment, toate eforturile făcute să stea departe de ea, autocontrolul său de fier şi

zidurile de autoapărare pe care şi le constuise, toate au fost înlocuite de un val puternic de dorinţă. O dorise din momentul în care o văzuse pe terenul de fotbal. Crescuse şi devenise o femeie provocatoare, irezistibilă, iar săptămînile ce urmaseră nu făcură decît să-i intensifice dorinţa şi să-i intensifice frustrarea. Acel dor înăbuşit era declanşat de un val sălbatic de dorinţă care n-ar putea fi negat nici o clipă.

Gura lui coborî pe a ei, puternică şi fierbinte. Ea se agăţă de el şi-i împărtăşi pasiunea, desfăcîndu-şi buzele pentru a adînci sărutul, întîmpinîndu-i limba cu o atingere senzuală. Pieptul ei se strivea de al lui, puternic şi larg, coapsele apăsîndu-se de ale lui şi un fior de dorinţă îi tortura. El voia s-o vadă, s-o guste...

Cu un glas răguşit de pasiune scoase un geamăt adînc şi-şi strecură mîna sub cămaşa ei, închizîndu-şi degetele în jurul unui sîn. Prin materialul dantelat al sutienului îi frecă sfîrcurile cu degetul mare. Elissa se prinse de el, înecîndu-se într-o mare furtunoasă de plăcere. Îl mîngîie pe spate, învăţînd să-l simtă, însufleţindu-se şi dorind mai mult, mult mai mult. Degetele ei se opriră la cureaua din piele, care-i ţinea cămaşa în blugi.

El îşi ridică gura de pe a ei şi-şi îngropă buzele în curba mătăsoasă a gîtului.

– Mă înnebuneşti, spuse el cu glas răguşit, trecîndu-şi uşor mîinile peste tot trupul ei, mîngîietor, aţîţător, dorind-o mai mult cu fiecare miş-

care. Atingerea mîinilor ei mici pe corpul lui îi luase minţile, altădată atît de controlate şi ordonate, îl prefăcuse în ţăndări, declanşînd flacăra pasiunii.

Elissa îşi ridică privirea şi se uită la el cu ochi incandescenţi, cu gura umedă şi uşor umflată de sărutările lor, cu rujul şters.

– E cinstit, spuse ea uşor. Tu ai început să mă înnebuneşti cu mult timp în urmă. Ea se gîndi la trecut, la dragostea ei de şcolăriţă şi la toate fanteziile pe care le imaginase în legătură cu ei doi, dar realitatea de a-l ţine în braţele ei, de a fi ţinută în braţele lui şi sărutată era mult mai bună decît orice inventase ea.

Se răsuci senzual spre el, ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor pentru a-l muşca de gît. Îl dorea cu o pasiune pe care n-o trăise pînă atunci. Îi încercui cu coapsele piciorul, accentuînd senzualitatea poziţiei lor, deja foarte intimă.

Simţea că delirează cînd o căldură puternică o traversă, coborîndu-i spre abdomen, lăsîndu-i picioarele tremurînd. Mult prea slăbite pentru a o mai susţine. Nu mai voia să stea în picioare, dorea să se întindă jos...

Gura lui Gray o cuprinse din nou pe a ei şi se sărutară înfometaţi, cu îndîrjire, sărutările devenind mai fierbinţi şi mai sălbatice, fiecare contopindu-se în celălalt pînă cînd era imposibil de distins care e începutul şi care e sfîrşitul. Mîinile lui erau într-o mişcare continuă, atingîndu-i şi mîn-

gîindu-i pieptul, talia şi şoldurile, coborînd apoi îndrăzneţe pentru a-i cuprinde fesele. Degetele îi frămîntau carnea prin şort, găsind şi urmînd liniile chilotului ei de sub haine.

I se tăie respiraţia cînd el îşi frecă mîinile de partea din spate a coapselor ei, alunecîndu-şi mîinile în sus şi-n jos, într-o mîngîiere erotică. Degetele lui urcară mai sus, sub manşetele şortului pentru a-i atinge fesele.

Deodată el îşi trase gura de pe a ei şi îşi retrase mîinile, dîndu-se înapoi pentru a o elibera. Şocul brusc al retragerii o dezorientă. Membrele Elissei erau atît de elastice şi de nesigure, încît avu impresia că o să cadă. Instinctiv, se apucă de cămaşa lui cu amîndouă mîinile pentru a-şi putea menţine echilibrul.

Simţindu-i nevoia de sprijin, el îi cuprinse umerii în palme. Intensitatea priviri lui o făcu să tremure.

– Am ajuns destul de departe, Elissa. Dacă nu mă opresc acum, nu mă voi mai opri deloc şi sus se află un copil.

Ea înghiţi cu greu.

– Of, Doamne! Aaron! Tu... tu ai dreptate, eu... eu nu m-am gîndit.

– Ştiu.

Gura lui se curbă într-un zîmbet uşor, sexy, pornit din inimă.

– Nici eu.

Răspunzîndu-i imediat, îl cuprinse cu braţele în

jurul taliei şi i se cuibări la piept.

– Nu-mi vine să cred ce s-a întîmplat, spuse ea oftînd.

– S-a întîmplat.

El o sărută pe creştetul capului şi apoi se desfăcu din îmbrăţişare.

– Dar nu este suficient, Elissa. Vreau mai mult. Vreau totul. Vino cu mine acasă.

Capitolul 6

– Să vin acasă cu tine? reeptă Elissa şovăitor. La noapte?

– Chiar acum.

Ochii lui Gray ardeau şi privirea lui o cuprinse, arzînd de dorinţă.

Sexualitatea frenetică din acea privire o făcu pe Elissa să tremure de un dorinţă pur feminină. Dorea să-l ia de mînă şi să-l lase pe el s-o scoată afară din cameră, s-o ia acasă la el, sau oriunde, unde puteau să reînceapă să facă dragoste, o dragoste arzătoare şi pasiontă. Ar fi vrut, dar ştia că n-o s-o facă.

– Gray, eu...

– Mă doreşti, Elissa, ştiu că mă doreşti, spuse el imediat. Şi trebuie să ştii cît de mult te doresc şi eu.

El îi prinse mîinile şi le duse la gură, sărutîn-

du-le pe rînd cu un gest romantic care o înfioră.

– Vino cu mine, iubito.

Vocea lui era moale precum catifeaua, şi totuşi convingătoare, plină de promisiuni. Strîngîndu-i încă mîinile, el o trase mai aproape, lăsînd între ei o distanţă mică. Îi dădu drumul mîinilor pentru a-i cuprinde şoldurile, ridicînd-o uşor pentru a o aşeza chiar peste căldura puternică a bărbăţiei trezite.

– Hai, Elissa.

Vocea lui nu-şi pierdu deloc intensitatea, deşi scăzuse ca volum pentru a-i şopti moale.

– Şi eu te doresc enorm.

Genele ei fluturară şi închise ochii în timp ce-i săruta linia obrazului pînă cînd ajunse, în final, la buzele ei. Gura lui se jucă cu a ei, muşcîndu-se şi tachinîndu-se, pînă cînd ea gemu disperată, să-i simtă buzele. Cînd el o sărută, în sfîrşit, aşa cum îi plăcea, aşa cum simţea ea nevoia să fie sărutată, ea se predă complet, agăţîndu-se de el, simţind durere în tot trupul de atîta plăcere, dorinţă şi nevoie pură.

Mult mai tîrziu el îşi ridică capul. Ochii lui erau dilataţi şi pleoapele grele, gura umedă de la sărutul lung şi pasionat. Elissa se sprijini vlăguită de el, năucită şi slăbită.

– Hai să mergem, spuse el cu o voce răguşită, care era deja tot atît de stimulatoare ca şi sărutările sale.

El o luă de mînă şi o porni către uşa de la

intrare.

Ea nu se mişcă. Închise ochii pentru o clipă şi respiră adînc, cutremurată.

– Gray, nu pot să merg cu tine.

– Ba da, poţi. El veni lîngă ea din nou. Băieţii sînt, cu siguranţă, destul de mari ca să stea singuri acasă pentru un timp şi...

– Sigur că da, fu ea de acord, depărtîndu-se cu un pas de el. Dar mie mi se pare că forţăm nota şi grăbim lucrurile. Vreau să spun că mi se pare prea curînd să merg să mă culc cu cineva cu care n-am avut nici măcar o singură întîlnire. Mă şochează.

– O întîlnire? repetă el, ca şi cum n-ar mai fi auzit acest cuvînt mai înainte.

– Da, o întîlnire. E atunci cînd un cuplu merge la un film sau în oraş, să servească o pizza sau chiar la Columbus, la grădina zoologică, la un spectacol sau la o distracţie, undeva într-un oraş mare.

Ea încerca să se menţină degajată, dar făcea un efort pentru asta deoarece Gray era încordat, iritat şi nu într-o stare de veselie. Era într-o dispoziţie clară pentru altceva.

– Ştiu ce înseamnă o întîlnire, Elissa.

Frustrarea sexuală îl domina atît de puternic, încît avu nevoie de o putere extraordinară a voinţei ca să n-o ridice de acolo şi s-o ducă departe de acel loc. Tactica înaintaşilor lor ce locuiau în peşteri avea avantajul de a te scuti de conversaţii

înnebunitoare cum era aceasta. Dar el era un om al anilor '90 şi se presupunea că se afla deasupra comportamentului primitiv.

Gray cedă în favoarea moravurilor civilizate, deşi destul de greu.

– Dar nu simt nevoia să merg la un film sau la grădina zoologică în seara asta. Şi nu vreau nici o pizza.

– Trebuia chiar s-o iei cuvînt cu cuvînt? Elissa se lupta cu propria ei frustrare sexuală care-i micşora considerabil siguranţa. Prin întîlnire eu înţeleg să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt şi să petrecem timpul împreună, construind o relaţie care nu este bazată exclusiv pe sex. Asta nu e atît de greu de înţeles, nu-i aşa?

– Ne cunoaştem deja reciproc. Ne cunoaştem de ani de zile.

Ea se încruntă.

– Chiar nu înţelegi? Sau în mod deliberat eşti greu de cap?

– Cred că puţin din amîndouă. El oftă din greu. Asta e ce capăt pentru faptul de a fi spontan, murmură el mai mult pentru sine decît pentru ea. N-am reacţionat din impuls de ani de zile şi atunci cînd o fac o dată, singura dată cînd nu mă opresc să gîndesc, să analizez şi să controlez situaţia, ce se întîmplă? Primesc o cuvîntare pentru că am fost spontan şi impulsiv.

– Dacă încerci să mă faci să mă simt vinovată, nu merge.

– Nu încercam să te fac să te simţi vinovată, Elissa.

– Deoarece unul dintre noi trebuie să se oprească, să analizeze şi să exercite un autocontrol pentru amîndoi. Şi oricît de departe ar merge spontaneitatea, eu cred că pe primul loc se află responsabilitate.

– Responsabilitatea este mult mai importantă decît spontaneitatea.

El făcu o grimasă.

– Îmi amintesc că am oferit o versiune similară a acestei cuvîntări unor copii din echipă cînd au venit să-mi ceară sfatul în legătură cu prietenele lor. Acum, la vîrsta matură şi coaptă de treizeci şi patru de ani, mă aflu în situaţia de a primi. O experienţă cu adevărat umilitoare.

Capul lui era limpede acum, puternica tensiune sexuală se scursese din corp, lăsîndu-l golit. El nu voia nimic mai mult decît să plece acasă, să aprindă televizorul şi să se piardă în emisiunea de luni seara despre fotbal. Poate că ar face o sută de flotări în timp ce ar urmări meciul.

– Ai dreptate, desigur, spuse el, ducîndu-se spre uşă. Am depăşit limita şi îmi cer scuze că te-am grăbit să faci ceva ce tu nu doreai.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Elissa îşi trecu mîna prin păr. Ce se petrecea acolo? Ea nu voise să-l alunge deşi acesta era mesajul pe care se părea că l-a înţeles el.

– Nu se pune problema că ai depăşit limita, se grăbi ea să explice. Eu am vrut-o. Roşind de propria ei francheţe, continuă repede: Vreau să spun că am fost tot atît de prinsă în...

– De fapt, e un lucru bun că n-am lăsat lucrurile să se desfăşoare, continuă Gray, ca şi cum ea nu vorbise.

El încă se întorcea spre uşă, îşi restabilea pasul în timp ce vorbea, grăbindu-se.

– Ar fi fost o greşeală uriaşă de ambele părţi să lăsăm ca un act impulsiv să distrugă prietenia noastră.

Ea tresări.

– Vrei să spui că noaptea asta ar fi fost un popas şi nimic mai mult?

El se sprijinea acum cu umărul de uşa de la intrare.

– Nu m-am gîndit aşa de departe. De fapt, nu m-am gîndit deloc! exclamă el exasperat. Nimic din toate astea nu a fost premeditat. Cînd te-am sărutat...

El înghiţi din greu.

– Mi-au scăpat lucrurile din mînă. Mă bucur că ai rămas rece şi...

– În caz că n-ai observat, eu nu mi-am păstrat calmul, se opuse ea, cu ochii scînteind. Te-am dorit tot atît de mult cît m-ai dorit şi tu.

– Un lucru bun că ne-am lăsat duşi de evenimente, spuse el.

Ea decise că nu-i plăcea modul lui de a revizui

pasiunea lor.

– Am fost amîndoi duşi de evenimente, spuse ea ferm. A fost emoţionant şi minunat, iar noi amîndoi am dorit...

– Uite ce e, am vorbit destul despre asta, i-o tăie Gray, puţin disperat.

El îşi ridică în sus mîinile, într-o manieră emoţională foarte nepotrivită pentru el.

– N-avem nici un motiv pentru care să continuăm iar şi iar să discutăm despre...

– N-am vorbit deloc! Nici nu am început să ne atingem şi încă nici nu ştim ce înseamnă toate astea.

– Ştii, Elissa, tu nu omori numai în bătaie un subiect, epuizîndu-l la maximum. Îl şi îngropi sub şapte metri de pămînt.

El deschise uşa şi păşi afară pe prispă, nederanjîndu-se să ascundă nerăbdarea lui de a scăpa de acolo. Detesta conversaţiile analitice, fără suflet. Şi, să aibă una cu sincera Elissa care nu cedează nimic, era într-adevăr ceva de evitat. Se gîndi la tăcerile lungi şi îngheţate ale lui Lily şi decise chiar acum că ar aprecia ca Elissa să-l trateze astfel.

Vai, ea nu intenţiona să-i permită retragerea glacială. În schimb, ea îl urmă pe prispă.

– De ce reacţionezi în felul ăsta? întrebă ea. De ce pleci?

– Şi ce trebuie să fac? Ţi-am cerut să vii cu mine acasă şi ai spus nu. În cartea mea asta este

aluzia de a merge acasă singur.

– Ei bine, eu nu ţi-am sugerat asta. Am spus că nu o să merg cu tine acasă, dar nu ţi-am cerut să pleci.

Îşi ridică privirea spre el.

– Întoarece-te înăuntru, Gray, spuse ea uşor. Trebuie să vorbim.

– Elissa, ascultă-mă, spuse el dur. El voia să fugă de intensitatea emoţională reflectată în ochii ei frumoşi. Tu şi cu mine... n-o să meargă, pot să înţeleg asta acum. Tu vrei o relaţie, iar eu vreau...

– Dacă zici „sex ieftin, fără noimă" îţi zbor creierii, îl avertiză ea, fixîndu-l cu privirea exagerat de fermă a unei dezaprobări didactice.

Dezarmat, Gray nu se putu abţine să nu surîdă. Elissa avea talentul de a aduce umor în situaţii care nu păreau distractive.

– Sexul cu tine nu poate fi ieftin şi fără noimă, Elissa.

– Ah! Să găsesc altă remarcă spontană?

Ea îi zîmbea, arătînd aşa de caldă şi de atrăgătoare, încît el fu tentat să-i cedeze, s-o ia de mînă, să se întoarcă înăuntru şi să discute orice subiect ar vrea ea să abordeze.

El luptă cu succes şi învinse tentaţia.Gîndea limpede şi se controla perfect. Îşi reaminti că responsabilitatea e înaintea spontaneităţii. Şi responsabilitate însemna cinste.

– Elissa, trebuie să plec. E mai bine aşa, că

noi... ah, am rămas doar prieteni.

– Prieteni, spuse ea ca un ecou, sec. Vrei să spui că...

– Vreau să spun prieteni, nu amanţi. O altă cale nu există.

Ea îşi dădu ochii peste cap privind în sus.

– Foloseşti psihologia răsturnată sau ce? Am spus că nu mă culc cu tine pînă cînd nu ne cunoaştem mai bine unul pe altul şi acum tu îmi spui că nu mă vrei la acest nivel, în orice caz? Şi ştii ce este cu adevărat ciudat? Merge. Strategia ta funcţionează. Vreau să discut cu tine că ar trebui să devenim amanţi. În acest caz voi sfîrşi prin a te tîrî în camera mea în noaptea asta pentru a-ţi dovedi ce bine va fi pentru noi.

– Eu vreau.

El rîse, apoi se dezmetici imediat.

– Nu, acum, că am cîntărit lucrurile şi le-am analizat, îmi dau seama ce greşeală am face dacă am deveni... ăă, implicaţi sexual. N-ar fi cinstit, speranţele noastre sînt prea diferite. Nu intenţionez să mă implic serios din nou cu nimeni, Elissa. Nu mai vreau cererile sau dezamăgirile care decurg de aici. Tu vrei o parte întreagă, un destin, mai mult decît sînt eu capabil să-ţi ofer, aşa că hai să ne păstrăm prietenia neducînd lucrurile mai departe.

– Din nou, spuse ea, gînditoare. Ai spus că nu intenţionezi să te implici din nou serios. Asta înseamnă că înainte ai mai încercat?

– Am încercat şi am eşuat mizerabil.

Pe cît de mult ura să discute despre scurta şi dezastruoasa lui căsnicie, pe atît de mult se simţea obligat să-i explice Elissei situaţia.

– Am divorţat cu opt ani în urmă după o căsătorie care a durat douăzeci şi una de luni regretabile, dintre care ultimele paisprezece au fost un iad curat. Nu. El scutură din cap. Căsătoria nu e pentru mine.

– Vrei să spui că o căsătorie proastă nu e pentru tine.

– Vreau să spun că nu vreau să mă mai căsătoresc niciodată. Îmi place viaţa mea chiar aşa cum este ea.

– Uau, ea trebuie să-ţi fi făcut adevărate figuri, s-a distrat pe spinarea ta. Elissa îl privi curioasă. Ce a făcut exact pentru a te determina să te transformi într-un singuratic toată viaţa?

Buzele lui se strînseră.

– Nu intenţionez să intru în toate detaliile mizerabile, Elissa. Sînt opt ani de atunci, pentru numele lui Dumnezeu!

– Exact. Aşa că de ce te agăţi de toate amintirile urîte? De ce le laşi să-ţi influenţeze viaţa de astăzi? Tu însuţi ai spus că asta s-a întîmplat demult. E timpul să uiţi şi să-ţi duci viaţa mai departe, dacă mă întrebi pe mine.

– Ei bine, nu te-am întrebat, rosti el scurt şi se întoarse să plece.

Elissa îl urmă pe scările ce coborau din tindă.

– Deci, doar pentru că te-ai căsătorit cu persoana nepotrivită şi ai fost rănit, te izolezi şi excluzi orice posibilitate de a mai încerca un sentiment de fericire cu altcineva? Acesta este lucrul cel mai prostesc pe care l-am auzit vreodată. Şi cel mai laş.

– Nu înţelegi! Rănit, Gray se apropie de aleea din faţă. Nu ştiu de ce am crezut vreodată că tu ai putea.

– Înţeleg că mi-a plăcut să te sărut, spuse ea fierbinte. Înţeleg că şi ţie ţi-a plăcut să mă săruţi. Şi înţeleg că noi am putea.

El se opri şi se uită în jur.

– Vrei s-o laşi aşa cum a căzut? spuse el vehement. N-am întîlnit pe nimeni aşa de tenace şi de încăpăţînat ca tine!

Ea îl privi cu amărăciune.

– Am mai auzit asta, recunoscu ea. Tata spune că sînt încăpăţînată ca o capră şi tot atît de tenace ca un taur în arenă.

Gray se miră de valul de furie care se prăbuşi asupra lui. Caracterizarea tatălui ei îl înfuriase. Nu conta că şi el spusese aproape aceleaşi lucruri, dar nu suporta să audă de la nimeni ceva rău despre ea.

– Ce fel de om este tatăl tău ca să te insulte aşa? strigă el după ea, întrebîndu-se dacă cuvintele lui sunaseră tot atît de iraţional precum le simţea el.

Elissa se opri atunci şi se întoarse să-l

privească-n faţă.

– Tata nu a vrut să mă insulte. Probabil că l-am înnebunit atunci sau l-am scos din fire. Tu ştii cu siguranţă cum e cînd simţi asta! Şi tatăl meu e foarte sincer. El spune întotdeauna exact ceea ce gîndeşte.

– Înţeleg, asta e o caracteristică moştenită în familie.

Ea se încruntă.

– Ce caracteristică? Să înnebuneşti oamenii fiind sincer?

– Poate că cele două sînt legate una de alta, spuse el sec, simţindu-se mai calm. Ştii, aşa cum se transmite culoarea părului şi a ochilor.

– Întotdeauna profesor de biologie. Ea oftă dramatic. Nu, niciodată n-am înţeles cum se transmite culoarea părului şi a ochilor, deşi ai încercat din greu să explici legea caracteristicilor moştenite, a lui Mendel. O dată am avut, de fapt, un coşmar ce înfăţişa graficele înnebunitoare cu grupele de sînge.

– Am şi eu amintiri distincte despre tine în legătură cu experienţa aceea standard de laborator, cînd elevii şi-au testat propria grupă de sînge. Potrivit rezultatelor tale, sîngele tău nu se încadra în nici una din cele patru grupe sanguine. Care sînt acestea, întrebă el deodată, prompt, zîmbindu-i.

– A, B, O şi AB, îi replică ea. Nu credeai că o să-mi amintesc, nu-i aşa? Ei bine, îmi aduc aminte

de ele. Îmi amintesc, de asemenea, că după ce m-am convins că eram singura care avea grupa de sînge Z, tu însuţi ai făcut testul şi ai aflat că aveam în întregime vechea grupă O, cea mai comună şi obişnuită grupă dintre toate.

Gray se uită în jos spre ea, plăcîndu-i provocarea şi umorul care strălucea în ochii ei. Pulsul i se acceleră. Era atras de ea şi credea că ea ştia asta şi se folosea bine de acest fapt. Amintindu-şi ce delicios de moale o simţise în braţele lui, i se tăie respiraţia. Prieteni, îşi aduse el aminte, puţin disperat. Ei erau destinaţi să nu fie nimic mai mult decît prieteni: pur şi simplu altfel nu se putea. Îşi drese vocea.

– Ca de la prieten la prieten – trebuise s-o spună, deşi, nu accentuase suficient acest fapt –, sînt curios de ceva, Elissa. Pe lîngă insulte şi-a exprimat vreodată tatăl tău recunoştinţa faţă de tine pentru faptul că ai renunţat la propria-ţi viaţă ca să vii aici şi să ai grijă de toată familia, să-ţi asumi răspunderea pentru ei, pentru animale şi gospodărie, pentru grădinărit şi...

– Mă faci să mă simt ca unul dintre acei martiri asupriţi care s-au sacrificat şi despre care se discută în emisiunile de la televizor, pentru a fi plînşi şi compătimiţi, deoarece nu au fost apreciaţi cum trebuie.

Ea îşi scutură capul.

– Mai degrabă aş fi comparată cu o capră sau cu un taur furios în arenă. Cel puţin ei au o fărîmă

suflet.

– Oh, şi tu eşti plină de suflet şi spirit, e în regulă.

– Evident că-i prea mult pentru tine. Nu-i aşa, prietene?

Ea se apropie, pînă ajunseră faţă în faţă, atingîndu-şi încălţmintea şi privindu-se intens, pătrunşi de o tensiune deja palpabilă, care vibra între ei.

Un strigăt ce-ţi lua urechile sparse acea tensiune, uimindu-i pe Gray şi pe Elissa atît de tare, încît amîndoi săriră ca arşi.

– Ce... începu Gray, dar se opri cînd strigătul deveni un cuvînt distinct.

– Lissssyyy!

– E Andrew, exclamă Elissa, recunoscîndu-i vocea în acelaşi moment în care-l văzu pe fratele ei apărînd din stradă. Fugi spre el şi se întîlniră pe marginea trotuarului, cu Gray chiar în spatele ei.

Andrew îşi ţinea în sus mîna dreaptă şi chiar în lumina slabă oferită de becurile aflate la jumătatea distanţei de bloc, Elissa putu să vadă sînge. De fapt, tot ceea ce putea să vadă era sîngele care-i acoperea băiatului mîna, curgîndu-i pe braţ şi pătîndu-i haina.

– Andrew! Of, Andrew, ce s-a întîmplat?

Înainte ca Andrew să poată vorbi, prietenul său Bobby apăru lîngă ei, cu ochii măriţi de teamă şi de îngrijorare.

– E numai vina mea, se tîngui Bobby, adăugînd repede: Dar n-am vrut să fac asta. Am fost un prost, dar nu m-am gîndit că el o să încerce să pună mîna pe el!

– Uite, să legăm prosopul ăsta în jurul mîinii tale, Andrew, continuă mama lui Bobby, Nacy, care îi urmase pe băieţi, începînd să înfăşoare prosopul gros în jurul mîinii sîngerînde a lui Andrew. Of, Elissa! E groaznic, spuse ea mai departe, cu o voce mîhnită. Ne pare aşa de rău. Ştii, băieţii erau jos la subsol şi...

– Ţineam în mînă cuţitul cel nou al tatei, o întrerupse Bobby, cu vocea tremurîndu-i de nelinişte şi regret, şi am aruncat mărul acesta sus în aer. Voiam să încerc să-l tai în bucăţi în timp ce cădea. Ştii, aşa ca în filme.

– N-a fost vina ta, spuse Andrew, ameţit. Am crezut că acel cuţit e ca un băţ şi că el încerca să lovească mărul ca la baseball. Voiam să încerc eu primul, aşa că am înşfăcat băţul. Cu excepţia faptului că acela era chiar un cuţit şi l-am prins de lamă.

– L-a prins atît de tare, încît s-a tăiat foarte rău, adăugă Bobby. E sînge peste tot!

– Andrew, apasă prosopul ca să opreşti sîngerarea, spuse Nancy.

– Vai, Elissa, ne pare aşa de rău.

– Andrew, nu apăsa, spuse Gray, alunecîndu-şi braţul pe după umerii băiatului. Ţine doar prosopul pe tăietură pentru a absorbi sîngele.

Apăsarea prea tare ar putea să dăuneze nervilor şi tendoanelor, dacă sînt şi ele tăiate.

Elissa se uita fix la mîna sîngerîndă a lui Andrew şi la prosopul care se înroşise repede. Clipi, simţindu-se zăpăcită.

– O să mergem la spital, chiar acum, se auzi ea spunînd. Vocea ei suna ciudată şi îndepărtată. Bobby, vrei să intri înăuntru şi să-i spui lui Aaron unde ne ducem?

– Bineînţeles!

Nerăbdător să fie de ajutor, Bobby alergă în casă.

– O să te conduc eu, spuse Gray, deja ducîndu-l pe Andrew către automobilul său.

Aaron, Nancy şi cu Bobby au insistat să vină şi ei, aşa că toţi se îngrămădiră în maşina lui Gray, fiecare spunînd cîte ceva în acelaşi timp. Dar nu şi Elissa, după cum observă Gray, în timp ce conducea spre spitalul comunităţii din Riverview.

Ea stătea liniştită în faţă, cu Andrew pe jumătate în poala ei, jumătate pe scaun, ţinînd prosopul în jurul mîinii băiatului.

Au intrat în camera de urgenţă care, din fericire, nu era aglomerată şi Elissa, Andrew şi Gray au fost conduşi la sala de tratamente.

Nimeni nu l-a chestionat pe Gray în legătură cu prezenţa lui acolo. I se părea atît de logic să o însoţească pe Elissa şi pe Andrew, exact aşa cum Nancy găsise că e mai bine să rămînă în sala de

aşteptare cu Aaron şi Bobby.

Asistenta medicală îndepărtă prosopul şi începu să spele sîngele cu tampoane de tifon. Elissa se uită la tăieturile adînci din palma şi de pe degetele fratelui său şi simţi că i se face greaţă. Nu era conştientă că se balansa pînă cînd nu simţi braţele lui Gray în jurul ei, susţinînd-o cu fermitate.

– Mai bine aşteaptă afară, îi murmură el la ureche. Răsuflarea lui caldă îi răsfira părul. Îi privi pe doctor şi pe asistenta care examinau mîna lui Andrew şi-l auzi pe fratele ei gemînd de durere.

– Nu, vreau să stau aici, spuse ea, mişcîndu-se să atingă umărul lui Andrew.

– Eşti destul de străvezie, îi şopti Gray. Cred că eşti gata să leşini.

– Lissy, doare! strigă Andrew, privindu-l acuzator pe medic.

– Ştiu iubitule, ştiu. Sînt chiar aici. Ea îşi închise ochii pentru o clipă, dorindu-şi să nu-i mai fie greaţă. Simţi o uşoară roşeaţă cuprinzîndu-i obrajii şi îşi întoarse capul să întîlnească privirea lui Gray. El încă o susţinea, iar chipurile lor erau foarte aproape.

– Sînt în regulă, spuse ea încet. Se aplecă să-i îndepărteze mîinile de pe talia ei, dar degetele lui se întrepătrunseră imediat cu ale ei, exercitînd o forţă subtilă, destul de puternică să o ţină pe ea nemişcată.

Era mult prea preocupată de starea lui An-

drew ca să-şi mai exercite independenţa şi să-l împingă pe Gray deoparte. Pe lîngă asta, era util să-l aibă aici, căci el vorbea cu doctorul folosind limbajul medical cu care ea nu era familiarizată, reuşind să obţină informaţii pe care ea nu ar fi ştiut să le obţină singură, deşi era vorba de o comunitate de interese. Era, de asemenea, confortabil să se sprijine de el, în timp ce doctorul cosea rănile, cu atît de multe împunsături, încît ea le pierduse numărul.

În timp ce doctorul era concentrat asupra muncii sale, Gray continua să întreţină cu Andrew un comentariu despre fotbalul profesionist, despre Jaws, despre şcoală şi despre o mie de alte subiecte, distrăgîndu-i cu succes atenţia de la acul chirurgical pe care-l privea încordat. Andrew protestă puternic cînd află că mîna lui trebuia să fie îndoită şi legată de cot. Doctorul ridică din umeri şi începu să aplice forma de gips, în timp ce Gray îi explica necesitatea imobilizării mîinii pentru a păstra intacte cusăturile.

– Nu poţi să ţii degetul de la mînă imobil, fără a-ţi imobiliza şi încheietura mîinii, adăugă el.

– Dar sînt înaintaş în echipa de fotbal a juniorilor din liceu, spuse Andrew. Pot să joc cu chestia asta pe braţul meu?

– Bineînţeles că nu, spuse doctorul. Nu faci educaţie fizică, nu faci nici un fel de sport trei săptămîni, pînă cînd îţi scot gipsul.

– Trei săptămîni întregi! Pentru prima dată

Andrew părea gata să plîngă.

– Trei săptămîni fără nici un fel de sport, înseamnă o eternitate pentru un copil aşa de activ şi competitiv ca Andrew, îi spuse Elissa lui Gray, în noaptea aceea, mai tîrziu, pe cînd şedeau la masa din bucătărie, bînd cafea decofeinizată.

Aaron şi Andrew erau amîndoi în pat şi se părea în sfîrşit că se liniştiseră pe timpul nopţii.

– Nu poate nici să se joace cu jocurile sale pe video, pînă nu învaţă cum să o facă cu mîna stîngă.

– Ei, bine, aminteşte-ţi ce i-a spus asistenta aceea veselă de la spital. Acum poţi să-i ajungi din urmă pe toţi cu cititul, fiule! Şi ai văzut expresia de pe chipul lui Andrew? Din nefericre, cititul nu se află pe lista priorităţilor sale. Ea luă o înghiţitură de cafea.

– Vai, Gray, încă nu-mi vine să cred ce s-a întîmplat. Bobby să încerce să taie un măr care se roteşte în aer, aşa cum a văzut el în filme şi Andrew, prinzînd lama cu mîinile goale. Ea se cutremură.

– Copiii fac cele mai prosteşti lucruri. Este marele exemplu al faptului că o armă încărcată n-ar trebui să se afle niciodată la îndemîna unui copil. Îţi poţi imagina ce s-ar fi întîmplat dacă Bobby ar fi avut o armă în loc de un cuţit şi Andrew ar fi înşfăcat-o? Elissa se cutremură din nou. După cîteva clipe de tăcere, zise:

– Vreau să-ţi mulţumesc că ai fost la spital cu

mine. M-a ajutat faptul să te ştiu acolo. El îşi roti ceaşca privind lichidul întunecat.

– Mă bucur că am putut fi util. El se simţise util, recunoscuse asta faţă de sine însuşi. Se simţise folositor şi de neînlocuit, ca şi cum ar fi fost normal să se afle acolo cu ei. Simţea acest lucru şi acum, stînd aici cu Elissa. Tresări, uimit de această revelaţie. Oare asta dorea el? Ca cineva să aibă nevoie de el? Să aparţină. Nu! El sări în picioare. Se face tîrziu, spuse el brusc. Eu o să plec pînă adorm copiii.

Elissa se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Şi totuşi ea nu voia ca el să plece. Era atît de confortabil, se simţea atît de bine să stea acolo, să vorbească cu el. O săgetă ideea de a-i prelungi şederea.

– Gray, n-am avut ocazia să-ţi spun că primul tău ajutor a fost preţios. Doctorul a spus că dacă i s-ar fi apăsat palma lui Andrew, asta ar fi cauzat vătămarea tendoanelor, exact aşa cum ai spus tu. A fost bine să ai pe cineva care să-ţi slujească ca interpret pentru personalul medical. Tu realmente vorbeşti limba lor, culeasă din toate acele cursuri de biologie, bănuiesc.

– De fapt am făcut ore de anatomie şi de fiziologie avansată atunci cînd am fost în şcoala medicală, spuse Gray, blestemîndu-se apoi pentru această greşeală. Era sigur că ea nu-l va lăsa în pace.

– Tu ai fost la o şcoală medicală? întrebă ea

făcînd aluzie chiar la acest fapt.

El dădu din umeri.

– Doi ani. Apoi am plecat.

– Aha.

– Da, spuse el dur, am părăsit şcoala medicală pentru a deveni profesor de liceu şi antrenor de fotbal profesionist. Şi nu, n-am fost exmatriculat. M-am aflat pe primul loc în clasă. Dar am plecat şi mi-am luat cursurile de educaţie necesare pentru a mă califica să predau. Apoi m-am adresat liceului din Riverview şi am fost angajat.

Nu aşteptă ca ea să-i răspundă. Părăsi bucătăria şi merse uşor către uşă. Ea îl urma.

– Noapte bună, Gray, şi-ţi mulţumesc din nou, spuse ea încet în timp ce el deschidea uşa, aruncîndu-i o privire aspră.

– Nu intenţionezi să mă întrebă cum am putut să renunţ la o carieră promiţătoare şi avantajoasă ca medicina, pentru a preda la un liceu?

– E un mister mare? Presupun că ai decis că nu vrei să te faci doctor. Cu siguranţă că înţeleg asta. Nici mie nu mi-ar fi plăcut.

Gray se gîndea la planurile ambiţioase ale sale şi ale lui Gordon, de a deveni medici şi de a practica împreună pentru a împărţi amîndoi bogăţia, respectul, şi de a deveni vestiţi, cu toate titlurile şi privilegiile care decurgeau din asta. Boala lui Gordon schimbase totul, făcîndu-l pe Gray să-şi dea seama pentru prima dată că aces-

ta fusese de fapt visul lu Gordon nu al lui. Gordon fusese întotdeauna conducătorul, „geamănul fruntaş" faţă de Gray, „geamănul liniştit". Dar a fost mai mult decît atît. Iubindu-l şi admirîndu-l atît de mult pe fratele său, Gray îi urmase întotdeauna schemele, visurile şi planurile. Totul se schimbase odată cu boala lui Gordon. Văzîndu-şi fratele geamăn suferind în spital, făcînd faţă zilnic durerii şi morţii, toate astea îl afectaseră profund pe Gray. Îşi dăduse seama că dorea o altfel de viaţă. Fără Gordon acolo, pentru a se putea bucura cu el, chiar şi un stil de viaţă luxos îşi pierdea farmecul. Oricum, Lilly nu împărtăşea aceste sentimente nou găsite. Ea deja era furioasă pe timpul îndelungat dedicat fratelui său pe moarte şi nefericitei sale cumnate şi pe ideea de a fi o simplă soţie de profesor, ceea ce o determinase să-l părăsească definitiv. Pînă acum el nu spusese nimănui din Riverview despre schimbarea radicală a planurilor sale de viaţă din anii din urmă. Acum Elissa Emory ştia, iar ea stătea acolo, acceptîndu-i decizia ca fiind una raţională, necondamnîndu-l, dar nici înţelegîndu-l cu adevărat...

– Tu faci ca totul să fie atît de simplu! murmură el.

– Nu, spuse ea blînd. Tu eşti cel care face ca totul să fie atît de greu.

– Nu-i adevărat. Eu sînt un antrenor, un soldat. Toată lumea ştie că noi nu sîntem complicaţi şi sîntem uşor de înţeles.

– Vă cunosc stereotipul. Trăiesc cu el. Fraţii mei se potrivesc acestui tipar, în special Seth. Dar nu tu, prietene. Tu eşti cel mai complex bărbat pe care l-am întîlnit vreodată.

– Şi te aştepţi de la mine să discut cu tine despre asta? rîse el forţat. Hei, se pare că nu pot să ies de aici. De fiecare dată cînd încerc să plec, mă atragi într-o discuţie sau într-o lecţie de ortoepie sau într-un accident cu cuţitul sau în ceva convingător. Ei bine, gata. De data aceasta îţi spun un „noapte bună" irevocabil, Lissy. Ei i se părea ciudat ca el să folosească diminutivul. La fel i se păru şi bătaia uşoară pe cap. Ea se încruntă.

– Uite, Gray, pot să accept că tu vrei să fim doar prieteni. Nu trebuie însă mă tratezi ca pe un preşcolar pentru a stabili o distanţă şi mai mare.

El se gîndea că ea era prea sentimentală. Elissa putea să spună lucrurilor pe nume înainte ca el să fie conştient măcar de ceea ce făcuse şi de ce o făcuse.

– Nu ştiu ce vrei să spui, spuse el, dar de fapt ştiind exact ceea ce voia ea să spună. Desigur, ea continua să-i explice:

– Bătaia uşoară de pe cap, numele de alintare afectuos. Pariez că foloseşti acelaşi ton şi acelaşi gest cînd vorbeşti cu nepoata ta.

De fapt aşa era.

– Aşa e, spuse el încordat. Eu am ieşit de aici.

Se îndreptă spre aleea din faţă mergînd drept către maşina lui.

Seth îl întîlni la poartă.

– Bună, domnule antrenor! Părea cuprins de remuşcări, iar vocea lui exprima acelaşi lucru.

– Eu... ăă... Eu ştiu că e tîrziu, dar a trebuit să mă duc la bibliotecă şi apoi la Brenda, şi am stat acolo pînă mi-a dactilografiat lucrarea şi...

– Du-te la culcare Emory, îi ordonă Gray, într-o manieră fermă de antrenor. Tu îţi pierzi timpul degeaba şi sezonul nostru se va duce de rîpă.

– Da, domnule! exclamă Seth şi se grăbi către casă, unde Elissa stătea încă în uşă.

– Nu pot să cred că a venit din nou să mă verifice! îi spuse Seth surorii sale. Doamne, Lissy, ştiu că trebuie să continui să mă antrenez mult, dar nu pot să mă duc la culcare în fiecare noapte devreme. Trebuie să am ceva timp pe care să-l petrec cu Brenda!

Priveau amîndoi luminile din spate ale jeepului lui Gray, dispărînd în noapte.

– Va trebui să fii atent la orele tale, Seth, zîmbi Elissa. Pentru că am sentimentul că el se va întoarce.

– Bănuieşti tu asta? întrebă Seth, punîndu-i-se un nod în gît. Ultima ta intuiţie a fost la fix, adăugă el nervos.

– Cea referitoare la tine şi la Brenda? Aceea a fost pură intuiţie feminină.

– Şi tot o pură intuiţie feminină îţi spune că

domnul antrenor McCall se va întoarce din nou aici? Curînd?

Seth nu părea prea fericit la acest gînd.

– Aşa e, Seth.

Elissa se uită afară la cerul întunecat şi înstelat şi fu străbătută de un fior de presimţire.

– Cred că domnul antrenor McCall va trece pe aici foarte curînd.

Capitolul 7

– Uau, a avut din nou dreptate! Intuiţia femeii este teribilă! fu salutul adresat de Seth lui Gray cînd antrenorul apăru în seara următoare la uşa familiei Emory.

Gray era obişnuit cu ciudatele comentarii fără sens ale elevilor şi învăţase, cu mult timp în urmă, să nu încerce să le înţeleagă.

– Ce face mîna lui Andrew? întrebă el în schimb. M-am gîndit toată ziua la bietul copil şi, pe cînd îmi făceam alergarea mea obişnuită, m-am hotărît să mă opresc şi să întreb de el.

Seth zîmbi cu viclenie.

– Da, aşa e, domnule antrenor.

Gray îngheţă.

– Ce vrei să spui cu asta?

Ascuţimea tonului său îi şterse lui Seth zîmbetul de pe faţă.

– N-am vrut să fiu nerespectuos, domnule, spuse băiatul repede. Dar, pentru că mîine vom juca unul dintre cele mai mari meciuri din sezon, am ghicit că mă veţi verifica ca să vă asiguraţi că n-am întîrziat prea mult în seara asta. Şi sînt acasă. De asemenea, intenţionez să mă duc devreme la culcare.

Gray se relaxă, zîmbind confuz.

– Bine, Seth. Mă bucur să aud asta. Dar chiar sînt îngrijorat de mîna lui Andrew.

– Îl mai doare, spuse Seth. Astăzi nu s-a dus la şcoală. Din fericire, tatăl nostru lucrează în mai multe schimburi pînă la Crăciun, aşa că a stat el cu Andrew, pînă la ora trei, cînd a venit Lissy. Ea i-a dat încă una din pastilele acelea contra durerii, înainte de a pleca.

– Sora ta nu este aici? întrebă Gray, luptîndu-se ca tonul să-i fie cel obişnuit, ca pentru o întrebare întîmplătoare, deşi era cuprins de o amară dezamăgire.

– Nu, a ieşit cu un tip.

– Oh! Gray reuşi cu greu să scoată acest cuvînt. Elissa ieşea cu un tip? Era uluit şi furios pe el însuşi că era aşa. Cine e tipul? întrebă el înainte de a se putea opri.

Seth dădu din umeri.

– Cred că a spus că se numeşte Josh. Este pilot.

– Pilot? Gray îşi imaginã un chip atrăgător, în uniformă, arătînd ca o stea de cinema şi cu un

pluton de admiratoare. Iar Elissa ieşea cu el.

Seth se mişcă stînjenit şi apoi îşi drese glasul.

– Ăă, domnule antrenor, aţi verificat deja dacă Ben, Jey, Phil şi ceilalţi băieţi nu s-au oprit din antrenament?

Subtilitatea nu era caracteristica forte a lui Seth. Deoarece trecuse de această probă, personal, el se aştepta ca antrenorul său să-şi pună întrebările în altă parte.

Gray se hotărîse deja să plece. Nu avea nici un motiv să mai rămînă.

Îşi luă rămas-bun de la Seth, cînd Aaron alergă în camera de zi, cu Jaws sărind emoţionat pe lîngă el.

– Peep s-a dus! strigă Aaron. A zburat afară cînd eu şi cu Jaws am intrat pe uşa din spate!

– Cum a ieşti pasărea din colivie? întrebă Seth.

– Eu... eu cred c-am uitat să închid uşa coliviei după ce am curăţat-o.

Aaron plîngea şi îl apucă pe Seth de braţ.

– Trebuie să-l găseşti pe Peep, Seth. El trebuie să fie aici cînd mămica se întoarce acasă!

Seth oftă din greu şi apoi se întoarse spre Gray cu o reală nelinişte în privire.

– Peep este pasărea mămicii noastre, explică el grăbit. Trebuie să-l găsim. Nu-i putem spune mămicii că i-am pierdut pasărea.

Gray oftă, înclinîndu-se în faţa inevitabilului.

– Vrei să te ajut să-l cauţi?

Deşi el nu-şi imagina unde ar putea fi căutat

un canar fugar în întuneric.

În acel moment, Andrew, îmbrăcat într-un veşmînt de trei ori mai mare decît măsura lui, veni ca un butoiaş, coborînd scările şi ducînd o pungă de plastic, de gunoi, udă leoarcă.

– Am încercat să leg punga asta tîmpită în jurul gipsului, ca să pot face un duş, spuse el, gata să izbucnească în lacrimi. Dar nu s-a lipit şi a căzut, iar acum gipsul meu este ud. Îl urăsc! El îşi lovi gipsul cu pumnul şi apoi găuri peretele cu el. O să-l distrug.

– Nu e timpul să ne înnebuneşti, rosti Seth. Pasărea aia nenorocită e liberă pe-afară. Trebuie să ne ajuţi s-o găsim.

– S-a pierdut Peep, urlă Andrew. Ce-o să-i spunem mămicii?

El îşi frecă gipsul şi-şi înghiţi un suspin.

– Mă doare mîna cu adevărat, Seth. N-ar fi trebuit să găuresc peretele cu ea.

– Nu mă pot descurca cu toate astea! exclamă Seth, uitîndu-se sălbatic de la un frate la celălalt. Totul iese prost! De ce a trebuit Elissa să iasă cu smucitul ăla tocmai în seara asta, dintre toate serile?

– Calmează-te, spuse Gray, preluîndu-i grija. Nu ne putem descurca deloc dacă nu ne păstrăm cumpătul. Seth, ia o pungă uscată şi leag-o în jurul gipsului lui Andrew, ca să poată face şi el duş. Aaron şi cu mine vom ieşi afară să ne uităm după pasăre.

Gray şi Aaron se îndreptară spre curtea din spate unde întunericul începea să se lase uşor.

– Aaron, ţi-am văzut pasărea zburînd în curtea domnişoarei Yoder, strigă o vecină, a cărei curte dosnică se lega de cea a familiei Emory.

– Vai, nu! gîfîi îngrozit Aaron. Domnişoara Yoder are trei pisici! Ce se va întîmpla dacă îl prind pe Peep şi-l mănîncă?

– N-o să lăsăm să se întîmple asta, îi promise Gray.

– Domnişoara Yoder locuieşte cu trei case mai jos de noi, spuse Aaron şi începu să fugă. Gray îl urmă alături de nişte copii din vecini care fuseseră prinşi în această dramă a păsării care fugise.

– L-am văzut zburînd în copacul acela, sus, spuse unul dintre copii, indicînd un stejar falnic care domina curtea din spate a domnişoare Yoder. Trei pisici grase stăteau pe iarbă, privind agitaţia cu o supremă indiferenţă.

Gray decise pe loc că pisicile nu erau o ameninţare. Acele feline suprahrănite nu intenţionau să-şi risipească energia căţărîndu-se în stejarul masiv, pentru nici o pasăre din lume. El îşi dădu seama că, oricum, era de aşteptat să facă asta. Copiii, în special Aaron, îl priveau cu încredere.

O utilă domnişoară Yoder apăru să-şi ia pisicile înăuntru şi apoi îi înmînă lui Gray un biscuit uns cu unt de alune, pentru a-l folosi ca momeală pentru zburătoarea fugară. Gray se uită sus, la ramurile groase, pline de frunze, respiră adînc şi

se cățără în sus, spre vîrf.

Peste o oră totul se terminase. Cu Peep reîntors teafăr în colivie, Gray împreună cu cei trei fraţi Emory stăteau în camera de zi, sărbătorind cu prăjituri de ciocolată bucuria victoriei oferite de amabila domnişoară Yoder.

Jaws era întins pe podea în faţa canapelei, sforăind.

– Domnul antrenor s-a cățărat teribil de sus, spuse Aaron fraţilor săi. Şi cînd piciorul i-a alunecat de pe craca aceea, chiar înainte de a-l prinde pe Peep, noi toţi am crezut că o să cadă. Domnişoara Yoder chiar a ţipat.

Gray îşi aminti pasul greşit pe care-l făcuse.

– Nu pot să cred că am fost destul de idiot să mă cațăr în copacul acela, şi mai ales în şort, spuse el privind în jos la zgîrieturile de pe braţele şi picioarele sale.

Şortul şi tricoul lui de alergări îl protejaseră prea puţin de zgîrieturile ramurilor.

– Vă recomand, băieţi, din toată inima, ca voi să nu faceţi această încercare, indiferent ce haine purtaţi.

– Sînteţi un erou, domnule antrenor McCall, spuse Andrew.

– Mămica chiar iubeşte pasărea aceea şi tu ai salvat-o.

– Da, spuse Seth. Nu-i destul de rău că Elissa a pierdut toată această frămîntare, ieşind cu Jake? John? În fine, cum se numeşte tipul ăla?

– Jerk[1], spuse Andrew exuberant.

– Oh, da, Jerk, fermecătorul pilot, spuse Gray.

Cei trei băieţi izbucniră în hohote de rîs şi Gray li se alătură. Prietenia frăţească fu întreruptă cîteva minute mai tîrziu de sunetul unor paşi pe prispa din faţă. Jaws sări şi alergă la uşă, lătrînd.

– S-a întors Elissa! spuse Aaron sărind şi el în picioare.

– Aşteptaţi pînă-i spunem şi ei de Peep.

Gray îşi privi ceasul. Ea se întorcea de la întîlnire la zece fără două minute? Tocmai se gîndea la implicaţiile acestui fapt cînd Andrew se năpusti să deschidă uşa.

Elissa îşi flutura mîna, luîndu-şi la revedere de la un bărbat care se grăbea să coboare scările ce dădeau în tindă.

– La revedere, Jeff. Îţi mulţumesc din nou, strigă ea veselă.

– Jeff! Seth îşi trosni degetele.

– Vai, da, aşa se numeşte el.

Aaron şi Andrew aproape că o tîrîră pe Elissa înăuntru, vorbind amîndoi deodată.

– Domnul antrenor McCall s-a urcat în copacul domnişoare Yoder şi l-a salvat pe Peep? repetă ea neîncrezătoare, după ce află temeiul acestei poveşti.

Elissa păşi în camera de zi şi ochii ei îi întîlniră imediat pe cei ai lui Gray. El stătea pe canapea.

---

1. Ticălos, în lb. engl.

Ea îi oferi un zîmbet strălucitor.

– Ei bine, aste e, cu siguranţă, o surpriză.

– Da, nu-i aşa? Gray o cuprinse cu privirea. Elissa purta un costum de din dril şi arăta suplă şi netedă, dar cu rotunjimi moi peste tot. Şi tocmai se întorsese după ce petrecuse seara cu un alt bărbat. Gura lui se strînse la gîndul ca un alt bărbat s-o atingă... Gray inspiră adînc, puternic. Gîndul acesta era inacceptabil şi el îl blocă imediat.

– Deci cum a fost seara petrecută cu un prieten? întrebă el rece. Cam devreme acasă, nu-i aşa?

Deci aşa intenţiona el să joace? se gîndi Elissa. Retragere, indiferenţă. Veşnicul domn Rece. Ea decise că întrebările lui sarcastice fuseseră ca o declaraţie de război şi se îndreptă spre canapea. Stînd alături de el, se întoarse uşor, aşa încît genunchil ei îi atinseră coapsa goală. El o privi tăios, dar nu se mişcă.

– Jeff nu este băiatul cu care ies eu, el este prietenul meu cu care merg la film, spuse ea dulce.

Gray o privi mînios. Ochii ei albaştri erau strălucitori şi jucăuşi, iar el avea sentimentul de nezdruncinat că ea rîdea de el.

– Mie şi lui Jeff ne plac filmele, continuă ea, chiar şi cele aiurite. Poate că, în special, acelea. Pentru că niciodată nu s-au dat bilete la teatrul din Riverview, trebuie să ne ducem la *Columbus*

să le vedem.

Îşi strînse picioarele sub ea, făcînd ca genunchiul ei să apese mai tare coapsa lui Gray. Surîdea, iar ochii îi străluceau provocator.

Gray se instală mai confortabil pe sofa, mişcare care o aduse pe Elissa chiar mai aproape de el. Dacă se aşteptase ca el să se ridice şi să fugă, probabil că era surprinsă, se gîndi el infatuat.

– Aţi mers aşa departe, la *Columbus?* întrebă el simulînd nonşalanţa. De ce domnul pilot nu a zburat cu tine în capitale îndepărtate pentru a viziona aceste filme artistice şi grandilocvente în metropolele lor de origine?

– Grandilocvente? Ea rîse. Aaron, crezi că poţi pronunţa pe litere acest cuvînt?

– Nici vorbă! spuse Aaron. Grandilo... nici nu pot să-l spun.

– Grandilocvent, spuse Gray dulce. El înseamnă ceva pompos, bombastic.

– Mai bine să nu se înscrie pe lista mea de cuvinte, spuse Aaron întunecat.

– Să sperăm că nu, zise Elissa, privindu-şi ceasul. E ora zece, băieţi, şi mîine mergeţi la şcoală. De aceea sînt acasă devreme, adăugă ea, aruncîndu-i lui Gray un zîmbet inocent.

– Haideţi, Aaron, Andrew, e timpul s-o ştergem, spuse Seth. Mă duc şi eu la culcare, domnule antrenor. Să fiu bine odihnit înainte de a începe meciul cel mare de mîine, adăugă el, sperînd într-o laudă.

– Înţeleaptă mişcare, Seth, spuse Gray, dar atenţia lui era îndreptată spre Elissa. Şi a ei spre el. Nici nu-şi luară privirea unul de la altul atunci cînd cei trei băieţi ieşiră din cameră şi urcară sus. Iar fraţii, angajaţi într-o discuţie despre meciul de fotbal de a doua zi, nici măcar nu au fost conştienţi de tensiunea ce producea scîntei între cei doi adulţi.

– Cine este acest pilot la care te refereai? întrebă Elissa.

Ea găsise şi începu să traseze conturul unei zgîrieturi pe braţul lui Gray, ce pornea de la cot spre încheietura mîinii.

– Tu l-ai dat jos din copac pe Peep?

Gray dădu din umeri şi îi îndepărtă cu grijă mîna de pe rana lui. Nu avea nevoie de mila ei.

– Ştii al naibii de bine despre cine vorbesc, Jack sau John sau cum îl cheamă. Prietenul tău de film.

– Jeff? Nu este pilot. Lucrează la o companie de marketing în Columbus, dar locuieşte aici, în Riverview. Cu cîţiva ani în urmă a locuit în statul Ohio.

Gray îşi scutură din nou umerii.

– Seth a spus că e pilot.

El nu era nemulţumit de schimbarea locului de muncă al bărbatului. A lucra la o companie de marketing nu însemna dorinţa aceea efemeră de a zbura cu avioanele cu reacţie prin toată lumea.

– Jeff vorbea cu Seth să ia lecţii de zbor.

Poate că de aici i-a venit ideea că-i pilot. Seth nu este prea atent la lucrurile care nu-l privesc în mod special. Chiar dacă ar trebui să-l intereseze sau pur şi simplu nu ascultă cu adevărat ce i se spune.

– Sînt foarte conştient de asta. A trebuit să-i predau biologia anul trecut. Pur şi simplu te face să pari un tip extraordinar în materie.

– Ah, ah. Văd unde se îndreaptă discuţia asta. Mai departe te vei lansa într-o altă descriere plină de viaţă a mai puţin strălucitoarei mele performanţe la ora ta sfîntă de biologie. E timpul să plec.

Începu să se ridice, dar Gray fu prea rapid pentru ea. Mai înainte ca ea să se poată mişca, el o prinse de umeri cu braţul său puternic şi îi încătuşă încheietura cu cealaltă mînă, ţinînd-o captivă.

Elissa îşi arcui sprîncenele.

– Atunci, din nou, poate că nu mă duc nicăieri.

– Nu, nu te duci. El o întinse pe spate, pe canapea.

– De fapt, asta este ceea ce aveai de gînd cînd te cuibăreai la pieptul meu, aici pe canapea.

Ochii lui o provocau să nege. Ea n-o făcu, în schimb îşi ridică mîna să-i tragă o palmă peste obraz.

– Cel cu care te-ai întîlnit nu te-a sărutat în seara asta, spuse el cu o voce profundă şi joasă.

El îi trasă cu degetul mare conturul buzelor.

– De unde ştii?

– Deoarece ştiu cum arăţi cînd eşti sărutată şi acum nu eşti aşa. Gura i se mişcă mai aproape de a ei. Rujul este intact. Părul nu e ciufulit, nici un fir nu e deranjat de la locul lui. Nu aşa arătai aseară.

– Aseară, repetă ea sec, amintindu-şi.

Braţul lui se strînse în jurul ei, aducînd-o lîngă pieptul lui tare. Sînii îi erau striviţi de trupul solid şi musculos. Se aflau atît de aproape, încît ea nu mai avea unde să-şi pună braţele, decît în jurul gîtului lui.

– Aseară ai spus că putem fi doar prieteni, îi reaminti ea, chiar dacă îşi strecură coapsa între ale lui şi-şi apăsă gura pe gîtul lui.

– Da, ăsta a fost planul, nu-i aşa?

Mîinile lui Gray coborîră pe spatele ei, netezindu-l, masîndu-l de-a lungul coloanei vertebrale şi apoi alunecară pe linia coapsei ei.

– Cum sună proverbul acela despre cele mai bune planuri ale şoarecilor şi ale bărbaţilor?

Zîmbind, ea îşi frecă buzele de ale lui.

– Nici eu nu-mi amintesc.

Gary era prea obosit ca să mai vorbească, prea obosit ca să mai şi gîndească. Mintea lui era întunecată de pasiune, iar trupul îi tremura de dorinţă. Nu-şi dorea conversaţie sau să gîndească. Trecu la acţiune, făcînd ceea ce aşteptase mai toată noaptea trecută şi ceea ce visase toată ziua. Gura lui se contopi cu a ei într-un sărut fierbinte,

sălbatic, continuînd la nesfîrşit, devenind mai fierbinte şi mai intens, cu fiecare clipă care trecea. Elissa se arcui spre el, potrivindu-şi, instinctiv, liniile ei moi, netede pe suprafeţele tari ale trupului bărbatului. Păreau un cuplu perfect, două jumătăţi unindu-se cu putere şi pasiune pentru a forma un întreg inseparabil. Se sărutară la nesfîrşit, adînc şi pasionat, gurile şi mîinile lor cerînd şi posedînd, mîngîierile devenindu-le din ce în ce mai arzătoare, mai intime. Fu nevoie de sunetul strident al telefonului ca să-i trezească din intensa lor pasiune reciprocă.

Gary îşi ridică cu părere de rău gura de pe a Elissei, privind-o cu o foame senzuală. O fixa cu privirea şi imaginea gurii ei umflate din cauza sărutărilor, provocatoare, îl făcea să-şi dorească să ajungă din nou la ea. Îşi trecu mîna prin părul ei ciufulit.

– Abia acum arăţi a fi sărutată.

Ea se legănă spre el, cu buzele întredeschise, cu ochii moleşiţi de pasiune. Telefonul sună iar.

– Ignoră-l, spuse Gray. Poate că cine sună va renunţa.

– Dar o să-i scoale pe băieţi.

Oftatul ei arăta pe de o parte resemnarea, pe de alta regretul.

– Oricum, s-ar putea să fi tata, într-o pauză, sunînd să întrebe despre mîna lui Andrew. Se va îngrijora dacă nu răspunde nimeni şi va continua să sune pînă va primi un răspuns.

Oftînd din nou se ridică în picioare. Simţindu-se extraordinar de posesiv şi cedînd nevoii de a fi lîngă ea, Gray o urmă în bucătărie.

– Ah, alo, Jeff, spuse ea în receptor. Nu, nu m-am culcat încă.

Gray se opri din drum. Jeff? Bărbatul care o dusese la film? Un impuls bolnăvicios de gelozie îl făcu să se clatine.

Da, mi-a plăcut şi mie.

Vocea ei era calmă şi prietenoasă. Chipul lui Gray deveni dur ca granitul.

– Desigur, întotdeauna îmi trebuie cîteva minute ca să mă obişnuiesc să citesc titrarea, dar atunci...

Legătura fu brusc întreruptă. Gray stătea în faţa Elissei cu maxilarele încordate de furie.

Elissa, încă ţinînd receptorul, se uita fix la el.

– Tu i-ai închis telefonul?

Ea constatase ceea ce era evident, foarte mirată.

– La naiba, sigur că eu am făcut-o. Credeai că o să aştept, răbdător, în timp ce tu te distrezi cu alţi bărbaţi la telefon?

– Nu mă distram cu nimeni. Am răspuns la telefon şi am fost politicoasă cu persoana de la celălalt capăt al firului şi nu aveai nici un drept să închizi telefonul.

Mînia ei era tot atît de aprigă ca şi a lui, în timp ce punea receptorul în furcă.

Gray îşi retrase mîna, avînd sentimentul că i-ar

fi strivit degetele dacă n-ar fi făcut-o.

Fierbinţeala îi cuprinse gîtul şi i se răspîndi în obraji. Aceasta era prima lui criză de gelozie. Adrenalina îi curgea rapid în vene şi o parte din el se întreba ce naiba urma să facă. Avu ocazia să afle asta cîteva secunde mai tîrziu, cînd telefonul sună din nou.

– Dacă este trăsnitul ăla cu filmul, mîrîi el, spune-i că...

– N-am de gînd să fiu nepoliticoasă cu Jeff. Acordă-mi o clipă să văd ce doreşte şi o să...

– Vai, dar ştiu ce doreşte! Şi nu vrea să stea cramponat într-un scaun la teatru, uitîndu-se la un film. El vrea să te ducă în pat, iubito, şi nu greşesc cu nimic cînd spun asta!

Telefonul continua să sune.

– Nu-i adevărat! strigă Elissa. Jeff şi cu mine sîntem prieteni vechi care, din întîmplare, avem un hobby comun. Dar poate că tu nu poţi înţelege asta, deoarece singurul tău interes în ceea ce mă priveşte este sexul! Eu nu sînt pentru tine o persoană, sînt doar un trup!

În clipa aceea, Seth apăru de sus spunîndu-i:

– Elissa, e pentru tine.

Ea ridică receptorul, înăbuşindu-şi un impuls sălbatic de a se năpusti asupra lui, de a-l ţintui la podea şi de a-l ţine acolo pînă cînd şi-ar fi cerut scuze pentru comportarea lui atavică. Îşi îndreptă atenţia către cel care sunase.

– Îţi aminteşti de felicitările acelea pentru ziua

de naştere pe care le-ai cumpărat de la magazinul cu cadouri de lîngă teatru? o întrebă Jeff. Le-ai lăsat în maşină.

– Vai, aşa este, le-am uitat. Întinse firul telefonului cît de departe putu, încercînd să-l tragă pînă-n camera de zi, dar nu era suficient de lung. Ea nu-l vedea pe Gray.

– Dacă ai nevoie de ele urgent, spuse Jeff, aş putea să ţi le pun la cuita poştală mîine, în drumul meu spre serviciu.

– Ar fi drăguţ, din partea ta, Jeff. Îţi mulţumesc.

Îşi urară noapte bună şi Elissa închise telefonul.

– Jeff m-a sunat să-mi spună că am uitat în maşină felicitările pentru ziua de naştere, pe care le-am cumpărat astă-seară, spuse ea păşind în camera de zi.

Se aştepta să vadă expresia chipului trist al lui Gray, să-l vadă înghiţindu-şi hapul metaforic. Cel mai mult îşi dorea să-l audă negînd acuzaţia pe care ea i-o adusese, aceea că ea nu însemna nimic mai mult pentru el decît o descărcare a impulsurilor sale sexuale. Ea, realmente, nu credea aşa ceva, ştia că lui trebuia să-i pese de ea.

Elissa se opri uimită în mijlocul camerei. Gray nu mei era acolo. Îl strigă încet, dar el nu-i răspunse, doar Jaws se tîrî din spatele scaunului mare şi şi veni lîngă ea, loial. Elissa întredeschise uşor uşa, uitîndu-se în camerele băieţilor, chiar şi

în dormitorul ei. Nu-l găsi pe Gray în nici una dintre ele. Plecase.

Ieşise afară fără să-şi ia rămas-bun!

Atunci izbucni într-un strigăt răguşit de durere amestecată cu furie. Cum îndrăznea s-o trateze astfel! Îi trecu în revistă greşelile: trecea pe acolo cînd îi era lui convenabil, o ridica pe o culme febrilă şi apoi îi insulta caracterul, insinuînd că era o vampă care manipula bărbaţii şi-i aţîţa pe unul împotriva celuilalt. Iar, în final, cel mai rău gest dintre toate, o părăsea. Pleca necuviincios, ca şi cum ea ar fi un gunoi lipsit de interes, care nu merita nici măcar o formulă obişnuită de politeţe ca aceea de a-şi lua rămas-bun.

Elissa îşi dorea să plîngă; voia să-i transmită şi lui o parte din logica ei. Optă pentru a doua soluţie. Numărul lui Gray nu se afla în cartea de telefon, dar era tipărit pe registrul de echipă care atîrna deasupra frigiderului. Alergă în jos pe scări şi urmîndu-şi impulsul, îl sună.

Gray, care tocmai sosise acasă cu cîteva minute mai devreme, într-o stare groaznică, fu tentat să ignore sunetul telefonului. O terminase cu telefoanele! După ce-l lăsă să sune de cinci sau de şase ori, se gîndi că ar putea fi Jackie sau mătuşa Kay. Sau poate unul dintre copiii din echipa de fotbal care avea vreo urgenţă. Oftînd, ridică receptorul.

– Ştiam că eşti acolo! urlă Elissa de cealaltă parte a firului. Intenţionam să-l las să sune toată

noaptea pînă cînd te-aş fi scos afară din ascunzătoare. Ceea ce ai făcut în seara asta nu poate fi scuzat şi nu am de gînd să trec cu vederea acest fapt. Ai fost nepoliticos şi crud şi...

– M-ai sunat ca să-mi spui ce mizerabil crezi că sînt? o întrebă el calm.

– Da! Şi ca să-ţi spun că urăsc jocurile tale stupide de manipulare.

– Eu nu fac jocuri, răspunse el, gelozia reapărută luînd locul detaşării pe care o afişase pînă atunci. Tu eşti cea care...

– Nu eu sînt cea care spionez prin vecini, pretinzînd că mă aflu acolo pentru oricare alt motiv în afară de cel real. Nu eu sînt cea care îmi pun stavilă sentimentelor, ca apoi să inventez scuze pentru a o dovedi. Tu eşti strategul în scheme de meciuri, antrenor McCall, şi m-am săturat, am obosit din cauza lor.

Elissa trebui să se oprească ca să respire, dar se dezlănţui din nou mai înainte ca el să se poată apăra.

– În regulă, ai avut o căsnicie grea. Poate că fosta ta soţie a fost verişoara primară a vrăjitoarei răutăcioase din Vest, dar asta nu-ţi dă ţie dreptul să mă pedepseşti pe mine. Refuz să plătesc pentru păcatele ei, indiferent care au fost ele. Eu nu sînt o curvuliţă şi n-am de gînd să te las să mă tratezi ca pe una din ele. Vreau să stai departe de mine pînă cînd, cînd...

Elissa se opri, şovăind. Îşi dorea să fi avut timp

cel puţin să-şi adune gîndurile înainte de a suna, dar, din nefericire, o repetiţie raţională era în antiteză cu o acţiune fierbinte, pornită dintr-un impuls de moment.

Gray fu avantajat de pauza aceasta.

– O să-mi facă plăcere să stau departe de tine, rosti el. Permanent!

Spionînd în vecinătate! Încă suferea din cauza ei. Pentru că tot ceea ce spusese era adevărat, îl rănea şi mai mult. Se furişase pretinzînd că nu se afla acolo numai ca s-o vadă pe ea. Dar n-o s-o mai facă niciodată.

Elissa trînti puternic receptorul. Lacrimile pe care şi le reţinuse cît fusese la strîmtoare îi şioriau acum pe obraji şi ea şi le şterse furioasă. Bărbatul era imposibil, iar ea nu avea de gînd să plîngă după el.

Sunetul izbiturii telefonului încă răsuna în urechea lui Gray în timp ce urca scările înguste ale casei sale. Era tot atît de şocat de acuzaţiile ei pe cît era de furios pe ele. Elissa nu putea greşi mai mult. El nu făcuse jocuri de manipulare. Şi nici comportarea lui din noaptea aceea nu fusese nepoliticoasă. Comportarea ei justificase fiecare acţiune de-a lui, de la a-i închide telefonul acelui Jeff, pînă la furişarea şi plecarea de acolo. Ea fusese cea prost-crescută, nu el. El era un băiat bun, toţi ştiau asta. Lilly fusese cea care excelase în jocuri de raţiune, negare şi minciună. Gray McCall era onest şi sincer. Sigur, de asta Jackie îi

lăuda mereu bunătatea. El ştia că ea ar fi fost mai mult decît dornică să depună mărturie în numele lui. Dar nu pe aceea pe care o dorea el. Flirtul lui sau orice altceva fusese cu Elissa Emory se terminase. Ştia că aşa era cel mai bine. Genul de relaţie pe care ea o dorea şi o aştepta! Ar fi fost prea distrugător pentru rutina lui, prea nepoftit pentru intimitatea lui, prea sentimental pentru a-i face faţă.

Da, aceasta era, în mod sigur, calea cea mai bună. Hotărîndu-se, el refuză să se gîndească de ce un lucru atît de esenţial firii sale omeneşti l-ar face să se simtă atît de mizerabil şi de singur.

Capitolul 8

Lovitura liberă a lui Seth din ultimele minute ale meciului reprezentă golul învingător al echipei de fobal din Riverview. Ei învinseră şcoala gazdă, *Holy,* cu scorul de doi la unu, într-un meci jucat cu un deosebit entuziasm, care-i lăsase pe spectatori răguşiţi de atîtea strigăte şi aclamaţii. Jucătorii triumfători îl săltară pe antrenor pe umerii lor şi-l scoaseră din teren într-un triumf exuberant.

Elissa privea de pe margine, înconjurată de un grup de suporteri care săreau şi ţipau. Se bucura pentru Seth, pentru ceilalţi jucători, pentru liceul din Riverview. Îl privi pe Gray care se afla sus, deasupra mulţimii, zîmbind, rîzînd şi coborînd apoi să strîngă mîna celor care se ofereau să-l felicite. Recunoscu, personal, că se bucura şi pentru el.

Părea atît de fericit, iar zîmbetul lui o umplea

de căldură, chiar dacă acel surîs nu-i era adresat ei. Îi plăcea să-l vadă pe Gray fericit. Voia să-l facă fericit. Şi ştia că poate face asta. Dar Gray era hotărît să n-o lase. El voise să-i dea ei ceea ce dorea şi alesese să nu accepte ceea ce ea voia să-i dăruiască. Povestea lor de dragoste abia înfiripată se terminase.

Echipa de fotbal a băieţilor îşi continuă şirul neîntrerupt de victorii în săptămîna următoare, prin rezultatul obţinut contra unei echipe mai mari, care îi aduse pe primul loc pe lista oficială de fotbal a liceului din *U.S.A Today.* Această reuşită generă multe poveşti într-un număr al ziarelor din oraşul Ohio, incluzînd un interviu în exclusivitate cu Gray în ziarul din Columbus. Toate tăieturile din ziare au fost lipite cu mîndrie în holul liceului din Riverview. Febra fotbalului cuprinse şcoala.

Echipa feminină de volei avusese un şir de înfrîngeri. Spectatorii nu mai veneau nici pentru a le ovaţiona, nici pentru a le batjocori, atunci cînd ele suferiseră o nouă înfrîngere umilitoare cu scorul de douăzeci la zero. Chiar şi cei mai încăpăţînaţi părinţi se hotărîseră să nu fie martori la cel de-al şaptelea lock-aut consecutiv.

– Ştii, încep să mă obişnuiesc să pierd, bombăni Laretha, în timp ce se îndreptau către vestiar. E ca şi cum mă aşteptam să pierdem din nou acum.

– Aş fi vrut să mă fi alăturat echipei de înot, împreună cu sora mea, murmură geamăna Kovach. Dar nu, anul acesta a trebuit să încerc să fac ceva diferit. Ei bine, echipa asta este neobişnuită.

– Ei chiar fac glume despre noi în legătură cu jucătoarele de atletism.

– Toţi din camera mea se uită la mine şi rîd.

– Ei bine, noi o să rîdem pînă la urmă, spuse Elissa ferm. N-o să stăm aşa să ne autocompătimim. Ne vom antrena şi iar ne vom antrena, pînă cînd vom reuşi, indiferent cît de greu va fi şi cît va dura. Asta îl face pe om învingător, refuzul de a renunţa şi concentrarea spre ţelurile propuse.

Ea se opri încercînd să-şi amintească ce mai urma. Îşi notase ceea ce îşi aducea aminte din discuţia inspirată a lui Gray cu Aaron şi o memorase, considerînd-o ca pe o lecţia particulară de educaţie.

– Şi... Ah, da. Îşi aduse aminte cuvintele şi adună fetele în jurul ei pentru final. Trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce vrem să facem şi să ne străduim în aşa fel, încît acest fapt să se întîmple. Dacă o facem, e doar o chestiune de timp pînă ce toată lumea va şti exact de ce sîntem

capabile.

– Eu cred că toată lumea ştie deja, spuse Adrienne cu înverşunare. De aceea rîd de noi.

– Haide să accentuăm latura pozitivă, le impulsionă Elissa.

– Biată domnişoară Emory, dumneavoastră chiar încercaţi să ne instruiţi, o întrerupse Laretha, punîndu-şi cu afecţiune braţul pe umerii Elissei.

– Aş vrea ca noi să nu vă dezamăgim meci după meci.

– Nu mă descurajaţi, spuse Elissa, emoţionată de modul în care îşi plătea tributul.

– Hai să ne punem toate de acord să încercăm mai mult, eu ca antrenoare şi voi ca echipă.

În timp ce fetele făceau duş şi se îmbrăcau, Elissa observă o fereastră deschisă în spatele vestiarului, oferind o imagine incomparabilă a evenimentelor din interior pentru orice trecător. Un scandal din trecut îi veni brusc în minte: în timpul celui de-al doilea an al său de studenţie, un grup de studenţi, fotografi întreprinzători, se aşezaseră la aceeaşi fereastră deschisă cu aparatele de fotografiat, încercînd apoi să vîndă fotografii revelatoare pentru a spori fondurile necesare unei excursii a clubului de fotografi.

Făcînd o grimasă, Elissa se grăbi să meargă în spate pentru a închide fereastra. Echipa de volei nu avea nevoie de acest fel de publicitate! Stînd pe o bancă şi trăgînd de fereastră ca s-o închidă, auzi deodată vocile fetelor din vestiar.

– Ei bine, noaptea asta este noaptea cea mare!

– Chiar vrei să treci prin asta?

– Eşti nebună, Vicky. Oricum, nu ştiu ce vezi tu la el. Bărbatul e destul de bătrîn ca să-ţi fie tată.

Elissa rămase încremenită. Şirurile înalte de dulapuri o ascundeau de fete şi pe ele de ea, dar recunoscu vocea uşor isterică, plină de pasiune, a lui Vicky Drayton.

– E doar cu şaptesprezece ani mai în vîrstă decît mine, spuse fata în apărare, ceea ce nu prea contează deloc.

– Domnul antrenor McCall cu siguranţă crede că treaba asta contează, îi replică Shannon. El nu te vrea pe tine Vicky. El se gîndeşte la tine ca la un copil prostuţ sau nu se gîndeşte chiar deloc.

– Eu personal cred că domnul antrenor are ce are cu domnişoara Ware, sugeră Donna. I-am văzut plimbîndu-se pe sală împreună şi păreau destul de apropiaţi.

Buzele Elissei se contractară. Să aştepte să audă asta despre Connie! De fapt ea ştia că prietena ei îşi petrecea în mod curent timpul cu un avocat în vîrstă de treizeci de ani.

– Gray se gîndeşte la mine ca la un copil sau ca la o elevă, deoarece nu m-a văzut niciodată în afara şcolii, se auzi vocea stridentă a lui Vicky. Elissa se trezi din reverie şi fu din nou atentă la conversaţia fetelor.

– El n-a avut niciodată ocazia să mă cunoască

pe mine cu adevărat. Dar la noapte va avea această ocazie. Mă va vedea aşa cum sînt, o femeie!

– Dar planul tău este atît de nereuşit! spuse Rachel. Să mergi cu maşina pînă aproape de casa lui, să-ţi dezumfli unul dintre cauciucuri şi apoi să te duci la el acasă sub pretextul că vrei să-i foloseşti telefonul pentru a cere ajutor. Asta e fals, Vicky, îşi va da seama imediat. Te vei face în mod sigur de rîs.

– N-aţi auzit încă restul planului ei, spuse dezaprobatoare Shannon. Ea va purta un impermeabil, şi cînd el va veni la uşă, ea şi-l va descheia.

– Şi îl va fulgera cu privirea, ţipă Donna îngrozită.

– O să port lenjerie intimă neagră, spuse Vicky. Sutien, bikini, centură cu jartieră, ciorapi, tocuri înalte, tot tacîmul. Gray nu se va mai gîndi la maşina mea în acel moment.

Elissa îşi încordă maxilarele. Ce plan diavolesc îşi făurise Vicky! Unul care îl putea pune pe Gray într-o serioasă încurcătură. Chiar dacă nu se întîmpla nimic, şi Elissa era sigură că el n-ar fi atins-o nici măcar cu un deget pe fată, prezenţa iui Vicky în casa lui, îmbrăcată sumar, însemna distrugerea unei cariere, a unei reputaţii, a unei încrederi ce i-au fost atribuite ca profesor şi antrenor.

– Sst! Iată-le venind pe Adrienne şi pe Laretha! spuse Vicky, făcîndu-le semn celorlalte fete

să tacă.

– Ele nu trebuie să afle, pentru că, probabil, se vor duce direct la Gray şi vor vorbi mai mult decît trebuie!

Bine! Să le spună! îşi impuse Elissa în tăcere, dar celelalte fete nu spuneau nimic. Animozitatea care exista între trioul prietenelor, Rachel, Shannon şi Donna, şi perechea atletică formată din Laretha şi Adrienne, nu era potrivtă pentru conversaţie, nemaipunînd la socoteală confidenţele.

Ce ar trebui ea să facă? se întrebă Elissa. Să se confrunte cu Vicky, să-i spună că auzise totul, să-i ţină o cuvîntare fermă şi apoi... Apoi Vicky s-ar înfuria pe ea şi va fi mai mult ca oricînd hotărîtă să-i întindă o capcană lui Gray. În cel mai bun caz, o confruntare aici şi acum ar amîna doar planul fetei. Elissa stătea ascunsă în spatele vestiarului, gîndindu-se la diferitele moduri posibile de acţiune în timp ce fetele plecară. Ştia că trebuie să-l avertizeze pe Gray, să-l facă să afle că dragostea de şcolăriţă a lui Vicky o îndemna să folosească tactici neşcolăreşti.

Problema era cum ar putea ea să-i spună? Elissa se gîndi la asta tot drumul spre casă. Ei nu-şi mai vorbiseră de cînd se certaseră şi ea se întreba dacă asta se va mai întîmpla vreodată. Singura legătură dintre ei fusese o privire în cancelaria profesorilor unde se lua masa de prînz, la începutul săptămînii. Altminteri, ei se ignoraseră unul pe altul. Acum ea trebuia să-i comunice ves-

tea că Vicky Drayton urma să apară în pragul uşi lui, într-un echipament foarte seducător. Acesta era un proiect descurajator. Nu era decît cu puţin trecut de ora cinci cînd ea termină de spălat vasele şi băieţii plecaseră de acasă: Seth la Brenda, Aaron şi Andrew ca să aibă grijă de micuţul Jared Berman. Atunci ea făcu faţă inevitabilului şi-l sună.

– Gray, sînt Elissa Emory, spuse ea în clipa în care el ridică receptorul. Trebuie să-ţi vorbesc despre... Hotărîrea şi nervii ei cedară. O problemă serioasă, termină ea, făcînd o grimasă după ce îşi auzi vocea melodramatică.

– Te ascult, spuse el cu o voce ce nu putea fi nici analizată, nici interpretată. Era oare caustic, furios, calm, încurajator? Tonul lui era atît de enigmatic, încît ea nu-şi putea da seama.

Respirînd adînc, îi relată exact ceea ce auzise în vestiarul fetelor. El nu o întrerupse şi păstră tăcerea atît de mult timp după ce ea termină de vorbit, încît se întreba dacă mai era încă pe fir.

– Trebuie să faci ceva Gray, spuse ea ezitînd.

– Ştiu, îi răspunse el, iar ea oftă uşurată. Cel puţin nu-i închisese telefonul.

– Ai vreo idee cum să te descurci cu asta? îl întrebă. Gray rîse.

– Ei bine, m-am gîndit mult la asta şi am un plan, spuse ea încet. Ai vrea să-l auzi?

– Vai, sigur că da.

– Cred că ar trebui să-i chemi pe cîţiva băieţi

din echipa de fotbal şi să-i inviţi la tine acasă în noaptea asta. Chiar să insişti ca ei să vină, dacă va fi nevoie. Cînd Vicky va sosi la uşa ta, prezenţa lor o va intimida... ăăă, îi va dejuca planurile. Şi vei avea martori că nimic nu s-a întîmplat între voi, chiar dacă ea s-ar hotărî să inventeze vreo poveste în care să arate că ceva s-a întîmplat.

Gray îşi drese vocea.

– Şi ăsta e planul tău? Pentru prima dată vocea lui era nesigură, chiar confuză.

– Ei bine asta îi va zădărnici planurile din noaptea asta. Dar...

– Dar? întrebă el prompt. Elissa oftă.

– Dar dacă ea încearcă din nou? Nu poţi să ţii echipa de fotbal la tine acasă, în fiecare noapte. Şi nici să pleci de acasă în noaptea asta nu ar fi o soluţie, din cauza aceluiaşi motiv. Ea va continua să încerce pînă cînd te va prinde acasă.

– Este chiar atît de tenace?

– Mi-e teamă că da. O tînără femeie care-şi doreşte să meargă atît de departe pentru a-şi atinge scopul este o forţă de care trebuie să ţinem seama.

– Cred că sînt de acord cu tine. Deci ce urmează să facem?

– Va trebui să o descurajezi total, spuse Elissa. Fă-o să afle că totul e zadarnic şi că nu are nici o şansă în ceea ce te priveşte.

– Şi cum propui să fac asta?

– Ai putea să-i spui că ai înclinaţi homo-

sexuale.

– Şi cu asta mă scoţi din încurcătură, nu-i aşa? spuse el pe un ton blajin. Îţi place să mă vezi zbătîndu-mă ca o insectă prinsă în ac.

– Te rog, abţine-te să faci analogii în legătură cu laboratorul de biologie. Cît despre distracţia asta, nu, nu-mi place. Îmi pare rău de Vicky că este atît de disperată şi de nechibzuită. Îmi pare rău chiar şi pentru tine, fiindcă eşti pus într-o asemenea situaţie stînjenitoare.

– E suficient să mă ajuţi să găsesc o soluţie acestei probleme.

– Ei bine, mai am şi o altă idee. Din nefericire e similară cu complotul lui Vicky, prin aceea că amîndouă sînt scoase parcă direct dintr-un serial sentimental.

– Interesant este faptul că voi amîndouă gîndiţi pe aceeaşi lungime de undă.

– Încă o remarcă ca asta şi o să-ţi închid telefonul în nas, lăsîndu-te în grija propriului tău destin.

– Nu cred că aceasta este soluţia, spuse el, tonul lui fiind hotărît. Spune-mi planul tău, Elissa.

– Mi-am parcat maşina la un bloc distanţă, încît Vicky n-o să ştie că mai este şi altcineva aici,

spuse Elissa nervoasă, în timp ce păşea într-o încăpere imensă, o combinaţie de hol şi cameră de zi, din apartamentul lui Gray.

– Excelentă atenţia pentru detaliu, spuse el aprobator. Privirea ei cerceta împrejurimile şi interiorul locuinţei.

– Deci aici locuieşti tu, murmură ea simţind nevoia să spună ceva.

– Da, aici. Intră şi simte-te ca la tine acasă.

Elissa dădu din cap, îi surîse şi se aşeză pe canapeaua joasă şi lată. Camera era mobilată auster, doar cu o canapea, o masă hexagonală pe care se afla o lampă, şi o altă masă, mai lungă, pe care era aşezat un televizor. Pereţii erau zugrăviţi într-un alb mat fără tablouri agăţate care să-i înveselească. Se observa clar că Gray McCall nu prea era interesat de modul cum arăta casa.

Gray o studia pe Elissa tot atît de intens, pe cît îi studia ea casa. Purta o rochie din bumbac, largă, de culoare corai strălucitor, care părea a fi un tricou supradimensionat. Se întreba cum de reuşise ea ca această rochie, care semăna cu un sac fără formă, să pară atît de sexy. Dar reuşea. Pulsul i se acceleră şi pentru o clipă mintea i se goli. Gura îi deveni deodată uscată. Elissa se afla într-o stare asemănătoare?

– Vrei ceva de băut? Cafea, oranjadă, bere?

Ea scutură din cap.

– Poate mai tîrziu, hm?

El se aşeză lîngă ea pe canapea, nu prea

aproape, dar nici la capătul opus al canapelei. Elissa se mişca agitată, apoi se ridică şi începu să păşească prin camera tăcută şi pe jumătate goală. Gray apăsă pe butonul de la telecomandă şi televizorul se aprinse.

– E ceva anume la care ai vrea să te uiţi? o întrebă el politicos. Orice vrei tu e bine şi pentru mine. Ea se uită afară prin fereastra mare a camerei de zi, lipsită de perdele, de jaluzele sau de culori.

– Cel puţin vom vedea cînd va sosi Vicky.

Sunetele unei reţele de programe sportive umplură camera. Se transmitea un meci de fotbal al unui colegiu, dar pentru că nu era vorba de statul Ohio, Elissa nu era interesată de el. Îl privea pe Gray cu coada ochiului. Se aştepta ca atenţia lui să fie îndreptată la televizor; tatăl şi fraţii ei erau ca hipnotizaţi ori de cîte ori apărea pe ecran vreun meci, de orice fel. În schimb, ea fu uimită să constate că el o privea pe ea. Nu mai avea astîmpăr şi deveni din nou nervoasă.

– De fapt, poate că o să iau ceva de băut. Stai acolo, mă servesc singură. Făcu o scurtă escală prin sufrageria micuţă, care cuprindea o masă rotundă din stejar şi patru scaune, aceasta dînd într-o bucătărie în care totul era alb. Conţinutul frigiderului era tot atît de neinteresant ca restul casei. Îşi turnă un pahar cu suc, sorbi, apoi puse paharul jos făcînd o grimasă.

– Nu-ţi place? Gray se sprijinea de mînerul uşii

privind-o.

– Cum ai reuşit să faci sucul acesta de portocale aşa de prost? Tot ceea ce trebuia să faci era să adaugi apă la concentratul îngheţat şi să-l agiţi.

– N-o să-ţi vină să crezi, dar am uitat să adaug apă. Am alergat pînă tîrziu ieri şi nu m-am mai deranjat să citesc instrucţiunile. Pur şi simplu am aruncat conţinutul cutiei în mixer şi l-am amestecat. El ridică din umeri. Nu cred că are un gust chiar atît de rău.

– Are, trebuie să crezi asta. Ea clătină paharul, îl umplu cu apă şi bău conţinutul.

– Mă întreb cînd va apărea Vicky.

– Şi eu mă întreb. El stătea jos la masa din bucătărie. Elissa rămase lîngă chiuvetă, dar privirea i se abătu spre Gray. Purta o pereche de blugi decoloraţi care îi veneau bine. Înghiţi în sec şi-şi mută privirea. Îi veneau extrem de bine, scoţîndu-i în relief toate atributele sale masculine. Tricoul gri cu roşu, avînd înscripţionat pe el numele statului Ohio, părea vechi şi confortabil, scoţîndu-i în evidenţă pieptul larg şi braţele musculoase.

– Noi n-am intrat realmente în detaliile planului la telefon, spuse ea, străduindu-se să spargă tăcerea plină de tensiune care se instalase între ei.

– Vrei să-l aprofundezi acum? El scutură din cap. Nu simt deloc nevoia să vorbim despre Vicky, spuse el puţin neliniştit.

– Eu... ăăă... înţeleg că situaţia asta trebuie să fie jenantă pentru tine, zise ea, zîmbind răutăcios. Trebuie să fie o povară groaznică să fii atît de irezistibil, încît să fie nevoie să complotezi şi să faci planuri pentru a opri femeile să se arunce asupra ta. Sper că te-ai pregătit să plăteşti amenda pentru încălcarea regulilor particulare şi personale.

Ridicîndu-se în picioare, se îndreptă spre ea, părînd înalt, puternic şi ameninţător. Era primejdios prin felul său de a fi atrăgător şi jucăuş, încurajînd-o şi pe ea să devină periculos de sexy. Stomacul Elissei zvîcni speriat şi excitat, recunoscînd rezultatul inevitabil al acestei scene. El o să vină aproape, foarte aproape, şi ea îl va împinge pentru a-l ispiti şi nu pentru a-l respinge, iar el o va recunoaşte ca fiind ademenirea pe care dorise ca el s-o primească. Se vor privi adînc în ochi unul pe celălalt, iar ea se va topi încet în braţele lui... Elissa respiră adînc şi-şi ordonă să se stăpînească. Imaginaţia ei devenea tot atît de incendiară ca a lui Vicky. Oricum, ei jucaseră scena asta mai înainte şi hotărîseră... degetele ei se încleştară. Ce hotărîseră? Oricum era probabil irelevant, deoarece ea şi cu Gray erau campioni ai unui mesaj amestecat, spunînd sau făcînd un lucru care de fapt însemna cu totul altceva. Se simţea emoţionată şi confuză şi recunoscu că aceste stări o făceau să-şi piardă controlul. I se întîmpla atît de uşor asta cînd se afla singură cu

Gray. Mult prea uşor.

– Gray, tu ştii bine de ce sîntem aici.

Se străduia ca vocea să-i sune veselă şi fermă, ca în afaceri, amintindu-i obiectivul comun. Totuşi, în mod reflex, se dădu cîţiva paşi înapoi. El înainta spre ea zîmbind răutăcios.

– Da, ştiu de ce sîntem aici, Elissa. Vocea lui nu era deloc dură sau asemănătoare tonului folosit în afaceri. În schimb, glasul lui era leneş şi seducător. Ea îl privi zăpăcită şi se îndepărtă şi mai mult. Îşi dădu seama prea tîrziu că se izbise de perete. Gray îşi puse mîinile de o parte şi de alta a capului ei, prinzînd-o între perete şi trupul său. Părea s-o domine, stînd atît de aproape şi totuşi, neatingîndu-i trupul cu al său. Căldura, mărimea şi puterea lui, mirosul săpunului şi al parfumului său bărbătesc îi pătrunseră simţurile, stîrnindu-i o ameţeală plăcută. Îşi apăsă capul de perete şi se străduí să-i evite privirea intensă, fixîndu-şi ochii, în schimb, pe peretele alb.

– Gray, eu... eu n-am venit aici, pentru asta, spuse ea tremurător.

– Dar iată-ne din nou împreună, murmură el, muşcîndu-i uşor, senzual, buza superioară. Îşi alunecă coapsa între coapsele ei, iar ea îi cedă, depărtîndu-şi picioarele pentru a face loc bărbăţiei tari care o apăsa, dureros de conştientă de pasiunea ei devastatoare. În loc să protesteze, se simţi ameţită, căci se afla din nou în braţele lui. Nu se mai putu concentra deloc, ameţită de contac-

tul cu trupul bărbătesc şi viril care o apăsa. Îşi coborî pleoapele. Ca şi cum ar fi acţionat din propria lor voinţă, mîinile i se ridicară pe talia lui. Urma ca el s-o sărute şi îşi dorea asta atît de mult. Buzele lor se jucară, savurînd contactul dintre ele, anticipînd din ce în ce mai mult ceea ce avea să urmeze. Elissa oftă uşor şi se arcui spre căldura trupului fierbinte care o întîmpină.

Se auzi un sunet strident şi nepoftit. Mai rău de atît, zgomotul nu înceta, ci continua fără oprire.

– Asta trebuie să fie Vicky, îmbrăcată un impermeabil încheiat pînă la gît, spuse Elissa fără răsuflare. Bine, e timpul să ne punem planul în aplicare.

– Vicky e aici? Gray stătea în picioare, nemişcat ca o statuie, avînd întipărită pe faţă o expresie de groază. Vrei să spui că totul este adevărat? Vicky Drayton este chiar aici, îmbrăcată sau dezbrăcată după cum speră ea să fie cazul...

– Nu m-ai crezut? întrebă Elissa indignată. Credeai că am inventat totul? Gray nici nu trebuia să-i răspundă, căci expresia chipului său spunea totul. Ea era furioasă.

– Ce te-a făcut să crezi că aş putea face un asemenea lucru? întrebă ea, ignorînd sunetul care îi spărgea timpanul. Pentru ce Dumnezeu aş inventa vreodată o asemenea poveste ridicolă?

– Am crezut că ai făcut-o pentru a readuce înapoi lucrurile dintre noi pe vechiul făgaş. El se

uită în podea, încruntîndu-se. Aveam o nevoie cumplită de ceva care să spargă gheaţa. Ajunsese să capete proporţii, aşa încît m-am gîndit că te hotărîseşi să...

– Ca şi cum mi-aş fi pierdut tot timpul şi energia mea punînd la cale diferite planuri de a te ademeni!

Elissa era acum mai mult decît furioasă. Era mînioasă.

– Ai o părere enorm de bună despre tine. Eşti îngîmfat, orgolios...

– Elissa, ascultă-mă. Nu sînt suficient de orgolios sau de îngîmfat încît să cred că una dintre elevele mele s-ar împodobi ca la Hollywood şi mi s-ar oferi singură drept cadou, numai bun pentru a fi despachetat. Ideea asta m-a şocat, căci pe cît este de ridicolă, pe atît este de necrezut. Crede-mă, eu nu-mi fac asemenea iluzii grandioase despre farmecul meu personal.

– Dar nu te-a deranjat deloc faptul de a crede că aş putea născoci, planifica şi minţi pentru a te prinde singur! De ce a fost atît de uşor pentru tine să crezi asta? Par atît de disperată încît să recurg la şiretlicuri ieftine pentru a-ţi atrage atenţia, în special după ce mi-ai arătat destul de clar că nu vrei să ai de-a face cu mine?

– Am crezut aşa deoarece voiam ca asta să fie adevărat, spuse el simplu. N-am putut suporta modul în care s-a desfăşurat relaţia noastră în ultimele săptămîni, Elissa. Fără să vorbim, fără să

zîmbim. El ajunse lîngă ea şi o prinse de mînă. Fără să ne atingem.

– Dar nu ţi-a păsat suficient de mult ca să întreprinzi ceva! Îşi trase mîna dintr-a lui.

– Am fost de acord să iau parte la planul tău din noaptea asta, îi reaminti el. Elissa nu se liniştise.

– Ar trebui să mă duc chiar acum acasă, să mă furişez afară prin uşa din spate şi să te las să te descurci singur cu Vicky.

Soneria continua să se audă. În mod clar, Vicky intenţiona să-şi cîştige permisiunea de a intra. Gray părea alarmat.

– Elissa! Nu-mi poţi face asta.

– Bine. O să stau să te ajut. N-o să fac pe nimeni responsabil pentru acţiunile lui Vicky, n-o să-l chem nici măcar pe tatăl ei ca s-o prindă aici, dezbrăcată şi singură cu tine. Şi apoi, ai putea fi concediat pentru contribuţia ta la delincvenţa unei minore, iar echipa de fotbal n-ar reuşi fără ca tu să-i antrenezi pentru măreţele finale, iar fratele meu ar fi zdrobit. Ea îşi încurcişă braţele şi se uită la el fix. Acesta este singurul motiv pentru care fac asta şi să nu îndrăzneşti să presupui altceva!

– În această privinţă dorinţa ta este ordin pentru mine, spuse el sec, căpătînd din partea ei o altă privire dură. Ea se îndreptă spre uşă şi apoi îl privi.

– Sper să-ţi aminteşti planul.

– Nu e ceva care să poată fi uitat, spuse el în

timp ce se îndrepta spre scări.

Elissa deschise uşa.

– Vicky! exclamă ea mirată.

Vicky căscă gura de groază, realmente şocată.

– Domnişoară Emory! Ce... ce faceţi aici?

Elissa zîmbi, sperînd să-i ofere un surîs misterios şi sexy.

– Vai, eu vin aici destul de des, spuse ea coborîndu-şi vocea în mod confidenţial. Înainte ca Vicky să aibă ocazia să reacţioneze în vreun fel, Gray o strigă de sus.

– Cine este la uşă, iubito?

Vicky se albi, apoi se înroşi ca sfecla cînd Gray apăru în capătul scărilor, cu picioarele goale şi cu părul răvăşit, arătînd de parcă tocmai se dăduse jos din pat şi se îmbrăcase cu tricoul şi blugii pe care îi purta.

– Vicky Drayton este aici, spuse Elissa, privind de la Gray la fata nervoasă.

– Eu... eu am o pană de cauciuc, spuse Vicky repede. Conduceam... ăă, şi deodată a explodat. Speram să pot folosi telefonul dumneavoastră pentru... pentru a chema pe cineva să-mi schimbe cauciucul.

– Nu-i nevoie să chemi pe nimeni. Gray coborî scările şi se aşează chiar în spatele Elissei. Îi înconjură talia cu braţele sale şi o trase cu spatele spre el. O să schimb eu cauciucul în timp ce tu o să-i ţii de urît Elissei. Îşi frecă nasul de gîtul ei. Mă

voi întoarce curînd, murmură el destul de tare pentru ca Vicky să-l audă.

– Ştii că nu pot să stau departe de tine prea mult timp, dragă. Elissa zîmbi slab. Ei jucau fără a avea un scenariu, iar ea se gîndea că Gray juca, cu siguranţă, prea exagerat. Planul fusese ca ea şi cu Gray să pretindă că erau implicaţi serios într-o relaţie, punînd astfel capăt speranţelor lui Vicky pentru ceva mai mult decît o relaţie de elev-profesor cu Gray. Oricum, Gray împingea lucrurile mult prea departe. Se eliberă din braţele lui.

– Unde îţi este maşina, Vicky? întrebă ea, iar fata bolborsi că se afla parcată pe stradă, avînd cauciucul de la roata din spate, de pe partea stîngă, dezumflat.

– O să am grijă de el chiar acum, spuse Gray. Sărută rapid şi puternic gura Elissei şi se strecură pe uşă, fără a se mai uita încă o dată la Vicky.

Elissa simţi un junghi de compasiune pentru tînăra femeie tristă, care stătea oropsită în dreptul uşii. Ce groaznic era să ai şaptesprezece ani şi să te îndrăgosteşti de un bărbat care nu te iubea. Şi ea păţise acelaşi lucru şi chiar cu acelaşi bărbat. Într-adevăr, farmecul lui Gray era ameţitor.

Totuşi perfidia lui Vicky trebuia rezolvată.

– Doreşti un pahar cu suc de portocale, Vicky, întrebă ea luînd fata de braţ şi conducînd-o spre bucătărie.

– De ce nu-ţi dai haina jos? Trebuie să-ţi fie

groaznic de cald.

– Nu! Vicky îşi strînse reverele cu ambele mîini. O las pe mine.

Gray se întoarse puţin mai tîrziu şi le găsi pe Elissa şi pe Vicky stînd la mica masă din bucătărie. Elissa bea dintr-un pahar cu apă, în timp ce Vicky reuşise să înghită cu mare greutate o jumătate din conţinutul paharului cu sucul acela oribil de portocale.

– Am pus cauciucul de rezervă, le anunţă el vesel. Totuşi e ciudat cum a explodat cauciucul. Părea a fi intact. Mai departe arăta ca şi cum cineva, în mod voit, a deşurubat valva şi a lăsat să iasă aerul.

– Eu trebuie să mă duc acasă! Vicky sări în picioare şi fugi pe uşa din faţă. Aceasta se trînti în urma ei.

Elissa se ridică în picioare.

– Ei bine, cred că misiunea a fost îndeplinită. Am avut o mică discuţie cu Vicky, ca de la femeie la femeie.

Gray îşi arcui sprîncenele.

– Cred că sînt fericit că n-am fost pe aici.

– Vicky nu se va mai întoarce să te deranjeze din nou. Elissa oftă. Din nefericire cred că nici echipa de volei n-o să mai joace. În această privinţă eu nu sînt exact persoana ei favorită.

– Eu sînt cel pe care ar trebui să-l urască, nu tu.

– Poate. Elissa dădu din umeri.

– Gelozia nu este un sentiment raţional. El făcu o grimasă. Ce adevărat e acest fapt. Se ştie că unii oameni se fac de rîs cînd sînt prinşi în ghearele unei crize de gelozie.

– Chiar aşa. Ea îşi întoarse capul într-o parte şi îl privi printre gene. Aşa e.

– Elissa, în legătură cu noaptea aceea... Ar fi trebuit să-mi cer scuze. Cred că n-ar fi trebuit să-i închid telefonul acelui ticălos chiar dacă...

– Jeff nu este un ticălos, spuse ea succint. Şi ai dreptate, n-ar fi trebuit s-o faci. Ea îşi privi ceasul. Este aproape ora zece. Mai bine aş pleca. Andrew şi Aaron se vor întoarce curînd de la familia Berman.

Gray slobozi un oftat exasperat.

– Eşti încă supărată, nu-i aşa?

– Capacităţile tale de percepţie sînt uluitoare, domnule antrenor McCall.

– Ei bine, de ce eşti supărată? Pentru noaptea trecută? Pentru noaptea asta? În legătură cu amîndouă?

– Eşti cu adevărat uluitor.

– Mi-am cerut deja scuze, Elissa.

– A fost o scuză falsă şi oricum nu asta ai intenţionat.

– Falsă? Faţa lui se înroşi. Îmi estimezi scuzele? Şi cum se face că ştii dacă asta am intenţionat să spun sau nu?

– Ştiu că nu ai vrut să spui asta pentru că te-ai făcut ticălos şi pentru că ai spus că bănuieşti că

ar trebui să-ţi ceri scuze, ceea ce cu siguranţă clarifică lucrurile. Ei bine, nu-mi face nici o favoare, McCall. În ceea ce mă priveşte, poţi să-ţi psătrezi răceala preţioasă şi scuzele fără sens. Eu mă duc acasă.

El o privi cum trecu din bucătărie în camera de zi. Ea pleca, iar a doua zi se vor găsi în acelaşi impas: fără zîmbete, fără să-şi vorbească, fără să se atingă. Elissa venise acolo, în noaptea aceea, pentru a-i salva reputaţia şi nu pentru a se împrieteni din nou, aşa cum crezuse şi cum sperase el!

– Elissa, aşteaptă! Ea se opri şi se întoarse ţinînd mîna pe clanţa uşii de la intrare. Eu nu ţi-am mulţumit încă, improviză el repede, pentru că m-ai avertizat în legătură cu Vicky. Pentru că ai venit aici în noaptea asta şi m-ai ajutat să scap de ea.

– Ţi-am spus de ce am făcut-o, spuse ea cu răceală.

– Da, mi-ai spus. Pentru Seth şi pentru echipa de fotbal.

– Şi pentru Vicky, adăugă ea. Juca un joc periculos şi avea nevoie să fie îndreptată.

– Şi, cu siguranţă, că tu ai fost cea care a făcut-o. Cînd e vorba de îndreptat oameni, eşti fără pereche.

Ceva din tonul lui îi alertă simţurile. Îl văzu cum se apropie de ea, fiind conştientă de privirea lui arzătoare şi înfometată, de puterea dorinţei din trupul său. Între ei vibra o tensiune sexuală.

– Mulţumirile tale sînt tot atît de dubioase precum scuzele, domnule antrenor.

– Deci, evaluezi şi mulţumirile mele. Ajunse lîngă ea şi Elissa simţi puterea braţelor sale, în timp ce o trăgea spre el. Nu-i rezistă. Cînd trupul i se atinse uşor de cel al lui Gray, scăpă un oftat adînc de uşurare. Nu avea de gînd să-l respingă şi nu intenţiona nici să-l părăsească. El o ţinea strîns, inhalînd parfumul ei ispititor, feminin, savurînd atingerea ei caldă.

– Am putea să lăsăm deoparte toate neînţelegerile şi certurile noastre ca să începem o relaţie nouă. Buzele lui îi atinseră părul moale şi mătăsos. Elissa se trase înapoi puţin şi îl privi direct în ochi.

– Ce fel de relaţie vrei să începem? Ca între o fostă elevă şi profesorul ei? Ca între colegi de catedră? Sau ca între prieteni?

– Ce ai zice de toate astea la un loc?

Elissa îşi ridică braţele şi-şi puse mîinile pe pieptul lui, în timp ce se ridica pe vîrfuri să-i ofere un sărut rapid şi frăţesc pe obraz.

– Consideră că s-a făcut. Noapte bună, Gray. Vru să-l împingă, dar el îşi întări strînsoarea braţelor în jurul ei, interzicîndu-i, să plece.

– De ce am eu impresia că parcă ne aflăm într-un fel de joc de şah şi că sînt pe cale să fiu făcut mat?

– Aşa simţi? Ea îi întoarse zîmbetul. Şi chiar aşa eşti?

– Eşti bună, Elissa. Dură. Şi am menţionat oare că eşti şi extrem de tenace?

– Asta-l face pe om învingător, spuse ea. Să refuze să cedeze şi să se concentreze asupra ţelurilor sale. Trebuie să te concentrezi asupra a ceea ce vrei şi să faci tot posibilul ca aceasta să se întîmple.

– Sună ca nişte principii de instrucţie.

– Ştiu. Şi ştiu că le poţi aplica pe amîndouă atît în interiorul cît şi în afara terenului de joc.

– Să încercăm să le aplicăm acum. El îşi înclină capul şi o trase strîns înspre el. Gura i se deschise deasupra gurii ei, iar ea gemu cînd limba lui o căută pe a ei, dîndu-şi capul pe spate pentru a accepta puterea sărutului, pentru a aprofunda intimitatea lui. O plăcere dulce şi fierbinte îi cuprinse pe amîndoi în timp ce stăteau agăţaţi unul de altul, fiind duşi de o dorinţă şi o necesitate care se intensificau, de fiecare dată cînd se atingeau. Gray îi acoperi sînii cu mîna, luîndu-i în stăpînire cu degetele sale lungi şi începînd să-i mîngîie încet şi senzual, făcînd-o să geamă de plăcere. Fiori de plăcere o străbăteau şi se arcui cu ardoare spre el. Voia să fie umplută de el şi numai de el. Dorea să fie femeia vieţii lui şi îşi promise că va fi. Dar trebuia să aibă răbdare. Trebuia să creadă în asta. El îşi luă gura de pe a ei, ţinînd-o strîns lipită de trupul lui teribil de excitat.

– Te doresc, spuse el răguşit, recunoscînd

adevărul. Trebuie să ştii cît de mult te doresc, Elissa.

– Şi eu te doresc, Gray, şopti ea, agăţîndu-se de el.

– Vreau să fim iubiţi. Ea îl simţi scuturat de un spasm puternic cînd o ridică în braţe. Da, iubito. Va fi atît de bine. Atît de bine, iubito, îţi promit.

– Gray?

Vocea Elissei suna fals chiar şi pentru propriile ei urechi.

– Cum să-ţi spun asta? continuă ea. Vreau să fim iubiţi dar... n-am spus că intenţionez să se întîmple în noaptea asta.

Capitolul 9

Elissa îşi ţinu ochii închişi şi-şi adună toate puterile aşteptînd să fie aruncată la pămînt. Cum nu se întîmplă aşa, deschise ochii şi aruncă o privire spre chipul lui Gray. Expresia lui era impenetrabilă.

– Credeam că o să mă scapi din braţe, murmură ea.

– Asta nu prea ar fi sportiv.

El o aşează din nou pe picioare uşor, atent, lăsîndu-i corpul să alunece în jos, apăsînd-o intenţionat de umflătura tare din blugii lui.

– Poate că mă tentează să fac asta, dar nu este deloc sportiv.

– Şi tu eşti cu siguranţă un bun sportiv, spuse ea încet.

Îşi dădu seama că tremura de uşurare, căci nu dorise să se certe cu Gray din nou dacă el ar fi

insistat. Ştia că ar fi putut să-i cedeze tocmai pentru a evita cearta. Dar el nu o presase. Era dornic s-o asculte.

– Am auzit, continuă ea, că tu insufli jucătorilor virtuţile unei bune sportivităţi. Îmi place să ştiu că trăieşti după propriile tale reguli, domnule antrenor.

– Da, trăiesc după propriile mele principii, chiar dacă treaba asta e al naibii de înşelătoare. Deci, în timp ce mă concentrez asupra ţelului meu şi fac tot ce-mi stă în putinţă pentru ca acesta să se realizeze, de ce nu-mi explici planul tău?

– Planul jocului meu?

– Ştii la ce mă refer, adică ce facem acum, în timp ce aşteptăm să devenim iubiţi.

Elissa încercă dar nu reuşi să-şi stăpînească un zîmbet.

– Am putea ieşi în oraş, să ne petrecem timpul liber împreună, să ne cunoaştem unul pe altul cu adevărat. Cred că ţi-am mai explicat asta.

– Aşa-i, obişnuitul drum ce duce la film, pizza, excursie la Columbus. Şi după numărul necesar de întîlniri...

– Tu eşti orientat spre o ţintă extremă, nu-i aşa?

– Hei, eu pur şi simplu mă concentrez şi mă orientez.

– Atunci va fi doar o chestiune de timp ca să-mi poţi arăta exact ce eşti capabil.

– Dar dacă doamna spune „Nu în noaptea

asta", te voi conduce la maşină.

– Gray? Ridică privirea spre el. Îţi mulţumesc. Ea se opri simţindu-se emoţionată şi teribil de vulnerabilă. Îţi mulţumesc pentru înţelegere.

Mergeau de-a lungul aleii înguste, ţinîndu-se de mînă. Ajunseră la maşina ei şi se opriră, nedorind să se despartă.

– Ştii că mîine avem meci de fotbal, spuse Gray, dar dacă vrei să ieşi să cinăm împreună după aceea...

– Mi-ar face plăcere, dar mîine este ziua liberă a tatei. Se va duce la meci şi apoi... Ei bine, tatălui meu îi plac mesele gătite acasă şi doreşte să mîncăm împreună atunci cînd este acasă. De ce nu vii tu să cinezi cu noi?

Gray se încruntă. Deja treaba se complica. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte că nu era nimic simplu în relaţia dintre un bărbat şi o femeie.

– Vai, vai, chiar pot să-ţi văd rotiţele învîrtindu-se în cap, îl necăji ea. Te întrebi cum să ieşi din asta. Fiecare instinct al tău îţi strigă că te îndrepţi spre punctul culminant.

Gray îşi dădu seama că ea nimerise din plin atît de aproape de adevăr, încît încercă bărbăteşte să ascundă acest lucru.

– Ca un nativ din Ohio ce sînt, ar trebui să ştiu că pe acolo nu sînt culmi spre care să te îndrepţi.

– Noi vom servi cotlet de porc cu sos de mere, cartofi, salată şi plăcintă, îl convinse ea. Conversaţia va fi uşoară. Singurul subiect despre care

tata şi băieţii discută vreodată este sportul.

– Mîncare bună şi conversaţie solidă. Cînd pui problema în felul ăsta cum te-ar putea refuza un tip? Voi veni mîine în jurul orei şase, Elissa.

Cina se transformă într-o sărbătoare a victoriei echipei de fotbal, iar meniul şi conversaţia au fost exact aşa cum promisese Elissa. Bărbaţii Emory fură încîntaţi de prezenţa lui Gray şi fiecare căuta să-i atragă atenţia. Gray se amuza, căci nici unul dintre ei nu bănuia că el era acolo, de fapt, pentru a o vedea pe Elissa. Ei nu s-au prins de asta nici atunci cînd ea l-a condus la plecare. Deoarece Jaws mergea pe lîngă ei, Gray îşi dădu seama că ei credeau că ea scotea cîinele la plimbarea de noapte.

– Ar trebui să te previn, spuse el în timp ce stăteau lîngă jeepul său *Cherokee*, iar Jaws se zbenguia într-o grămadă de frunze, aruncîndu-le de colo-colo, că tatăl tău mi-a spus că mîine este liber din nou şi m-a invitat deja la cină. Eşti liberă să revoci invitaţia.

– Nici nu mă gîndesc. În seara asta tatăl meu a fost mult mai vioi şi mai aproape de cum era înainte de accidentul mamei, iar fraţii mei nu s-au certat deloc. Datorită dumitale, domnule antrenor

McCall. Te potriveşti cu ei mai bine decît mine.

Gray zîmbi. Se distrase şi îi plăcea ideea de a petrece o altă seară cu familia Emory.

– Găteşti în fiecare seară? întrebă el. Mesele sale singuratice alcătuite din semipreparate reîncălzite la cuptorul cu microunde şi spaghetele lui Jackie erau la distanţă de ani-lumină faţă de ceea ce servise el la masa familiei Emory.

– Sigur. Am început să gătesc cu mama mea de cînd eram la grădiniţă. Tu ştii că nu este niciodată prea devreme să înveţi. Ea îi surîse.

– Drumul către inima unui bărbat trece întotdeauna prin stomac. Şi multe altele.

Pentru prima dată Gray aprecia cu adevărat înţelepciunea acestui vechi proverb. El o sărută pe frunte, apoi ea se îndreptă spre casă.

Mai tîrziu, în acea noapte, în timp ce se răsucea în pat neputînd dormi, Elissa se gîndea la sărutul acela cald şi frăţesc de noapte bună. Imaginaţia ei continua să evoce amintirile ei împreună cu Gray, lucrurile pe care le făcuseră şi care ajunseseră destul de departe de gesturile de castitate şi frăţie. Ea avea destui fraţi, nu mai voia şi nu mai simţea nevoia să mai aibă altul. Deşi fusese propria ei idee de a se purta decent cu Gray, asta o călca deja pe nervi. Îşi dorea mult mai mult. Voia mai mult decît o relaţie sexuală necondiţionată, situaţie în care el ar dori cu siguranţă să se complacă în ceea ce o privea.

Să te orientezi şi să te concentrezi asupra a

ceea ce vrei şi să faci ca totul să se întîmple. Ea ştia ce voia: voia ca Gray să se îndrăgostească de ea, deoarece era sigură că îl iubea. Pentru a face ca asta să se întîmple era cu totul altceva. Oare un bărbat care renunţase la dragoste s-ar mai lăsa vreodată în voia iubirii?

– Elissa, este adevărat? o întrebă Connie, trîntindu-se pe unul din scaunele din sala de arte.

Clopoţelul care anunţa ieşirea tocmai sunase, eliberînd elevii şi profesorii din Riverview în ziua aceea.

Elissa fixa colajele pe teme de mediu pe care studenţii ei din anul doi, din grupa a treia, le completaseră mai devreme.

– Ce să fie adevărat, Connie?

– Toate aceste zvonuri sălbatice care circulă prin şcoală despre tine şi Gray McCall. Nu-mi spune că nu ştiai de ele. Toată lumea le-a auzit.

Elissa zîmbi fals.

– A fi steaua celor mai recente şi mai fierbinţi zvonuri are cu siguranţă cîteva neajunsuri. Toată lumea bîrfeşte despre tine, dar nimeni nu bîrfeşte cu tine. Ea se uită la prietena ei. Şi ce se spune exact despre mine şi despre Gray, Connie?

– Vai, o mulţime de lucruri. Ce variantă vrei să

auzi: G.P.G.-13, R sau varianta X.

Elissa gemu.

– Sper că Gray nu a auzit nimic. Nu-i place deloc să fie bîrfit.

– Deci voi sînteţi cu adevărat un cuplu? Connie era emoţionată. Am sperat asta de cînd v-am văzut în hol. Cum te simţi atunci cînd visul tău devine realitate, Lissy? Pentru că Gray McCall a fost visul tău numărul unu în liceu şi acum tu...

– Încă mai visez, Connie.

Connie rămase trăsnită.

– Poftim?

– Gray şi cu mine am petrecut mult timp împreună în ultimele săptămîni, spuse Elissa aranjînd atentă colajele şi evitînd tot atît de artistic ochii de vultur ai lui Connie. El cinează cu noi aproape în fiecare seară, de obicei la noi acasă, dar de cîteva ori a ieşit cu mine şi cu băieţii să mîncăm pizza. O dată am fost cu toţii la film, la unul dintre acele filme de acţiune şi aventură. A fost groaznic, dar copiilor le-a plăcut.

– Ce distracţie, spuse Connie total lipsită de entuziasm.

– Gray se poartă minunat cu fraţii mei, Connie. A stat cu Andrew cînd şi-a scos ghipsul de la mînă şi îl ajută la exerciţiile de terapie fizică. Îl ajută pe Aaron la teme şi la fotbal. Şi tot el a avut un număr de discuţii serioase şi confidenţiale cu Seth, în legătură cu Brenda cred, deşi nici unul nu mi-a spus nimic.

– Asta e grozav pentru fraţii tăi, dar are vreodată timp şi pentru tine? întrebă Connie.

– Nu acesta este conţinutul zvonurilor fierbinţi Lissy. În orice caz, ce fel de distracţie este asta?

Obrajii Elissei deveniră de un roz aprins datorită fierbinţelii ce o cuprindea.

– Connie, eu nu vreau o distracţie rapidă şi fierbinte cu Gray.

– Bine, desigur, nu vrei, dar ai nevoie de o poveste de dragoste, de o idilă, nu-i aşa? Elissa poţi să fii cinstită cu mine. Ştiu că vrei să te căsătoreşti cu Gray McCall. El este destinul tău şi tu ştii asta de cînd aveai şaptesprezece ani.

Elissa sări ca arsă.

– Nu-i chiar atît de simplu precum pare, Connie. De fapt, situaţia devenea imposibil de complicată. O idilă. Connie o nimerise aici. Fusese propria ei idee să stea departe de patul lui Gray, în timp ce-şi construiau o relaţie bazată pe ceva mai puternic şi durabil decît sexul. Acum ea îşi făcea griji că bunele ei intenţii se dovediseră a fi o încercare nereuşită. Îşi petreceau atît de mult timp împreună, se simţeau atît de bine şi de confortabil unul cu altul, încît ea începuse să se întrebe dacă atracţia lui sexuală pentru ea nu se stinsese, deoarece el o transformase în sora pe care nu o avusese niciodată. N-o mai săruta deloc. Nici măcar n-o mai atingea! Oare nu mai voia să facă asta? Desigur, erau rareori singuri, dar el nu profita nici măcar erau singuri. Nu mai existau

sărutări înfometate în clipe furate. El nu se mai deranja să depună unul din acele săruturi caste pe gura ei. Ultima oare cînd îşi manifestase dorinţa, pentru ea fusese în noaptea cînd apăruse Vicky cu trucul ei referitor la cauciucul dezumflat. Vicky nu se mai întorsese la casa lui de atunci, dar nici Elissa. Oare el n-o mai dorea? se întreba ea mereu. Cu o săptămînă în urmă, Gray fusese chiar acolo, în bucătărie, cînd Jeff o sunase să-i spună despre noua comedie franceză care fusese jucată în premieră la Columbus. Amintindu-şi reacţia lui Gray de data trecută cînd ea ieşise cu Jeff, Elissa fusese tentată să accepte invitaţia, şi asta numai ca să vadă dacă îi putea provoca o altă criză de gelozie. Să-l ademenească pe Gray să-şi pună în joc revendiearea drepturilor lui asupra ei într-o manieră fizică... Elissa oftă. Ea n-o făcuse. Îi fusese ruşine că îi trecuse prin cap un asemenea plan de manipulare chiar şi pentru o clipă şi refuzase politicos invitaţia lui Jeff. Gray o auzise şi ştia ce făcuse, dar nu spusese nimic, absolut nimic.

– Lissy, uneori destinul are nevoie de un ajutor, spuse Connie. Sînt foarte bună la sugerarea ideilor şi a momentelor în asemenea cazuri, şi dacă tu...

– Bună, Elissa! O vijelie mică, într-un costum roz de jogging, năvăli în sala de arte, urmată de însuşi Gray McCall.

– Mandy! Elissa o îmbrăţişă scurt pe fată. Cele

două erau acum bune prietene. Mandy îşi petrecuse timpul cu Elissa şi cu suporterii la ultimele trei meciuri de fotbal la care asistase. Jackie rămăsese cu Gray tot timpul. El fusese cel care adusese fetiţa la sfîrşitul *jocului*. Elissa aşteptase ca el să-i sugereze să cineze toţi împreună, lucru pe care-l menţionase în noaptea cînd ea interpretase greşit relaţia lui cu Jackie. Totuşi subiectul acesta nu mai apăruse niciodată. Elissa ajunsese s-o cunoască pe Mandy destul de bine, dar pe mama copilului deloc. Încerca să nu fie deranjată de treaba asta.

– Jackie avea nevoie urgent de o persoană care să aibă grijă de copil, îi explică Gray Elissei. Bunul ei unchi este ocupat cu serviciul. Ea a lăsat-o pe Mandy aici şi eu sînt legat de studenţii mei şi de cercetarea biologică pe care o efectuăm în laborator. Apoi la ora patru mai am un antrenament de fotbal. Crezi că ai putea...

– Mandy poate sta aici, spuse Elissa mai înainte ca el s-o întrebe. Avem un meci de volei la ora patru, cu liceul *Freeport,* dar poate să vină cu mine.

– Şi să privească inevitabila distrugere? spuse Connie în timp ce se ridică în picioare. Bietul copil. Lissy, gîndeşte-te la ce ţi-am spus şi aminteşte-ţi, îţi stau la dispoziţie pentru orice vei avea nevoie.

Gray o privi plecînd şi dădu din cap.

– Nici măcar n-o să te întreb despre ce a fost

vorba. Fără îndoială că s-a spus ceva groaznic, după cum o cunosc pe îndrăzneaţa domnişoară Ware. Îţi mulţumesc pentru favoare, Lissy. Mandy, iubito, ne vedem mai tîrziu.

– Unchiul Gray îţi spune Lissy, exact aşa cum îţi spun Aaron şi Andrew, zise Mandy după ce Gray plecă. Elissa zîmbi slab.

– Am observat asta. Ea părea mult mai apropiată de fetiţă. Şi tocmai am observat şi altceva. Mandy, ţi-ai făcut găuri la urechi! Mandy strălucea de mîndrie.

– Paul m-a dus la plimbare sîmbătă. De la cinci ani am tot aşteptat să mi le găurească, dar mămica şi cu unchiul Gray întotdeauna au spus nu. Dar de sîmbătă Paul o să fie noul meu tătic, şi el a spus: „De ce să nu aibă Mandy Găuri la urechi?" Aşa că mămica a spus: „Bine, dar eu n-am de gînd să mă uit", şi Paul a spus că o să meargă el cu mine. Am spus „Au!" numai atunci cînd m-a înţepat cu acul, dar n-am sărit şi nici n-am plîns.

Elissa ascultă cu atenţie pînă la capăt monologul, dar sintagma întîmplător menţionată „el o să fie noul meu tătic" aproape că acoperi totul. Gray nu menţionase că fratele lui, Gordon, şi Jackie erau divorţaţi.

– Aşa că acum o să ai doi tătici, spuse ea cu grijă. Era pe cît de curioasă, pe atît de confuză şi se simţea vinovată că încearcă să obţină informaţii de la un copil de opt ani, în loc să-l întrebe pe Gray.

– Cam aşa, spuse Mandy ridicînd o bucată de cretă. Ea desenă pe tablă un soare mare, rotund, care zîmbea. Un tătic în casă şi un tătic în ceruri.

– În ceruri? zise Elissa, nevenindu-i să creadă.

– Primul meu tătic a murit, explică Mandy. Aşa că el trăieşte în ceruri acum şi o să-l am pe Paul drept tăticul următor. Întotdeauna mi-am dorit un tătic care să locuiască în aceeaşi casă cu mine, chiar dacă mămica spunea că e deosebit să avem un tătic în ceruri.

– Gordon e mort? Elissa fu lovită ca de trăsnet. Fratele geamăn al lui Gray era mort?

Mandy dădu din cap.

– Gordon. Aşa se numea primul meu tătic. Eu nu mi-l aduc aminte, dar ştiu că el arăta exact ca unchiul Gray, pentru că erau gemeni. La fel ca suporterele acelea gemene, Polly şi Patty.

Mandy continua să povestească ceva despre asemănarea dintre Polly şi Patty şi păpuşile ei Barbie, în timp ce Elissa se cufundase în scaun, fără grai. Se simţea văduvită într-un mod ciudat pentru că, deşi nu-l cunoscuse niciodată pe Gordon McCall, Gray îi vorbise destul de mult despre fratele lui, încît ea simţea că parcă l-ar cunoaşte. Aşteptase cu nerăbdare să-l întîlnească pe Gordon deşi nu sugerase nimc în sensul ăsta, crezînd că Gray ar putea eventual să se suprere. Dar acum asta nu se va mai întîmpla niciodată. Gordon era mort!

Mandy nu era afectată de tăcerea Elissei. De

fapt, ea uitase total de asta. Vorbea destul pentru amîndouă în timp ce era ocupată să umple tabla cu picturile ei în cretă. Cu puţin înainte de ora patru, Elissa cea tristă şi fetiţa vorbăreaţă s-au dus în sala de gimnastică, unde era adunată echipa de volei. În echipă mai rămăseseră doar şapte fete. După cum prevăzuse Elissa, Vicky plecase imediat după ziua fatală apariţiei ei în casa lui Gray. Plecarea ei nu afectase lanţul de înfrîngeri a echipei. Şirul de înfrîngeri continuase, deşi ele reuşiseră să marcheze, din cînd în cînd, cîte un punct.

– Hei, domnişoară Emory, ne-ai adus o nouă jucătoare? glumi geamăna Kovach cînd o observă pe Mandy.

– Eu ştiu să joc volei, spuse Mandy, dar trebuie să-mi arăţi cum.

Echipa de la *Freeport* nu sosise încă, deşi Laretha, Adrienne, Bethany şi geamăna o învăţaseră pe rînd pe Mandy elementele de bază din volei. Celelalte trei fete erau absorbite într-un studiu al unei copii referitoare la farmec, iar Elissa stătea pe bancă, pierdută în gînduri. Şi toate gîndurile ei erau despre Gray şi Gordon McCall.

Un bărbat scund şi gras, cu o faţă aspră, sosi la ora patru şi treizeci şi cinci de minute şi se prezentă drept antrenorul echipei feminine de volei de la liceul *Freeport*.

– Asta e, adăugă el, încruntîndu-se. Am fost antrenor pînă în după-amiaza asta cînd au venit

doar patru fete pentru meci. Acesta este al cincilea meci pe care a trebuit să-l pierdem în acest sezon, deoarece ele nu se pot deranja să joace. Iar eu m-am săturat. Plec. Am venit pînă aici doar ca să vă spun că astăzi nu va mai fi nici un meci. Noi pierdem şi e victoria voastră.

– Victoria noastră! exclamă Adrienne. Noi cîştigăm. E a noastră victoria? Echipa noastră are o victorie?

– Am cîştigat un meci! ţipă Laretha. Ea şi geamăna s-au îmbrăţişat.

– Indiferent ce se întîmplă nu vom avea un record fără victorii în acest sezon! Euforia odată instalată afectă pe toată lumea, chiar şi pe Rachel, Donna şi Shannon. După multe ţipete, îmbrăţişări şi salturi de bucurie, fetele părăsiră sala de gimnastică. Prinsă de extazul acestor evenimente, Mandy insistă să meargă pe terenul de fotbal să-i spună unchiului ei vestea minunată.

– Echipa noastră a învins, unchiule Gray! ţipă ea în timp ce alerga pe poteca care ducea la el. Împărţind acest moment istoric de glorie împreună cu çelelalte fete, ea se considera acum o parte din echipă.

– Am cîştigat meciul! Gray părăsi locul unde se desfăşura un exerciţiu de antrenament, pentru a se alătura, pe margine, lui Mandy şi Elissei.

– Echipa de volei a cîştigat un meci? zise el mirat.

– Şi nici n-a fost nevoie să-l jucăm, adăugă Mandy.

– Vai, deci aşa a fost înfrîntă echipa *Freeport?* zîmbi larg Gray. Asta nu prea e o adevărată victorie.

– A fost înregistrată ca o victorie, spuse Elissa calmă. Şi vom avea o victorie indiferent de cum o s-o obţinem. Îţi dai seama că ai pierdut pariul nostru, nu-i aşa Gray? Şi, potrivit mizei pariului, tu vei însoţi dansul toamnei vinerea aceasta. Şi deoarece cade în ziua de Halloween anul acesta, va avea o temă de Halloween. Ea o luă pe Mandy de mînă s-o scoată de pe teren. O iau pe Mandy la mine acasă. Poţi să treci s-o iei după antrenament.

– Dacă echipa cealaltă e înfrîntă asta înseamnă că nici tu n-ai cîştigat pariul, strigă Gray după ea. Şi asta mai înseamnă de asemenea că n-o să însoţesc dansul.

Elissa nici nu se uită înapoi.

– Eu am de gînd să fiu un creion roşu de Halloween, i se confesă Mandy în timp ce mergea pe lîngă Elissa. Mămica mi-a făcut costumul. Paul mă duce pe mine şi pe prietenii mei să colindăm „Ne daţi ori nu ne daţi", pe la casele oamenilor, în timp ce mămica ne dă bomboane acasă, afară.

Ea scăpă din mîna Elissei pentru a face o roată în iarbă, vorbind tot timpul. Elissa ajunse la concluzia că Mandy avea un real talent de a prelungi discuţiile. Nimic nu mai rămînea de spus după ce vorbea ea. Era tot atît de comunicativă şi deschisă, pe cît de tăcut şi precaut era unchiul ei. Pînă cînd Gray veni s-o ia pe Mandy, fetiţa se

autoinvitase la cină şi ocupase loc la masă.

– Seth m-a rugat să-ţi spun că ia cina acasă la Brenda, îi spuse Gray Elissei cînd intră în bucătărie.

Ea dădu din cap absentă şi continuă să zdrobească cartofii. Gray o privi pentru o clipă, încruntîndu-se.

Mandy se dezlănţui.

– Unchiule Gray, în seara aceasta mîncăm la cină pui fript. Vrei s-o întreb eu pe Elissa dacă poţi să rămîi şi tu?

– Nu-i nevoie s-o întrebi, spuse Aaron. Domnul antrenor ştie că poate mînca aici ori de cîte ori doreşte.

Elissa era încă tăcută. Gray îi aruncă o privire întrebîndu-se de ce părea preocupată şi retrasă. Rămase tăcută tot timpul cît dură cina, deşi copiii compensau lipsa ei de conversaţie cu un potop neîntrerupt de discuţii de-ale lor.

Cînd ajunseră la desert, vafe cu vanilie şi un amestec de budincă, Mandy o întrebă:

– Elissa, ai să te duci cu unchiul Gray la dansul acela de Halloween?

Aaron şi Andrew chicotiră. Gray zîmbi, dînd din cap.

– Elissa va merge la dans, Mandy. Dacă eu va trebui să-i fiu însoţitor, atunci va merge.

– Bine, spuse Mandy. Pentru că eram îngrijorată să nu fii trist de Halloween, unchiule Gray.

– De ce să fie trist de Halloween? întrebă

Andrew curios.

– Pentru că unchiul Gray întotdeauna m-a dus pe la case colindînd „Ne daţi ori nu ne daţi", numai anul acest nu, explică Mandy. Dar e în regulă, pentru că unchiul Gray poate să stea în schimb cu prietena lui, nu-i aşa Elissa?

– Prietena? veni ca un ecou întrebarea lui Aaron. El făcu ochii mari. Lissy, tu eşti prietena domnului antrenor McCall?

– Prieteniile au o vîrstă mai mică de douăzeci şi cinci de ani, spuse Elissa. Ceea ce mă face să fiu prea bătrînă pentru a fi una dintre ele.

– Şi unchiul Gray este prea bătrîn ca să aibă una? întrebă Mandy cu adevărat îngrijorată.

– Hei, asta devine din ce în ce mai personal, copii, spuse Gray. Haideţi să vorbim despre altceva.

– Neapărat. Elissa se ridică şi începu să strîngă masa. Hai să fim evazivi şi să ne asigurăm că păstrăm totul la un nivel superficial, astfel încît nimic important să nu fie vreodată dat la iveală. Vocea ei era fermă, tonul încordat şi fragil.

Cei trei copii tăcură pentru prima dată, uitîndu-se nesiguri de la Elissa la Gray.

– O să vă certaţi precum Seth şi Brenda? întrebă Aaron. Ei întotdeauna au discuţii.

– Nu va fi nici o ceartă, spuse Gray. Totul e bine. Tuşi şi reuşi să zîmbească calm şi deschis.

– De ce nu vă duceţi voi să vă terminaţi desertul în camera cealaltă, în faţa televizorului?

– Pentru ca voi doi să vă certaţi aici şi noi să nu vă auzim, surîse Andrew cu neruşinare. Sigur, o să ne facem pierduţi.

El îşi luă farfuria şi părăsi bucătăria urmat de ascultătoarea şi vesela Mandy şi de Aaron. Jaws, plin de speranţă că va primi de pomană, fugi după ei.

– Ce nu este în regulă? întrebă Gray în clipa cînd cei trei plecară. Elissa stătea la chiuveta din bucătărie cu spatele la el, concentrată asupra limpezirii vaselor înainte de a le aranja în dispozitivul de uscare.

– Ce ar putea oare să nu fie în ordine? replică ea. Totul e în regulă, tu ai spus-o.

El se uită la ea nedumerit.

– Eşti supărată în legătură cu pariul? Pentru că nu l-am renegat, Lissy? Din punct de vedere tehnic nici unul dintre noi n-a cîştigat, aşa că amîndoi trebuie să însoţim dansul acela. Iar tu nu va trebui să găteşti nici o cină specială pentru mine. Deja mi-ai servit atît de multe aici, încît...

– Dă-l naibii de pariu şi de dans şi de cină, nu dau doi bani pe ele.

Ea se duse spre colivia păsării, aruncă nişte firimituri pentru Peep şi ieşi în mica curte din spatele casei. Stătu acolo în iarbă, legănîndu-se înainte şi înapoi pe călcîie şi privind în sus, spre cer.

– Aş dori să mă faci şi pe mine să înţeleg ce se petrece cu tine.

Ea se întoarse cînd îi auzi vocea. Stătea în

picioare pe lespedea de beton, cu braţele încrucişate peste piept. Părea confuz şi îngrijorat, iar Elissa simţi că în mod voit îşi ţinea sub control mînia. Ar fi vrut să facă la fel, dar acum era prea tîrziu. Explodase, iar el voia să ştie de ce.

– Ai fost iritată pe tot parcursul cinei, spuse el venind să se aşeze în faţa ei.

– Şi chiar mai înainte de asta. Ea ridică din umeri. Sînt într-o dispoziţie proastă. Se mai întîmplă uneori.

Îşi dorea în tăcere ca el s-o convingă, s-o determine să-i spună ceea ce într-adevăr o deranja.

Gray însă nu intenţiona să facă asta. Inima lui rece şi nepăsătoare, nemarcată de mult timp de sentimente şi complicaţii, evita cercetarea sentimentelor.

– În regulă, spuse el brusc. E timpul s-o iau pe Mandy acasă. O să te sun în legătură cu dansul de vineri.

Elissa ştia că în ceea ce-l privea, asta era tot. Dar nu şi pentru ea.

– Gray, aveai vreodată de gînd să-mi spui că Gordon e mort? întrebă ea impulsiv.

Vocea ei era înceată, dar Gray auzea fiecare cuvînt. Şi asta îl opri din drum. Rămase nemişcat ca şi cum ar fi îngheţat pe loc.

– Ai vorbit mult despre Gordon, continuă ea. El apărea atît de natural în discuţie, dar n-ai menţionat niciodată că a murit. Am fost şocată cînd mi-a spus Mandy.

– Mandy ţi-a spus? se auzi glasul lui ca un ecou. Rămase nemişcat şi cu trupul rigid.

– Ce s-a întîmplat Gray? Cînd a murit? Se pare că Mandy nu mai are nici o amintire reală despre el, aşa că presupun că...

– Gordon a murit acum opt ani din cauza unei rare tumori pe creier, care s-a dezvoltat rapid. Mandy era doar un copil, aşa că e normal să nu mai aibă nici o amintire despre el.

– Acum opt ani, şopti Elissa. Asta s-a întîmplat atunci cînd ai renunţat la şcoala medicală şi cînd ţi s-a stricat şi căsnicia.

Ea ştia, fără ca el să-i spună, că moartea lui Gordon fusese un catalizator al ambelor evenimente.

– Nu am vrut în mod intenţionat să nu-ţi spun, Elissa. Strînse din dinţi atît de tare, încît îl durea maxilarele. Doar că se pare că n-a fost niciodată momentul potrivit. E atît de... Este mult prea... Vocea lui se pierdu.

– Serios? Personal? Iar noi am păstrat între noi tot ce este amuzant şi neînsemnat?

– Nu întotdeauna, o contrazise el, uimind-o.

Ea îi oferise o ieşire perfectă şi era încurajată şi veselă pentru faptul că el nu se folosise de aceasta.

– Noi am vorbit despre mama ta, continuă el. Tu mi-ai spus ce îngrijorată eşti pentru ea şi cît de greu îţi este s-o vezi suferind. Am discutat despre tatăl şi despre fraţii tăi şi despre cum se adap-

tează ei situaţiei. Nici unul dintre acestea nu este amuzant şi neînsemnat, Elissa.

– Chiar şi atunci cînd am discutat serios, tu n-ai adus niciodată vorba despre moartea lui Gordon.

– Nu. El îşi strînse mîinile în pumn. Un sentiment de părăsire i se infiltrase în fiecare por şi se simţea învins.

– Ai spus că sînt evaziv şi superficial.

Îşi îndreptă umerii, obosit.

– Cine te poate învinovăţi pentru faptul că eşti furioasă?

– Furioasă? Ea îl prinse de braţ şi-l întoarse cu faţa la ea. Îmi pare atît de rău de moartea lui Gordon, Gray. Îmi pare atît de rău! Ai avut atîtea pierderi şi atît de multă suferinţă. Dar pierderea fratelui tău geamăn... Ea se opri stăpînindu-şi un suspin. Sesizase în vocea lui Gray, simţise o dragoste adevărată, pură, atunci cînd vorbea despre Gordon. În mod instinctiv ea ştia că pierderea fratelui său geamăn fusese devastatoare, rănindu-l atît de mult, încît nici după atîta timp nu-şi putea aduna puterile ca să vorbească despre el. Ea nu-şi putea imagina cum este să înduri o asemenea pierdere. Gray îi supravieţuise, dar cicatricele erau adînci. Elissa îl ţinu îmbrăţişat strîns, deşi el nu-i răspundea. Nu conta. Pur şi simplu ea îl ţinea şi mai strîns şi se ghemuia şi mai aproape la pieptul lui. Inima îi ardea de dragoste pentru el. Voia să-l vindece cu căldura mîngîietoare a iubirii

ei, să topească zidurile pe care el şi le construise în jurul lui.

– Nu încercam să ţin asta secret faţă de tine, spuse el în cele din urmă. Voiam ca tu să ştii, mă bucur că acum ştii.

– Pur şi simplu n-ai vrut să fie nevoie să-mi spui, spuse ea încet. Înţeleg. Pentru mine este mai uşor să vorbesc despre accidentul mamei cu oameni care deja ştiu despre asta. Însă mi-e greu cînd trebuie să-i spun cuiva care nu ştie şi să fac faţă reacţiilor lor. Te întristezi din nou. Eu chiar te înţeleg, Gray.

El se desprinse din îmbrăţişare şi se uită în jos la ea cu o privire întunecată şi intensă.

– E mai mult decît atît, Elissa. Vezi tu, cînd sîntem împreună nu mă gîndesc întotdeauna la Gordon. Pentru prima dată în opt ani de zile, el nu se află mereu în gîndul meu. Cînd sînt cu tine, mă gîndesc la tine, la ceea ce facem şi la ceea ce vorbim. El rîse scurt. Cred că asta se numeşte a trăi în prezent. Poate că se numeşte pur şi simplu a trăi. Oricum, nu prea m-am descurcat bine la capitolul ăsta, pînă cînd nu te-am întîlnit pe tine din nou pe pista terenului de juniori ai liceului, cu nouă săptămîni în urmă.

– Vai, Gray, şopti ea cuprinzîndu-i faţa în palme. Era atît de îndrăgostită şi el avea atît de multă nevoie de ea! Dacă ar putea să-i transforme acea nevoie în dragoste! El îşi ridică braţele s-o îmbrăţişeze cînd uşa de la bucătărie

se trînti, deschizîndu-se larg, şi Andrew strigă:

– Lissy, un telefon pentru tine! E prietena ta, Jill, din California.

Elissa închise ocii şi blestemă groaznica sincronizare.

– Andrew, spune-i lui Jill că o sun eu.

Dar Gray deja se îndepărtase. Ea ştia, în timp ce-l privea mergînd agale către casă, că pentru el clipa vreunei revelaţii sentimentale intense se sfîrşise, îl urmă, simţindu-se frustrată. În acele clipe preţioase ei fuseseră atît de aproape, şi pentru prima dată Gray se deschisese în faţa ei, dîndu-şi la iveală gîndurile şi sentimentele. Şi fusese pe punctul de a o lua în braţe! Jinduia după atingerea lui. Dar ei se întoarseră în mijlocul circului familiei Emory.

Sentimentele ei o tulburau profund, iar trupul îi era excitat şi neliniştit. N-o ajuta cu nimic faptul că Gray părea calm şi stăpînit.

– California? spuse el cînd reintrară în bucătărie. Uneori uit că tu locuieşti departe de aici.

– Am să mă întorc de îndată ce mama se poate descurca acasă fără mine.

Ea lansase o provocare verbală, dar Gray nu reacţionă la ea.

– De fapt, cum s-a întîmplat de te-ai stabilit în California? întrebă el.

Contrastul dintre omul vesel şi degajat de acum şi bărbatul sentimental şi sensibil care fusese cu cîteva minue în urmă era uimitor. Elissa

trebuia să-şi stăpînească impulsul de a-şi arăta nemulţumirea şi frustrarea. Se întorceau să joace după regulile lui; în seara aceea nu va mai fi nici o discuţie despre Gordon. Probabil că Gray considera acest subiect închis pentru totdeauna.

El continuă s-o necăjească.

– Ai fost una dintre acele fete palide care ascultau discuri cu *Beach Boys* şi visau să facă surfing pe plajă? Ţi-ai dorit întotdeauna să fii *Fata Californiei?*

– Nu chiar, spuse ea ţîfnoasă. Trei dintre prietenele mele şi-au planificat ca după absolvire să se mute acolo şi m-au invitat şi pe mine. Eu nu ieşisem niciodată în afara statului Ohio şi am decis că ar fi o aventură interesantă. Şi, desigur, mai era un bărbat.

Ea îi aruncă o privire provocatoare.

– De obicei aşa se întîmplă, spuse el blînd.

– Prietenul meu de la colegiu, Todd Merrill, avea o slujbă undeva în sudul Californiei.

– Şi? Bănuiesc că idila a întîmpinat greutăţi, căci este pentru prima dată cînd îl menţionezi pe prietenul tău de colegiu, Todd Merrill.

Cîtă dreptate avea el! Elissa făcu o grimasă.

– Todd s-a dus în California, a văzut toate acele blonde de pe plajă şi a decis că nu dorea o prietenă stabilă.

– Scuză-mă dacă menţionez ceea ce este evident, dar tu eşti blondă.

– A, dar eu nu sînt bronzată.

Gray rîse. Elissa, de asemenea, nu se putu abţine să nu zîmbească. După şocul iniţial, discuţia nebunului de Todd Merrill în legătură cu ideea sa de a fi playboy pe coasta de vest, devenise o sursă de distracţie pentru ea. Todd chiar purta lanţul de aur şi spunea tuturor „iubito".

– De ce nu încerci să-ţi chemi înapoi prietenul acum, Lissy? sugeră Gray. Eu trebuie s-o iau pe Mandy acasă. El făcu o pauză. Şi, apropo, ai să mergi la dansul acela vineri. Nici să nu te gîndeşti să nu apari, fiindcă am să vin după tine şi am să te tîrăsc acolo.

– Ai cel mai încîntător mod de a cere unei femei să iasă cu tine. Şi în locurile cele mai emoţionante! Ea îi zîmbi, avînd o voce extrem de dulce.

– Oare ce ar putea să fie mai presus de emoţia însoţirii dansului de toamnă de Halloween împreună cu tine? Noapte bună, Elissa.

Gray ieşi rîzînd.

Pe de altă parte, Elissa nu simţea deloc nevoia să rîdă.

Capitolul 10

Doar cîţiva studenţi purtau costume de Halloween la Dansul toamnei, deşi suporterii care sponsorizau evenimentul, încercaseră să promoveze ideea de a se îmbrăca festiv. Oricum, era o ştire obişnuită aceea că tocmai suporterii refuzaseră să poarte costume şi acest fapt dădea o lovitură grea eforturilor promoţiei lor.

Gray şi Elissa au ales să poarte blugi şi cămăşi – culoarea lui favorită fiind albastrul intens. Bluza ei era albă, cu nasturi multicolori ca pietrele preţioase. Stăteau împreună pe lîngă vasul cu punch, păzindu-l de încercările fiecărui elev de a face exces de alcool. Muzica grea, metalică, zbiera din boxele cu volumul dat la maximum, în timp ce băieţii şi fetele se deplasau de colo-colo, în interiorul şi în afara sălii de gimnastică, părînd plictisiţi. Foarte rar dansa cineva.

– Dansurile din Riverview s-au schimbat un pic de cînd eram eu în liceu, spuse Elissa. Ea trebuia să stea pe vîrfurile picioarelor şi să ţipe în urechea lui Gray ca să fie auzită. Ele sînt tot atît de groaznice pe cît îmi amintesc şi eu.

– Nu erau aşa la liceul nostru din Columbus, spuse Gray lăsîndu-se în jos. Gura lui era prea apropiată de urechea Elissei, buzele sale aproape că îi atingeau pielea. Noi am avut întotdeauna orchestre pline de viaţă care cîntau o muzică grozavă şi toată lumea dansa fiecare dans.

Elissa se apăra cu tărie de tremurul nervos pe care i-l evoca apropierea lui.

– Sună precum o scenă din cartea comică a Veronicăi şi a lui Archie. Şi oricum, nu te cred. Toate dansurile de liceu sînt ca acesta. Iadul pe pămînt, în special pentru nefericiţii însoţitori. Vai, cît urăsc asta!

Ceea ce era în mod special greu de suportat, ceea ce o afecta mult mai rău decît muzica zgomotoasă şi atmosfera neprietenoasă, era faptul de a sta pe acolo, purtînd mici discuţii impersonale cu Gray. Fiecare conversaţie pe care o avuseseră de la dezvăluirea morţii lui Gordon, la începutul săptămînii, fusese în general stupidă şi superficală. Păi, ea comunicase mai mult făcînd schimb de idei personale cu cei care formau numărul greşit şi sunau la telefon. Şi era foarte conştientă că nu va exista nici o discuţie de nici un fel în acea seară. Nu în sala de gimnastică din

Riverview.

– Mai bine mă duc acasă să-l ajut pe Aaron la ortoepie, murmură ea.

– Vorbeşte mai tare că nu te aud, spuse Gray. Buna lui dispoziţie jovială contrasta puternic cu a Elissei. O să trebuiască să-mi ţipi în ureche. Destul de incredibil, dar cineva tocmai a dat volumul şi mai tare.

– Şi o să-l dea mai încet chiar acum! Cu multă hotărîre, Elissa se îndreptă spre scenă. Elevul care potrivea muzica tocmai ridicase nivelul de decibeli la un volum periculos de mare, de-ţi spărgea timpanul. Ea îi ordonă să-l dea mai încet şi apoi mai încet, pînă cînd îşi putu auzi propriile gînduri în loc de cîntecele de neînţeles. Ea se întoarse şi-i găsi pe Seth şi pe prietena sa Brenda, stînd lîngă vasul de punch împreună cu Gray.

– Doamne, Elissa, e jenant ce faci, se plînse Seth. E destul de rău că ne spionezi aici, darămite să-l faci pe Matt să micşoreze volumul muzicii atît de mult, încît de-abia să o poţi auzi.

Din partea lui asta era o supraexagerare ostentativă, dar una pe care Elissa şi-o dorea să fie adevărată. Ea nu-i răspunse nimic, dar îşi dădu ochii peste cap şi se uită la ceas.

– Îţi sugerez să verifici calendarul în schimb, spuse Gray cu o voce uscată. Noi sîntem aici de cel puţin trei luni.

– Voi aveţi de gînd să dansaţi? întrebă Brenda, privindu-i cu interes pe Gray şi apoi pe Elissa.

– Muzica asta nu este pentru dans, Brenda, ci pentru a te pocni în cap, spuse Gray. Noi vom trece peste dans, mulţumesc.

– Aţi dansa dacă Matt ar pune un cîntec lent? insistă ea. Era o brunetă drăguţă, cu ochii căprui, prima şi singura fată din Riverview care trezise şi întreţinea interesul nestatornicului Seth Emory de şase luni de zile. Modul ei de a-l ţine în frîu nu prezenta nici un semn de slăbire a hăţurilor şi Elissa se întreba dacă discuţiile, de la bărbat la bărbat, purtate între Seth şi Gray se refereau şi la acel mod de stăpînire a siutaţiei.

– Intenţionez să-i spun lui Matt să pună o muzică pe care să putem dansa, decise Brenda şi se ridică brusc să plece, cu Seth în urma ei.

– Brenda nu cere, ea ordonă, spuse Gray distrat. Îi prevăd un viitor strălucit ca paznic de închisoare sau ca instructor de antrenamente în tabăra de marină militară. Şi spun asta nu pentru că ea se află în liga ta încă, dar...

– Vrei să insinuezi că eu sînt obişnuită să comand? îl întrerupse Elissa mirată.

– Să insinuez? El zîmbi cu o privire veselă şi jucăuşă. Poate că el o necăjea, sau flirta, sau poate le făcea pe amîndouă, dar Elissa îşi pierduse prea mult echilibrul pentru a-şi da seama de asta şi a-i răspunde ca atare.

– Eu nu sînt o fire dominatoare, spuse ea cu ardoare. Sînt puternică, încrezătoare, dar presupun că asta se poate interpreta greşit de aceia

care găsesc aceste calităţi ameninţătoare.

Se îndepărtă de el simţindu-se jignită. O clipă mai tîrziu, sala zgomotoasă de gimnastică se umplu de muzica unui cîntec lent, o melodie cunoscută şi cu nişte versuri pe înţelesul tuturor.

Elissa se uita cum Brenda îl luă pe Seth de mînă şi îl trase în mijlocul ringului de dans. Şi alte cupluri li se alăturară, iar spre sfîrşitul cîntecului mulţi elevi dansau împreună. Păreau atît de tineri şi de drăguţi, se gîndi ea, încît o neaşteptată nostalgie o cuprinse.

– N-ai dansat cu domnul antrenor McCall, Elissa, spuse Brenda venind spre ea.

– Nu m-a invitat, Brenda. Oricum, el nu-şi poate părăsi postul. Datoria lui este să apere vasul cu punch.

Brenda se încruntă.

– Zvonurile care circulă despre voi sînt adevărate? Seth şi cu mine nu ştim dacă să le credem sau nu. Eşti într-adevăr prietena domnului antrenor McCall?

Se auzi un alt cîntec are începea, versiunea lui Rod Stewart a vechii melodii clasice „Tu eşti totul". Elissa îşi adună toate puterile să reziste puternicei dorinţe senzuale evocată de muzică şi versuri.

Brenda îi cedă bucuroasă.

– Mă duc să-l iau pe Seth şi să dansez cu el din nou, spuse ea cu ochii visători.

– Seth are grijă bărbăteşte de vasul cu punch,

spuse Gray din spatele lor, privindu-le pe amîndouă. De ce nu te duci şi tu să-i ţii companie şi să te asiguri că nu se întîmplă nimic cu punch-ul, în timp ce Elissa, adică domnişoara Emory şi cu mine vom dansa împreună, Brenda?

Ochii Brendei se luminară.

– Deci este adevărat! Ea se îndepărtă şi i se alătură lui Seth, părînd mulţumită de informaţia nou aflată.

– Îţi dai seama, spuse Elissa, că, dacă noi păşim în ringul de dans, vor fi confirmate toate zvonurile care circulă despre noi, începînd de la varianta G la cea X? Şi să-i lăsăm lui Seth în grijă vasul cu punch este tot atît de înţelept ca şi a avea încredere că pisicile domnişoarei Yoder îl aduc pe Peep din vîrful stejarului. Seth şi prietenii lui au încercat să facă exces de punch anul trecut la balul studenţesc şi au fost suspendaţi de la şcoală trei zile.

– De aceea m-am gîndit să-i dau această sarcină şi formidabilei Brenda. Gray o luă de mînă pe Elissa. Nimeni nu va îndrăzni să umble la punch, în timp ce ea stă de pază.

– Da, noi femeile-dragon formăm un grup groaznic. Dominator, tenace, feroce. Ea îşi trase mîna dintr-a lui. Şi nu, n-o să dansez cu tine. De ce vrei să vorbeşti cu o asemenea femeie demonică şi ameninţătoare rămasă singură şi să vrei să mai şi dansezi cu ea?

– Pentru că eu nu te găsesc ameninţătoare.

– Vai, ba da, mă găseşti! Acum ea înţelegea clar totul. Puţine lucruri se schimbaseră de cînd se întîlniseră din nou ca bărbat şi femeie, aducînd la zi rolurile lor de mai înainte, cel de profesor şi şcolăriţă adoratoare. Gray ar lăsa-o să se apropie numai puţin şi apoi, în mod sigur, ar intra în tăcerea sa impenetrabiilă, rezervată, vigilentă. Modul lui de-ai interzice accesul la problemele sale, care se manifestase cu o săptămîna în urmă, după discuţia lor prea intimă despre Gordon, fusese ultimul caz de acest fel. Fiind o fire tenace, feroce, dominatoare, ea refuzase să cedeze.

– Şi parcă deodată am şi obosit, spuse ea, terminîndu-şi gîndurile cu voce tare.

Gray reacţionă imediat la retragerea ei, întorcîndu-i mîna la spate şi trăgînd-o pe ringul de dans.

– Ştiu ce ai de gînd. Te pregăteşti pentru o discuţie. Dar asta n-o să se întîmple.

Deşi ea schiţă discret un protest, el o lipi de trupul său tare şi cald şi începu să danseze lent.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Elissa.

– Trebuia să te fi gîndit la asta mai înainte de a mă insulta şi jigni.

În ciuda celor mai bune eforturi ale ei de a rămîne rigidă şi încordată în braţele lui, ea îşi dădu seama că îl urma, legănîndu-se împreună cu el în ritmul muzicii.

– Am glumit doar, Lissy.

El îi cuprinse în palme partea din spate a

capului şi îi apăsă uşor obrazul de pieptul lui. Degetele lui se jucau în părul ei mătăsos şi începu să-i maseze pielea capului. Ea încerca cu greu să rămînă insensibilă la toate.

– Hai s-o pornim din nou. Un pas în faţă, urmat imediat de doi paşi în sapte. În felul acesta nu poţi să pierzi esenţa problemei. Lasă-mă să te fac să înţelegi. Eu nu vorbesc despre dans.

– Elissa, îmi pare rău dacă te-am insultat sau dacă te-am jignit. N-am intenţionat să fac asta. Glumeam, am vrut să te fac să rîzi.

Mîna lui se mişca uşor, de sus în jos, pe saptele ei.

– Ha! Uite, am rîs.

El îşi strînse buzele.

– Nu m-am gîndit exact la asta.

– Tu ştii că adevărul stă în gesturi.

Ea se luptă cu impulsul trădător de a închide ocii şi de a se cuibări în braţele lui. Trupul ei înfometat îşi dorea asta cu ardoare. Deja sfîrcurile ei erau tari şi încordate şi simţea un impuls teribil de a şi le freca de pieptul lui. Pleoapele i se închiseră, dar ea le deschise imediat.

– Şi adevărul este că tu crezi că eu sînt o domi...

– O femeie caldă, frumoasă, emoţionantă, pe care o doresc mai mult decît orice pe lume.

Ea se retrase şi i se uită în ochi, privirea din ei arzînd-o cu o intensitate pe care ea o cunoştea bine. I se acceleră respiraţia.

– Chiar aşa e?

El se încruntă.

– Nu juca teatru, Elissa. Ştii foarte bine cît de mult te doresc.

– Am ştiut că obişnuiai să mă doreşti, spuse ea cu voce tremurătoare. Dar în ultimul timp n-am fost prea sigură. N-am fost sigură deloc.

Expresia feţei lui se îmblînzi.

– Păi de ce, iubito?

El începu să-i mîngîie curba sensibilă de la baza coloanei vertebrale şi simţea că trupul îi era în flăcări.

– Nu m-ai atins de săptămîni. Am petrecut ore întregi împreună şi nici n-ai încercat măcar să mă săruţi.

– Şi ai crezut că nu mai sînt deloc atras de tine?

– Ştiam că tu nu ai vrut niciodată să fii pe primul loc. Începusem să mă gîndesc că mă transformaseşi, cu succes, într-o simplă prietenă sau într-o soră, în loc de...

– Bănuiesc că dacă acum îţi spun că eşti o mică proastă înnebunită, ai s-o iei drept o jignire şi o să crezi că te insult din nou. Ştiu. Gura lui era aproape de urechea ei, iar vocea, răguşită şi seducătoare.

– Sigur că aş lua-o drept o ofensă, murmură ea. El era tare, fierbinte şi tulburat din cauza ei. Elissa se lipi mai strîns de trupul lui. Aşa că n-o face.

– Atunci, lasă-mă să-ţi aduc aminte că a fost ideea ta să petrecem un timp valoros împreună fără distracţia sexului. Şi, fiind un gentleman, am consimţit şi am ieşit cu tine. Fii sigură că am făcut asta fără nici o tragere de inimă, dar am fost de acrod cu dorinţele tale.

– Mi-ai îndeplinit dorinţele extrem de bine, spuse ea. Ai adoptat o tactică prea rigidă, pe cînd eu am vrut să spun doar...

– Asta a fost singura cale pe care am putut s-o urmez ca să mă descurc, spuse el. Cînd e vorba de tine, Elissa, pentru mine ori e totul, ori nimic. Şi, deoarece mi-ai arătat clar că nu putea fi totul, atunci a trebuit să fie nimic. Te doream atît de tare, încît n-aş fi avut încredere în mine însumi că m-aş putea opri la cîteva sărutări. Nu puteam să continuu să mă agăţ de tine, să mă aprind şi apoi să mă opresc. Mă simt ca un capăt de chibrit frecîndu-se de hîrtia abrazivă, de fiecare dată cînd te ating, Elissa. Ca pe jar, arzînd.

Ea înghiţi în sec.

– La fel mi se întîmplă şi mie cînd sînt cu tine, la fel simt şi eu.

– Ştiu. Acesta este un alt motiv pentru care am vrut să fiu reţinut. Ştiam că te pot duce în pat, dar tu mi-ai cerut să n-o fac. Aşa că asta ai vrut, asta ai avut. Dacă te seduceam, te-ai fi supărat pe mine pentru asta. Dar mi-am pus lacăt dorinţei arzătoare, am păstrat bunăvoinţa şi înţelegerea ta. Ce alegere! Nu mi-a fost uşor, Elissa.

Ea îşi ridică privirea spre cu ochii strălucitori.

– Nu, n-a fost.

– Mă scuzaţi, domnişoară Emory şi domnule antrenor McCall, răsună o voce tînără, întrerupînd discuţia lor pasională.

Le trebuiră cîteva clipe ca să răspundă. Fuseseră atît de complet absorbiţi unul de altul, încît cele ce se petreceau în jur dispăruseră împreună cu toată lumea aflată acolo. Ei puteau doar să privească uimiţi la ochii strălucitori ai suporterei Carolyn Conn, care părea să se fi materializat într-un mod magic, înaintea lor. Dar Carloyn era foarte reală.

– Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse ea politicoasă.

Gray şi Elissa îşi dădură seama că ei încă se mai ţineau în braţe, deşi melodia se terminase. Se despărţiră uşor şi încercară să-şi recapete ţinuta de cîini de pază al liceului, adecvată însoţitorilor de dans.

– Ce este, Carolyn? întrebă Elissa, abătîndu-şi privirea spre Gray.

El îi făcu cu ochiul.

– Am crezut că aţi vrea să ştiţi că cineva a turnat două sticle cu vodcă în vasul cu apă folosit pentru păstrarea merelor, spuse Carolyn.

– Vai, nu! se încruntă Elissa. Şi mai bine ar fi dacă n-ar fi vorba de fratele meu.

– Nu a fost Seth, o asigură Carolyn. Brenda îl veghează şi pe el şi vasul cu punch. Nu pot să vă

spun cine a răvăşit vasul cu mere, pentru că nu vreau să-mi trădez colegii, adăugă ea cu onestitate.

– Te înţelegem, Carolyn, spuse Gray. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Fata se îndepărtă, iar Elissa oftă.

– Acum va trebui să golim vasul acela.

Gray îi aruncă o privire de avertisment.

– Discuţia noastră nu s-a terminat, Elissa.

Ea roşi. Fuseseră întrerupţi într-un moment crucial, acela al siguranţei lui Gray în legătură cu faptul că era atît de încrezător în capitularea ei, încît ştia că o putea duce oricînd în pat dacă ar fi vrut. Asta nu era o temă asupra căreia ea se îngrijise să insiste. Îşi îndreptase energia în cu totul altă direcţie.

– Mă întreb dacă putem salva merele spălîndu-le?

– Domnişoara Wartburton a spus că noi ar trebui să adunăm cîteva din merele rămase şi să le păstrăm în frigiderul de la bufet în aşa fel, încît bucătăreasa să poată face ceva cu ele, luni.

– Acum cine face doi paşi înapoi după ce a făcut un mare pas înainte? Şi tocmai aşa poţi să pierzi în mod intenţionat esenţa, şi nici eu nu vorbesc despre dans.

– Gray, aici nu este nici timpul, nici locul, îi şopti ea.

– Vai, cerule mare, ia uită-te acolo! Justin Crothers tocmai a sărit în vasul cu mere!

– Şi uite-l şi pe Sam Wojicky ducîndu-se după el. Se tolănesc ca o pereche de bivoli în apă!

– Vai, iată persoanele pentru care existăm noi, însoţitorii, spuse Gray nostim. În regulă, se cere în mod sigur o intervenţie, dar n-am terminat de vorbit, Elissa. Nici pe departe. Am îndreptat doar o neînţelegere stupidă.

El porni către grupul de elevi care aclamau poznele din vasul de metal, de mărimea unei căzi de baie. Elissa trebuia să facă trei paşi la un pas de-al lui. Mai înainte să ajungă lîngă copiii, el se opri şi se întoarse spre ea.

– Noi am devenit buni prieteni, Elissa. Vocea lui era calmă şi seducătoare. Dar nu este suficient, pentru nici unul dintre noi. În noaptea asta vom deveni amanţi. Şi de acum înainte asta vom fi. Iubiţi şi prieteni. Nici una, nici cealaltă, ci amîndouă.

Pentru Elissa restul serii se desfăşură ca într-un vis. Din punct de vedere fizic era prezentă în sala de gimnastică şi terminase cu rolul de însoţitoare a dansului, dar activitatea ce continua să se desfăşoare în jurul ei nu părea deloc reală. Cuvintele lui Gray i se întipăriseră cu litere de foc în minte. „În noaptea asta vom deveni amanţi". Bineînţeles că asta nu se va întîmpla. Pentru a deveni iubiţi aveau nevoie de intimitate şi nimic din asta nu exista în casa familiei Emory. Dar îşi dorea ca lucrul acesta să fie posibil! Numai la gîndul că va face dragoste cu Gray, simţea fiori

senzuali ce i se răspîndeau în tot trupul. Retrăia visătoare de fiecare dată sărutările lui, fiecare atingere, şi dorinţa urgentă a propriului trup o uimea. Era îndrăgostită cum nu mai fusese niciodată. Şi a face dragoste cu bărbatul pe care-l iubea promitea să fie o culminare nemaipomenită a tuturor sentimentelor, speranţelor şi viselor ei.

Se simţea nervoasă şi emoţionată, îşi pierduse complet controlul şi se mustra pentru că dădea frîu liber fanteziilor sale. Urma să aibă o perioadă grea în care să se calmeze şi să se răcorească în noaptea aceea, în propriul său pat. În ciuda înclinaţiei sale spre visare, ea era realistă şi nimic nu era mai real decît prezenţa tatălui ei şi a celor trei fraţi mai tineri. Gray vedea situaţia în mod diferit. El se orientase şi se concentrase asupra faptului că va face dragoste cu Elissa, încă din timpul dansului. Acum acest lucru urma să se întîmple. Apropiindu-se sfîrşitul petrecerii el îi expedie pe Seth şi pe Brenda ca să stea cu Aaron şi cu Andrew pînă cînd se întorcea tatăl lor de la lucru, după miezul nopţii.

– Tu îţi vei petrece noaptea cu mine, îi spuse el Elissei, în timp ce mergeau spre parcarea şcolii. Era pustie, deoarece ei erau ultimii care părăseau clădirea.

– Nu pot să fac asta Gray, spuse ea gînditoare.

– Ba da, poţi. Vrei s-o faci şi ai s-o faci.

– Gray, ştiu că am douăzeci şi cinci de ani, ştiu

că am locuit departe de casă în timpul colegiului şi aceşti trei ani în California, dar tatăl meu are nişte idei de modă veche. El încă se mai gîndeşte la mine ca la fetiţa lui şi va face o criză de furie dacă va afla că îmi petrec noaptea în patul unui bărbat. Pe lîngă asta, se aşteaptă de la mine să fiu un exemplu pentru fraţii mei mai mici.

– Nu te îngrijora iubito, am avut grijă de tot. Am avut destul timp ca să inventez un plan. Toate acele ore pe care le-am petrecut stînd treaz şi singur în pat, dorind să fii lîngă mine. Privirea lui alunecă peste ea, studiind-o în lumina strălucitoare a becului din stradă din apropierea lor. Elissa era suplă şi bine făcută, feminină, cu pielea netedă şi strălucitoare. Trăsăturile chipului îi puneau în valoare caracterul şi puterea, aşa cum îi evidenţiau şi frumuseţea. El ştia că niciodată nu dorise o femeie atît de puternic, tocmai pentru că ştia că sentimentele lui pentru ea însemnau mult mai mult decît o puternică atracţie fizică. Îi dorea trupul, îi dorea gura sub gura lui, sînii în mîinile lui şi picioarele strînse în jurul lui, încălzindu-l cu fierbinţeala ei dulce şi moale. Dar el voia mai mult, o voia pe ea toată, cu rîsul şi cu dragostea ei, cu tot ceea ce reprezenta ea. Cu cîteva săptămîni în urmă, conştiinţa acestui fapt l-ar fi enervat peste măsură şi l-ar fi trimis în mod sigur să alerge pentru a anihila asemenea sentimente alarmante, pentru a i le şterge din memorie. Poate că nu ar fi fost capabil nici măcar să le conştientizeze.

Acum, această explozie sălbatică şi urgentă de dorinţă şi tandreţe, de anticipaţie şi nevoie, nu-l alarmase deloc. Se simţea minunat şi puternic.

– Aşa că iată planul meu. O privi şi-i zîmbi. I-am spus lui Seth să-i transmită tatălui tău că-ţi petreci noaptea la vechea ta prietenă, Connie Warre.

– Ai invocat că-mi petrec noaptea la o prietenă? rosti Elissa, scoţînd un oftat amestecat cu rîs. Este planul cel mai lipsit de originalitate pe care l-am auzit vreodată. Cred că se practică din vremuri biblice. Probabil că şi fiica lui Adam şi a Evei l-a folosit.

– N-am spus niciodată că e original. Pe de altă pare, o să ţină. Îţi aduci aminte cînd am ieşit afară, mai devreme, în seara asta, să-i vînăm pe băutorii de bere din tufişuri? Ea dădu afirmativ din cap. Ei bine, după ce am făcut-o, m-am oprit la telefonul public şi am sunat-o pe Connie. Mi-am amintit momentul în care a menţionat, în sala de arte, că îţi stătea la dispoziţie pentru orice ai fi avut nevoie. Nu eram prea sigur pentru ce se oferea voluntară, dar m-am gîndit să-i iau în consideraţie oferta. Ea a primit cu mare bucurie. Dacă tatăl sau fraţii tăi s-ar întîmpla să sune acasă la ea, căutîndu-te în noaptea asta, Connie o să te sune imediat acasă la mine.

Elissa făcu o grimasă.

– Mă simt tot atît de stîngace precum o adolescentă sau ca băutorii de bere pe care i-ai

vînat în tufişuri. Îmi pare rău, Gray. Sîntem doi adulţi cu putere de discernămînt, avînd în mod sigur vîrsta legală, dar...

– Înţeleg că respecţi sentimentele tatălui tău şi că te gîndeşti la impresia pe care le-o faci fraţilor tăi, Elissa, spuse Gray încet. Te respect pentru asta. El deschise portiera jeepului său în dreptul locului de lîngă şofer şi o urcă înăuntru. Vino cu mine în noaptea asta, Elissa.

Ea îşi aşează mîinile pe umerii lui, inima bătîndu-i sălbatic în timp ce-şi rostea angajamentul pe care îl făcuse, din toată inima, cu mult timp în urmă.

– Te iubesc, Gray.

Plecară spre locuinţa lui, şi, deşi tensiunea sexuală şi anticiparea deveniseră aproape tangibile, vorbeau şi rîdeau fără vreo urmă de stînjeneală sau sfială. Se simţeau bine unul cu altul, datorită săptămînilor petrecute împreună ca prieteni. Totuşi, cînd intrară în camera lui de zi întunecată, relaţia de prietenie dispăru, transformîndu-se într-una de pasiune. Gray o luă pe Elissa în braţe şi o duse în dormitorul lui. O aşează pe picioarele ei, jos, lîngă pat şi se priviră, înfometaţi şi fascinaţi.

– Eşti atît de frumoasă, spuse el, conturîndu-i cu un deget linia netedă şi moale a gîtului. Apoi îi cuprinse obrazul în palmă pentru a-i întoarce faţa în sus, spre el. Cu o încetineală plină de senzualitate el îşi înclină capul, portivindu-şi gura pe gura

ei, într-o apăsare profundă şi excitantă. Limba lui îi pătrunse în gură şi ea o întîmpină, plăcerea răspîndindu-i-se în tot trupul într-un vîrtej ameţitor. Continuară să se sărute, iar Elissa îşi strînse braţele în jurul lui, ascunzîndu-se pieptul lui, în timp ce îi scăpă un geamăt de dorinţă. Gura lui era fierbinte şi insistentă, iar ei îi plăcea asta. Îl iubea, îi dorea atingerea, iar cu fiecare mîngîiere abilă a degetelor sale, pasiunea i se intensifica pînă la durere. Gray îi desfăcu nasturii bluzei, îi desprinse sutienul, şi apoi se aşeză cu ea pe pat. Îşi petrecuse multe ore febrile imaginîndu-şi această scenă, cum ar arăta ea în patul lui. Acum ştia. Sînii îi erau rotunzi şi plini, cu sfîrcurile încordate de excitare.

– Vreau să te văd, să te gust, spuse el, gemînd. Coborî capul spre sîni, udîndu-i cu limba, mîngîindu-i cu buzele mugurii încordaţi şi trandafirii. Mîinile îi alunecară spre talia ei, peste abdomen, urmînd rotunjimile şoldurilor şi moliciunea coapselor. Elissa se arcui, gemu şi deodată nu-i mai fu suficient să se lase mîngîiată. Dorea să-i exploreze trupul cu pasiunea propriei sale dorinţe. Îi trase cămaşa afară din blugi. Curajoasă, îşi puse mîna pe umflătura blugilor, plimbîndu-şi-o peste bărbăţia tare şi fierbinte. El gemu de plăcere. Nu mai tolerau bariera hainelor şi, rîzînd de propria lor nerăbdare, se dezbrăcară unul pe celălalt. Goi, în sfîrşit, ei se întinseră împreună, sărutările devenindu-le mai frenetice, mîngîierile

mai fierbinţi, mai îndrăzneţe şi tulburător de intime. Gray o trase în jos, spre el, iar ea îl strînse în braţe, incapabilă să se mai controleze. Gura lui era flămîndă, mîinile cercetătoare, dar propria ei înfometare se potrivea cu a lui. Pasiunea lor ardea mai strălucitor, mărindu-se cu o flacără şi mai înaltă. Ea se agăţă de el, cu picioarele larg desfăcute, iubindu-i cu mîinile bărbăţia tare şi fierbinte. El pulsa de încordare şi-l simţi că lupta să-şi păstreze controlul, chiar dacă părea să cedeze pasiunii sălbatice dintre ei.

– Te doresc atît de mult, Gray, spuse ea, rostind cuvintele pe care dorise să i le spună de săptămîni întregi. Te iubesc, te iubesc!

Gray nu mai avea cuvinte, ci numai sentimente, atît de puternice şi de intense, încît ştia că era aproape de capitulare. Era prins de valul ameţitor al dorinţei pentru Elissa, pe care ea i-l transmisese pînă în adîncurile fiinţei. Reuşise să se abţină pentru a avea timp să ajungă la sertarul de la noptieră, pentru pacheţelul de protecţie. Apoi o luă pe Elissa în stăpînire, înnebunit de dorinţă. O penetră cu putere, mişcîndu-se febril în interiorul ei. Trupurile li se potriveau ca şi cum ar fi fost făcute unul pentru altul. În timp ce se mişcau împreună într-un ritm frenetic, apăsarea şi căldura se transformară într-o excitare arzătoare, într-un extaz atît de cutremurător, încît Gray începu să creadă că ea chiar fusese făcută pentru el, întocmai aşa cum el fusese făcut pentru ea. Iar

acum, în sfîrşit, erau împreună. Elissa se agăţă de el, trăgîndu-l din ce în ce mai adînc în interiorul fierbinte, strigînd fără nici o raţiune în timp ce extazul o mistuia. Gray se cufundă în ea, pierzîndu-se într-o explozie de împlinire.

Capitolul 11

Stăteau vlăguiţi unul în braţele celuilalt, în liniştea calmă şi întunecoasă a dormitorului. Cuvintele nu erau necesare. Gray îi privi pleoapele închise, căci ea se lăsase în voia somnului. Încerca să mediteze asupra celor întîmplate, dar se simţea prea plin fizic şi emoţional. El îi oferise totul, nereţinînd nimic, şi pentru prima dată în ani de zile se simţea eliberat de acea singurătate ce-i bîntuia şi-i mistuia sufletul, care îi distrusese viaţa. Sunetul strident al telefonului fu tot atît de neaşteptat şi de şocant ca o explozie. Sări în sus şi îşi frecă tîmplele, simţindu-se teribil de năuc. Elissa se ridică uşor, în coate.

– Trebuie să fie Connie, spuse ea, gemînd. Cine altcineva ar putea să sune la ora asta tîrzie? Ea se uită obosită la ceas, era trei şi unsprezece

minute. Se căţără peste Gray şi traversă patul pentru a ajunge la telefonul de pe noptieră. El rămase nemişcat privind telefonul ca şi cum încerca să ghicească cine ar putea fi. O clipă mai tîrziu, Elissa îi înmînă receptorul.

– Este pentru tine, zise ea, trezindu-se complet. Pe fir era o femeie şi aceea nu era Connie Ware.

– Jackie! exclamă Gray. Deodată el deveni agitat şi îşi deschise ochii mari, strîngînd puternic telefonul. Jackie, ce nu e în regulă?

Elissei i se strînse stomacul. Nu se putea să se fi întîmplat ceva cu Mandy! Ar fi fost prea crud, prea groaznic de suportat. Gray suferise atît de multe pierderi şi adora fetiţa. Şopti în gînd o rugăciune.

– El te-a părăsit? Tocmai a plecat? Vocea lui Gray nu mai era cuprinsă de panică, fiind înlocuită de o indignare incredibilă.

– Ce-a spus că vrea?

Elissa asculta încordată. Încerca să pună cap la cap răspunsurile tot mai furioase ale lui Gray, pentru a-şi da seama ce se întîmpla. Dar nu reuşi să afle mare lucru. Jackie vorbea mai mult şi plîngea. Ea ştia asta deoarece Gray continua să-i spună „Jackie, iubito, nu plînge", atunci cînd el nu bodogănea despre „ticălosul acela", „şacalul acela", „acel Whittier trivial"!

– Vin chiar acum, acolo, Jackie, spuse el în final. Închise telefonul şi sări din pat, aprinzînd

veioza de pe noptieră. El începu să-şi adune hainele împrăştiate. Vederea lor îi readuse în gînd amintirile pasionate şi frenetice cînd şi le scoseseră, iar Elissa simţi cum i se încălzesc obrajii. În timp ce-l privea pe Gray îmbrăcîndu-se cu aceeaşi viteză cu care se dezbrăcase doar cu cîteva ore în urmă, era sigură că pe aici, pe undeva, exista o ironie nemiloasă.

– Gray, ce se petrece? întrebă ea. Avu o senzaţie de slăbiciune cînd el o privi ca şi cum ar fi fost mirat s-o vadă acolo. Oare telefonul lui Jackie îi şterse din minte prezenţa ei atît de reală?

– Paul şi Jackie s-au certat rău, iar el a părăsit-o, spuse Gray. A lăsat-o plîngînd, singură.

– Asta se-ntîmplă des? întrebă Elissa, încercînd ca asta să nu sune ca o părere. Era dificil, pentru că ea începuse să-şi formeze o opinie sigură despre telefonul lui Jackie, din miezul nopţii.

– Nu s-a întîmplat niciodată mai înainte, spuse Gray răspicat. Biata Jackie, este atît de tristă, a avut practic o criză de isterie. Trebuie să mă duc acolo s-o calmez.

– Trebuie să conduci tot drumul pînă la Blairsville, la ora trei dimineaţa, pentru că Jackie s-a certat cu Paul? Un gînd groaznic îi trecu prin minte. Gray, el a... Paul a lovit-o?

– Sigur că nu! Dar în noaptea asta el a adus vestea că i s-a oferit o promovare care implică

mutarea la Cincinnati. El vrea să accepte slujba şi i-a cerut lui Jackie să amîne data nunţii, ca să se poată muta acolo cu el.

Gray era complet îmbrăcat acum, cu excepţia pantofilor. Se aşează jos ca să şi-i încalţe.

Înfăşurîndu-se în cearceaf pentru a păstra o fărîmă de modestie, Elissa alunecă jos din pat şi se aşează lîngă el. Îi puse mîna pe umăr.

– Gray, asta nu este o cerere nerezonabilă din partea lui Paul. De cînd el şi cu Jackie intenţionează să se căsătorească, ei...

– Nu mai intenţionează! exclamă Gray, ridicîndu-se în picioare. Făcînd asta, mîna ei fu aruncată la o parte. Paul i-a spus, neoficial, şefului său că va accepta postul. Apoi şi-a pierdut cumpătul şi s-au certat, iar acum s-a terminat cu logodna. Ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! Elissa făcu ochii mari.

– S-au despărţit? Un sentiment ameninţător îi tulbură stomacul. Şi tu te bucuri?

Ea îşi muşcă buza de jos atît de puternic, încît simţi gustul sîngelui. Încerca să nu cedeze îndoielilor groaznice care o cuprinseră. Poate că nu era aşa de rău precum se gîndea ea. Se agăţă de speranţa aceasta.

– Dar Mandy? Cum o să primească vestea asta? Părea foarte ataşată de Paul.

– Mandy este doar un copil. Şi Paul a luptat foarte mult ca s-o cîştige.

– Vorbeşti de parcă ar fi făcut o crimă, spuse

Elissa agitată. Nu văd nimic rău în asta, dimpotrivă, e admirabil că s-a străduit, ca viitor tată vitreg al lui Mandy, să stabilească cu ea o relaţie pozitivă.

Elissa îşi aminti că el chiar reuşise să-şi atingă scopul, căci fetiţa fusese foarte încîntată cînd vorbise despre faptul că nou ei tătic va locui în aceeaşi casă cu ea. Apoi îi trecu ceva prin minte. Poate că noul tătic al lui Mandy era destinat să fie tocmai bărbatul care se purtase, în toţi aceşti ani, ca un tătic neoficial. Adică geamănul tatălui ei, devotatul unchi Gray. Dar Gray nu-i era devotat numai lui Mandy. Elissa se albi. Gray sărise din patul pe care-l împărţise cu ea, chiar în noaptea în care-şi consumaseră dragostea, petnru a fugi de partea lui Jackie. Pentru a celebra sfîrşitul logodnei ei? Pentru a profita de această ruptură ca să facă propria lui mişcare pe lîngă văduva minunată a fratelui său? Elissa îşi dădu seama cît de puţin ştia despre trăinicia şi profunzimea relaţiei dintre Jackie şi Paul. Gray nu discutase asta cu ea, nici măcar întîmplător. Nu menţionase de existenţa lui Paul Whittier pînă cînd Mandy nu i-o adusese la cunoştinţă, cu inocenţă. Deodată i se părea ciudat că Gray nu acceptase niciodată ca acest bărbat să intre în viaţa lui Jackie. Pentru că era prea dureros pentru el să se gîndească la asta, o lăsa pe ea să vorbească singură? Era foarte conştientă de abilitatea lui Gray de a pune piedici în calea lucrurilor care nu-i plăceau. Putea

să şi-l imagineze reacţionînd în acelaşi fel la logodna lui Jackie cu alt bărbat. Prefăcîndu-se că asta nu s-a întîmplat, purtîndu-se ca şi cum nu ar fi avut loc. Ea avu o strîngere de inimă şi dori să-şi plîngă în hohote durerea. Privea şocată cum Gray se îndrepta spre uşa de la dormitor, fără a-i arunca măcar o privire.

– Ai de gînd să mă părăseşti fără a-ţi lua cel puţin rămas-bun?

El se opri şi îşi dădu cu mîna prin păr, părînd supărat şi zăpăcit.

– Îmi pare rău. Eu doar... E aşa o... Trebuie să plec, dar o să te sun...

Mentalitatea clasică de a te da afară. Elissa îşi stăpîni lacrimile.

– Nu-i nimic, spuse ea cu voce sugrumată. Nu te deranja.

– De ce nu înţelegi? Asta este o urgenţă. Jackie are nevoia de mine.

El ridică tonul, la fel cum creştea şi agitaţia de care era cuprins.

– Jackie are nevoie să se aşeze şi să aibă o discuţie cu Paul, ca de la adult la adult.

Gray se uita la Elissa, dar n-o vedea. Cuvintele spuse de ea nu ajunseră la creierul lui. Alte cuvinte, venite din partea altei femei, într-o altă perioadă de timp, aveau ecou în mintea lui, iar el era influenţat de conştiinţa rece, şocantă, a unui fapt cunoscut. Amintirea durerii pe care i-o pricinuise fosta lui soţie îl făcu să-i vorbească urît Elissei.

– Te porţi exact ca Lilly! ţipă el. Era geloasă pe toţi aceia care solicitau ceva din timpul şi afecţiunea mea, chiar şi pe propriul meu frate. Ea îmi reproşa fiecare clipă petrecută departe de ea, îl ura pe Gordon pentru că era bolnav, pe Jackie şi pe Mandy pentru că aveau nevoie de mine. Vocea lui se ridică şi apoi se stinse. A fost un iad, şi să fiu al naibii, nici o femeie n-o să mă mai facă să trec prin acest purgatoriu din nou!

El părăsi camera şi ieşi din casă. Elissa auzi cînd uşa se trînti închizîndu-se, zgomotul motorului în timp ce el se îndepărta în noapte. Pleca s-o consoleze pe plîngăreaţa, vulnerabila şi frumoasa Jackie, care putea să fie chiar dragostea vieţii lui. Şi ce legătură are asta cu mine?

Elissa se duse la fereastră şi privi stelele printre lacrimile care-i şiroiau pe obraji. O copleşi disperarea cînd îşi aminti că, în timpul şi după actul lor pasionat de dragoste. Gray nu-i spusese niciodată că o iubea, deşi ea îşi exprimase liber dragostea pentru el.

Nu fusese dintre acelea care să se ascundă de adevărurile dureroase, dar şi-ar fi dorit să fugă de acesta. Gray era dragostea vieţii ei şi totuşi se părea că ea era doar trecătoare în viaţa lui, un mod de a-şi petrece timpul în vreme ce Jackie era implicată în altă relaţie. Acum Jackie era liberă, iar Gray nu putea nici măcar să aştepte ca soarele să răsară pentru a se duce val-vîrtej la ea. Şi în patul ei?

– Nu ştiu ce să spun, Elissa.

Pe Connie n-o caracteriza tristeţea în timp ce ea şi Elissa şedeau la masa din bucătărie, sorbind un ceai fierbinte. Elissa îşi sunase prietena cu o jumătate de oră în urmă pentru a o lua de la casa lui Gray, iar Connie făcuse asta în mod loial, în ciuda orei tîrzii din noapte, aducînd-o pe Elissa în apartamentul ei, fără a-i pune vreo întrebare. Elissa avea nevoie să vorbească cu ea.

– Cînd Gray m-a sunat mai devreme ca să mă-ntrebe dacă te-aş acoperi la noapte, părea atît de vesel şi de fericit. Vocea lui era aceea a unui bărbat îndrăgostit la nebunie, Lissy. Eram sigură că tu şi cu Gray sînteţi făcuţi unul pentru altul.

Încă o dată Elissa îşi stăpîni lacrimile care o ameninţau de la plecarea precipitată a lui Gray.

– Nu am de gînd să stau aşa autocompătimindu-mă, zise ea furioasă. Nu fi indulgentă cu mine, Connie. Ţine-mi o cuvîntare încurajaotare, spune-mi să capăt curaj pentru că...

– ... acesta este de fapt cel mai norocos lucru care ţi se putea întîmpla, termină Connie pentru ea.

Ea oftă.

– E mai bine să fi iubit şi să fi pierdut, decît să

nu fi iubit niciodată. Marea este plină de alţi peşti. Eşti pe cale de a cuceri un tip norocos, devenindu-i o nevastă grozavă. Meriţi pe cineva mai bun. Zîmbeşte, nu e sfîrşitul lumii.

Ea făcu o pauză.

– Ce mă fac eu? Ce te faci tu?

Elissa reuşi să zîmbească timid.

– Deja mă simt mai bine.

Îşi înghiţi nodul din gît.

– Dar sînt obosită cu adevărat. Cred că o să mă duc la culcare acum. Ea îşi îmbrăţişă prietena, din toată inima. Connie, îţi mulţumesc pentru tot. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine în noaptea asta.

Împrumută de la Connie o pijama şi se cuibări pe canapeaua din mica sufragerie aglomerată. Tremurînd singură în întuneric, îşi simţi lacrimile pe care şi le stăpînise pînă atunci, începînd să-i curgă pe obraji.

– O să trec şi peste asta, continuă ea să-şi spună cuvintele ca într-o litanie. Mai întîi, se gîndi ea, trebuia să se orienteze şi să se concentreze asupra unui lucru, şi acesta trebuia să fie cu totul altceva decît Gray McCall şi dragostea pentru el. Să se gîndească la proiectele artistice ale săptămînii viitoare, să planifice meniurile pentru luna noimebrie. Să-şi imagineze familia reunită, cu mama vindecată, energică şi competentă. Să se gîndească la urcarea ei într-un avion pentru a se reîntoarce în California, la soare şi la plajă.

Imaginile vizuale nu aveau nici un efect, nu

mergeau. După fiecare apărea Gray. Îl vedea zîmbind, încruntîndu-se, rîzînd, strîmbîndu-se, necăjind-o, sprijinind-o, privind-o intens în timp ce se împlînta în trupul ei...

Elissa se ridică. Liniştea devenea apăsătoare. Avea nevoie de sunet şi localiză repede walkman-ul lui Connie, pe care-l văzuse mai devreme pe masa micuţă de lîngă fereastră. Gusturile lui Connie se îndreptau spre muzica heavy-metal, iar Elissa puse o casetă în micul aparat şi îşi aranjă căştile la urechi. După cîteva clipe îşi dori o schimbare a muzicii, dar chiar şi asta era mai bună decît tăcerea însingurată. Nu auzea nimic înafara melodiei discordante şi stătea întinsă pe spate, cu ochii închişi. După încă două melodii, uşa se deschise şi ea se ridică, privind cu ochii pe jumătate închişi la raza de lumină ce venea din hol. Inima începu să-i bată. Oare visa? Sau avea halucinaţii. În uşă era chiar Gray, îmbrăcat în blugi şi cu cămaşa albastră, aşa cum îl văzuse cu aproximativ o oră în urmă. Dar nu, ochii nu-i jucau feste. În spatele lui Gray stătea Connie, cu ochii strălucind de emoţie. Elissa îşi smulse căştile.

– Connie, cum ai putut? Ea nu se uită nici la Connie, nici la Gray, iar vocea ei era dură. Credeam că ai înţeles că...

– Elissa, te căsătoreşti cu mine? întrebă Gray.

– Acum înţelegi de ce l-am lăsat să intre? exclamă Connie, nerăbdătoare. L-am auzit bătînd la uşa din faţă şi i-am spus să plece. Dar mi-a zis că

vrea să te cearã în căsătorie. Nu puteam să îndepărtez o viitoare cerere de căsătorie, Elissa. El este tot ceea ce ai aşteptat de la viaţă de cînd aveai şaptesprezece ani! Elissa se înroşi. Discreţia nu fusese niciodată unul dintre punctele forte ale lui Connie.

– Te înşeli, Connie. Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care iubeşte altă femeie.

– Dar nu e adevărat! strigă Connie. De ce te-ar cere pe tine, dacă el ar iubi...

– Connie, vrei să ne scuzi, te rog, spuse Gray. Îţi apreciez ajutorul, dar pot să vorbesc şi eu în numele meu, mulţumesc.

Connie îşi îndreptă umerii.

– O să comand o pizza. Poate că o să puneţi ordine în toată această harababurã pînă cînd ne va fi adusă.

Părăsi camera închizînd cu grijă uşa în urma ei.

– Plecă, Gray, spuse Elissa obosită, îndepărtîndu-se de el.

– Nu.

El traversă mica încăpere din trei paşi şi îngenunche lîngă pat.

– Niciodată n-o să te mai părăsesc, Elissa. Te iubesc. Vreau să-mi petrec restul vieţii dovedindu-ţi cît de mare e dragostea mea pentru tine.

– Pot să presupun din schimbarea bruscă a sentimentelor tale că Jackie şi cu Paul s-au împăcat şi tu te-ai întors în tîrg, după o bucătăreasă şi

o companie în dormitor?

El se ridică şi se aşează pe marginea canapelei. Elissa se îndepărtă de el cît putu, dar din nefericire nu prea departe.

– Te-am jignit, spuse el şi vocea îi era încărcată de regrete. Îmi pare rău, Elissa. Îmi pare atît de rău! Dacă aş putea să retrag tot ce am spus, dacă aş putea schimba modul prostesc, lipsit de suflet, în care m-am comportat, aş face-o. Iubito, aş vrea să pot face asta.

– Nu semăn deloc cu fosta ta soţie, spuse ea încordată. Simţi cum îi tremura buza de jos şi şi-o muşcă, străduindu-se să se stăpînească.

– Ştiu, dragostea mea, ştiu. Tu eşti cea mai caldă, cea mai dulce, cea mai iubitoare şi cea mai generoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Ca să nu mai menţionez de faptul că eşti cea mai sexy, cea mai nostimă... Lista este nesfîrşită, Elissa.

Ea îşi încrucişă braţele.

– De ce, Gray? Ce te-a făcut să te răzgîndeşti? Cu nouăzeci de minute în urmă nu ştiai cum să fugi de mine destul de repede. Credeai că-ţi voi face viaţa un iad. Acum pretinzi că sînt cea mai minunată femeie din lume şi că vrei să te căsătoreşti cu mine. Mă simt ca o jucărie umană. Nu ştiu ce să cred şi ce să mai gîndesc, Gray.

Gray îi luă ambele mîini într-ale lui. Erau reci ca gheaţa şi îi frecă palmele pentru a i le încălzi.

– Ştiu că m-am purtat ca un nebun şi nu te

învinovăţesc pentru că te îndoieşti de mine, Elissa. Ceea ce trebuie să ştii este... El se opri şi îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător, întorcîndu-i faţa spre el. Mi-am petrecut opt ani din viaţă vizitîndu-le pe Jackie şi pe Mandy, dar aceasta este prima dată de la moartea lui Gordon cînd am auzit-o pe Jackie atît de supărată, atît de distrusă. Am simţit durerea şi panica din tonul ei şi mi s-a părut straniu. Ea era singură, plîngînd, exact ca-nainte, şi era ca şi cum m-ar fi chemat să-mi spună că situaţia lui Gordon se înrăutăţeşte. Se potrivea de minune cu acel obicei al ei şi a trebuit să mă duc acolo imediat.

– Iar eu am fost distribuită în rolul lui Lilly, pentru că am încercat să stau în drumul tău, spuse ea mînioasă. Gray, nimeni nu înţelege legăturile şi obligaţiile de familie mai bine ca mine. Eu n-aş sta niciodată între tine şi familia ta, dacă ei ar avea nevoie de tine.

– Ştiu, Elissa, că n-ai face asta. Pînă cînd am ajuns acasă la Jackie am reuşit să-mi amintesc ceea ce ştiam.

– Tu nu aveai ce căuta în mijlocul discuţiei dintre Jackie şi Paul, adăugă ea. Asta se numeşte intervenţie, Gray, şi este foarte diferit de ceea ce înseamnă protecţie.

El îşi aşeză coatele pe genunchi şi-şi sprijini capul în mîini.

– Iubito, crede-mă, ştiu asta acum. În timp ce trăgeam maşina în dreptul casei lui Jackie, ştiam,

de asemenea, că făcusem o greşeală de neiertat ducîndu-mă acolo, ştiam că te-am rănit pe tine, singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat. Cînd întorceam maşina ca să vin înapoi, Jackie tocmai a ieşit. Eram supărat, poate chiar mai mult decît atît, pentru că ea se calmase între timp şi era gata să recunoască că reacţionase în mod exagerat la vestea lui Paul.

– Deci, Jackie şi Paul sînt din nou împreună, spuse Elissa, privindu-l intens. Nu eşti supărat din cauza asta. Mai devreme îi mulţumeai lui Dumnezeu că s-au certat.

El îi întîlni privirea.

– Eram cu inima strînsă la gîndul mutării lui Mandy la Cincinnati, şi nu-l puteam suferi pe Whittier pentru faptul că o părăsise. Chipul lui purta pecetea unei adevărate dureri. Deodată mi-a trecut prin minte ideea că şi eu mă făceam vinovat de aceeaşi greşeală de a te părăsi pe tine, atunci cînd erai supărată. M-am simţit tot atît de ticălos, de şocat, şi de trivial, exact cum îl acuzasem pe Paul a fi. Şi nu este deloc aşa, Elissa. El le iubeşte sincer pe Jackie şi pe Mandy. A muncit să se remarce pentru a obţine promovarea. E vorba de o creştere mare a salariului şi el şi-o dorea pentru Jackie şi pentru Mandy, pentru familia pe care doreau s-o întemeieze.

Îşi scutură capul cu tristeţe.

– Jackie şi cu mine am tot stat ocărîndu-ne pe noi înşine pentru cît de idioţi sîntem. Apoi i-am

sugerat să-l sune pe Paul, să-i ceară scuze şi să-l roage s-o ierte. Cînd am plecat el era pe drum. A urmat propriul meu sfat şi iată-mă. Am venit direct aici, înainte de a mă întoarce acasă la mine. Ştiam că n-ai să fii acolo şi nu puteam suporta să stau fără tine. Vrei să-mi accepţi scuzele şi să mă ierţi, Elissa?

El îi ridică mîinile spre gura sa şi îi sărută fiecare deget.

– Iubito, te rog!

– Da, spuse ea calm. Dar nu trebuia să mă ceri în căsătorie ca să te iert.

– Eu am vrut să fac această propunere. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Elissa. N-ai să te întorci în California. Ai să rămîi aici, cu mine, în Riverview, şi o să avem copii sănătoşi şi deştepţi, care o să ne înnebunească, şi o să...

– A sosit pizza! cînta cu voce tare Connie din cealaltă cameră. Şi totuşi, sînteţi prieteni din nou?

– Vreau să trăiesc cu tine, continuă Gray stăruitor. În mod legal, cît de curînd posibil. Dacă nu ne căsătorim chiar acum, va trebui să inventăm motive pentru a te scoate din casă şi Connie va deveni o parte integrantă a relaţiei noastre, deoarece vom avea nevoie de ea ca alibi şi...

– Opreşte-te!

Ea îşi puse degetele pe buzele lui şi zîmbi pentru prima dată de cînd intrase el în cameră. Era un surîs tipic al Elissei, care-i lumina faţa şi însenina întreaga lume.

– Nu trebuie să recurgi la ameninţări. Vreau să fiu cu tine, Gray. Te iubesc. Ea se aşează mai aproape, punîndu-şi mîinile pe pieptul lui, cu o expresie calmă pe chip. Am fost distrusă cînd m-am gîndit că mă foloseşti doar pentru a-ţi lua gîndurile de la Jackie. Am fost atît de rănită, atunci cînd am crezut că te pierdusem.

El o luă în braţe şi apoi trupul său fu cutremurat de uşurare.

– Oh, Elissa, nu este aşa. Te iubesc. Şi, în noaptea asta, mi-am dat seama în cele din urmă de profunzimea sentimentelor mele pentru tine. Tu ai o contribuţie la tot ceea ce fac şi reprezinţi tot ceea ce doresc. Cu tine am descoperit o fericire pe care nu mă gîndeam niciodată că o s-o cunosc sau că o s-o am. Spune-mi că ai să mă iubeşti întotdeauna. Ochii lui se înceţoşară. Şi că n-ai să mă laşi niciodată să plec.

Elissa îl privi cu ochii plini de lacrimi. Lacrimi de bucurie, de înţelegere profundă şi de dragoste statornică.

– Te iubesc şi te voi iubi întotdeauna, şopti ea. Deodată ea zîmbi. Şi nici să nu te gîndeşti că o să te las să pleci de lîngă mine. Mi-au trebuit opt ani ca să te cuceresc şi acum, dragul meu trofeu, eşti al meu cu totul.

– Sună ca şi cum asta te face să fii absolventa de onoare a şcolii de cucerire a bărbaţilor a lui Connie Ware, spuse el calm. Dar nu mă plîng. Poate că nu realizezi încă, dar tu însăţi ai fost

prinsă în propria-ţi capcană. De către mine, bărbatul care intenţionează să te iubească din ce în ce mai mult, pe zi ce trece, pentru tot restul vieţilor noastre.

Ei se sărutară adînc, intim, un sărut plin de pasiune şi angajare a unei iubiri care nu se va sfîrşi niciodată.

– Hai să mergem la mine acasă, spuse el cu o voce răguşită, ridicîndu-se în picioare cu ea în braţe. Vreau să fac dragoste cu tine din nou, apoi să făurim planuri de căsătorie cît de curînd posibil.

– Mai trebuie încă să am grijă de tata şi de băieţi pînă se întoarce mama casă. Şi probabil că ea va avea nevoie de ajutorul meu prin casă, un anumit timp după aceea.

– Ştiu. Nu mă deranjează să-mi petrec după-amiezele şi serile acolo şi să mă îndrept într-acolo, dimineaţa, înainte de şcoală, dacă este necesar. Dar vreau să pot să-mi iau soţia acasă noaptea. Să petrec toată noaptea, fiecare noapte cu tine, ţinîndu-te în braţe şi iubindu-te...

– În regulă, voi doi, destul! strigă Connie. E timpul să ieşiţi afară şi să mă ajutaţi să mănînc pizza asta!

– ...fără a trebui să depindem de Connie ca să ne acopere, termină el.

Elissa îi cuprinse gîtul cu braţele.

– Domnule antrenor McCall, răspunsul este „da". În mod absolut şi clar, da, da, da! Acum, hai

să mergem să sărbătorim cu o bucată de pizza logodna noastră.

Părăsiră sufrageria ţinîndu-se de mînă, pentru a-şi începe viaţa împreună, o viaţă destinată să fie lungă, fericită, plină de dragoste şi de veselie.

SFÎRŞIT

Loveswept

Lecții particulare

Gray – nimeni nu purta blugii mai bine decît el și nu putea să arate mai bine ca el...

Gray McCall își amintea de drăguța elevă din liceu care se îndrăgostise nebunește de el, încît aproape că picase la examenul de biologie – dar acum Elissa Emory era trăsnet, cu toate rotunjimile ei delicate și irezistibil de tentante! Era o ispită arzătoare și fermecătoare. Gray era dornic s-o sărute pînă cînd ea se topea în brațele lui.

Elissa adora promisiunile intime, sexy, pe care Gray i le făcea cu trupul său, răspundea din toată inima îmbrățișărilor seducătoare, dar el insista asupra faptului că nu-i putea oferi ceea ce dorea... ceea ce ea merita.

Va putea oare să-i dea lecții unui să creadă că puterea tămăduitoare a ei îl putea face fericit?

9129 8423

Lei 3700